

Bruxelles, 30 noiembrie 2022
(OR. en)

15024/1/22
REV 1

Dosar interinstituțional:
2022/0051(COD)

DRS 64
SUSTDEV 203
CODEC 1793
COMPET 928

NOTĂ

Sursă:	Comitetul Reprezentanților Permanenți (partea I)
Destinatar:	Consiliul
Nr. doc. Csie:	6533/22
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 - Abordare generală

I. INTRODUCERE

1. La 23 februarie 2022, Comisia a prezentat Parlamentului European și Consiliului o propunere de directivă privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937¹.
2. Directiva propusă, întemeiată pe articolele 50 și 114 din TFUE, stabilește norme privind obligațiile întreprinderilor în ceea ce privește impacturile negative reale și potențiale asupra drepturilor omului și impacturile negative asupra mediului, în raport cu propriile lor operațiuni, cu operațiunile filialelor lor și cu operațiunile din cadrul lanțului valoric desfășurate de entitățile cu care întreprinderea are o relație de afaceri stabilă. Aceasta stabilește, de asemenea, norme privind răspunderea în cazul încălcării acestor obligații.

¹ 6533/22 + ADD 1.

3. Directiva propusă urmărește să stabilească un cadru orizontal pentru a încuraja contribuția întreprinderilor care își desfășoară activitatea pe piața unică la realizarea tranziției Uniunii către o economie verde și neutră din punct de vedere climatic, în conformitate cu Pactul verde european și cu obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU.
4. Comisia pentru afaceri juridice (JURI) a Parlamentului European a numit-o pe dna Lara WOLTERS (S&D, NL) raportoare pentru propunere și s-au solicitat avize din partea a opt comisii, și anume Comisia pentru dezvoltare (DEVE), Comisia pentru piața internă și protecția consumatorilor (IMCO), Comisia pentru industrie, cercetare și energie (ITRE), Comisia pentru afaceri externe (AFET), Comisia pentru mediu, sănătate publică și siguranță alimentară (ENVI), Comisia pentru afaceri economice și monetare (ECON), Comisia pentru comerț internațional (INTA) și Comisia pentru ocuparea forței de muncă și afaceri sociale (EMPL), ultimele cinci fiind comisii asociate. Se preconizează că Comisia JURI va supune la vot amendamentele sale la propunerea Comisiei și va adopta mandatul de negociere la sfârșitul lunii martie 2023, mandatul de negociere urmând să facă obiectul votului în plen în mai 2023.
5. Avizul Comitetului Economic și Social European a fost adoptat la 14 iulie 2022².

II. LUCRĂRILE DESFĂȘURATE ÎN CADRUL CONSILIULUI

6. În cadrul reuniunii sale din 24 februarie 2022, Consiliul a audiat o prezentare din partea Comisiei cu privire la conținutul și scopul directivei propuse.
7. La 24 octombrie 2022, în urma solicitării delegației BE, sprijinită de delegația ES, Consiliul Mediu a fost informat cu privire la lucrările și progresele înregistrate în ceea ce privește directiva propusă.

² 11489/22.

8. La 26 octombrie 2022, Comitetul Reprezentanților Permanenți a oferit orientări pentru continuarea lucrărilor. Pe baza pozițiilor exprimate de delegații, care au fost dezvoltate în continuare în cadrul Grupului de lucru pentru dreptul societăților comerciale, președinția a prezentat un text de compromis revizuit în cadrul reuniunii Comitetului Reprezentanților Permanenți din 18 noiembrie 2022, în vederea pregătirii unei abordări generale cu privire la propunere. Reuniunea a confirmat însă că, deși delegațiile erau de acord cu cea mai mare parte a propunerii, opiniile lor erau încă diferite cu privire la un număr mic de chestiuni.
9. Pe baza opiniilor exprimate în cadrul reuniunii respective, președinția a prezentat un nou text de compromis în cadrul reuniunii Comitetului Reprezentanților Permanenți din 25 noiembrie 2022, în vederea finalizării pregătirilor pentru abordarea generală cu privire la text. Unele delegații au exprimat în continuare preocupări, în special cu privire la noua definiție a „lanțului de activități” prevăzută la articolul 3 litera (g). Președinția a prezentat un text de compromis revizuit cu privire la dispoziția respectivă, care s-a bucurat de un sprijin larg și a fost introdus în documentul 15024/22 în vederea ajungerii la o abordare generală în cadrul Consiliului Competitivitate din 1 decembrie 2022. Unele delegații mențin o rezervă de examinare față de textul de compromis.
10. În urma discuțiilor din cadrul reuniunii Comitetului Reprezentanților Permanenți din 25 noiembrie 2022, unele delegații au continuat să ridice problema importantă referitoare la acoperirea serviciilor financiare furnizate de întreprinderile financiare reglementate. Având în vedere că pozițiile unor state membre au evoluat de la reuniunea respectivă, președinția a considerat că această chestiune importantă ar trebui examinată în continuare de Comitetul Reprezentanților Permanenți în pregătirea Consiliului Competitivitate.

11. Discuțiile din cadrul reuniunii Comitetului Reprezentanților Permanenți din 30 noiembrie 2022 s-au axat pe un nou compromis al președinției privind acoperirea serviciilor financiare furnizate de întreprinderile financiare reglementate în propunerea de directivă. Unele delegații au exprimat în continuare îngrijorări și au menținut rezerve de examinare cu privire la text. Președinția a conchis că respectivul compromis prezentat va fi inclus în textul de compromis consolidat și transmis Consiliului (Competitivitate) la 1 decembrie 2022, în vederea ajungerii la un acord cu privire la o abordare generală. Textul de compromis revizuit, astfel cum a rezultat în urma reuniunii Coreperului din 30 noiembrie 2022, figurează în anexa la prezenta notă. Modificările în raport cu textul deja prezentat Consiliului³ sunt indicate prin **caractere aldine subliniate** în cazul adăugirilor și prin [...] în cazul eliminărilor.

III. PRINCIPALELE ELEMENTE ALE COMPROMISULUI

A. Domeniul de aplicare (articolul 2)

12. Articolul 2 stabilește domeniul de aplicare personal al directivei propuse și criteriile de stabilire a întreprinderilor care ar trebui să îndeplinească obligația de diligență [articolul 2 alineatele (1) și (2)]. Criteriile se bazează pe numărul de angajați și pe cifra de afaceri netă la nivel mondial pentru întreprinderile din UE, respectiv pe cifra de afaceri netă generată în Uniune pentru întreprinderile din afara UE. Criteriile ar trebui să fie îndeplinite la nivelul întreprinderilor individuale, astfel cum a propus Comisia, dar pentru două exerciții financiare consecutive. De asemenea, a fost introdusă o dispoziție care permite întreprinderilor să îndeplinească unele dintre obligațiile de diligență la nivel de grup (articolul 4a).
13. În ceea ce privește întreprinderile din afara UE, acestea ar urma să intre în domeniul de aplicare personal al directivei propuse dacă îndeplinesc criteriul privind cifra de afaceri netă generată în Uniune, indiferent dacă au sau nu o sucursală sau o filială în Uniune. La articolul 21 alineatul (1a) a fost adăugată o nouă dispoziție care ar impune Comisiei să instituie un sistem securizat pentru schimbul de informații privind cifra de afaceri netă generată în Uniune de întreprinderile din afara UE care nu au filiale în UE sau care au filiale în mai multe state membre, în vederea stabilirii statului membru competent.

³ 15024/22.

14. Logica generală a domeniului de aplicare și pragurile privind numărul de angajați și cifra de afaceri netă au fost menținute la fel ca în propunerea Comisiei. Cu toate acestea, textul de compromis prevede, de asemenea, o clauză de punere în aplicare progresivă și o perioadă de 1 an de *vacatio legis* între sfârșitul perioadei de transpunere și aplicarea normelor din propunerea de directivă (articolul 30), pentru a asigura proporționalitatea normelor nou introduse, astfel cum au susținut numeroase delegații. Prin urmare, normele directivei propuse se aplică mai întâi întreprinderilor foarte mari care au peste 1 000 de angajați și o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 300 de milioane EUR și întreprinderilor din afara UE care au generat în Uniune o cifră de afaceri netă de peste 300 de milioane EUR, la 3 ani de la intrarea în vigoare.
15. Pentru a clarifica și mai mult domeniul de aplicare al directivei propuse, lista sectoarelor cu risc ridicat [articolul 2 alineatul (1) litera (b)] a fost completată cu o nouă anexă (anexa II) care conține codurile NACE corespunzătoare sectoarelor enumerate.
16. Articolul 2 este însoțit de o clauză detaliată de revizuire (articolul 29), în temeiul căreia Comisia prezintă un raport în care evaluează dacă pragurile privind numărul de angajați și cifra de afaceri netă, lista sectoarelor cu risc ridicat și criteriul cifrei de afaceri nete generate în Uniune în ceea ce privește întreprinderile din afara UE trebuie revizuite în viitor. De asemenea, Comisia ar trebui să evalueze în raportul său dacă abordarea individuală ar trebui înlocuită cu o abordare consolidată, precum și dacă domeniul de aplicare personal al directivei propuse ar trebui revizuit, astfel încât să acopere și alte persoane juridice constituite sub forme juridice diferite de cele prevăzute în prezent în directiva propusă.

B. Definiții (articolul 3)

i. Partenerul de afaceri [articolul 3 literele (e) și (f)]

17. Definiția „relației de afaceri stabile”, astfel cum a fost propusă de Comisie, a fost eliminată de la articolul 3 litera (f), deoarece întregul concept a fost abandonat. În schimb, se utilizează doar definiția „partenerului de afaceri” de la articolul 3 litera (e) (echivalentul „relației de afaceri” din propunerea Comisiei). Pentru a asigura fezabilitatea din perspectiva întreprinderilor și alinierea la cadrul internațional, abordarea bazată pe riscuri a fost consolidată în propunere, în principal prin modificarea articolului 6 (inventarierea și evaluarea aprofundată a impacturilor negative) și prin introducerea unui nou articol 6a privind stabilirea ordinii de prioritate a impacturilor negative. Atunci când nu este posibil ca toate impacturile negative să fie abordate în același timp, întreprinderile stabilesc ordinea de prioritate a impacturilor negative pe baza gravității și a probabilității lor, abordându-le mai întâi pe cele mai semnificative înainte de a trece la cele mai puțin semnificative. Gravitatea unui impact negativ se evaluează în funcție de importanța acestuia, de numărul de persoane afectate sau de întinderea mediului afectat și de dificultatea de a se restabili situația existentă înainte de impact.

ii. Lanțul de activități [articolul 3 litera (g)]

18. Termenul „lanț valoric” din propunerea Comisiei a fost înlocuit cu termenul neutru „lanț de activități” pentru a reflecta opiniile divergente ale statelor membre cu privire la întrebarea dacă ar trebui să se acopere întregul „lanț valoric” sau să se limiteze domeniul de aplicare la „lanțul de aprovizionare”, precum și pentru a se evita confuzia cu definițiile deja existente, având în vedere că înțelesul termenului a fost modificat.

19. În ceea ce privește înțelesul termenului „lanț de activități”, textul de compromis a trecut de la conceptul unui „lanț valoric” complet mai mult către conceptul de lanț de aprovizionare, eliminând în totalitate faza de utilizare a produselor întreprinderii sau de prestare de servicii. Pentru a spori claritatea juridică, în definiția propusă a „lanțului de activități” a fost inclusă o listă a activităților partenerilor de afaceri care sunt acoperite. Întrucât aceste activități erau deja menționate în considerentul (18), președinția le-a mutat în partea dispozitivă a textului. În plus, a fost adăugată o scutire pentru produsele care fac obiectul controlului exporturilor (și anume, produsele cu dublă utilizare și armele) în ceea ce privește distribuția, transportul, depozitarea și eliminarea unor astfel de produse. În cadrul reuniunii Comitetului Reprezentanților Permanenți din 25 noiembrie 2022, au fost aduse modificări suplimentare pentru a clarifica părțile din definiție referitoare la activitățile din amonte și din aval.
- C. **Întreprinderile financiare reglementate [articolul 2 alineatul (8), articolul 3 punctele (a) și (g), articolul 6 alineatul (3), articolul 7 alineatul (6), articolul 8 alineatul (7), articolul 10 alineatul (2) și articolul 29 litera (ca)]**
20. În urma discuțiilor ulterioare din cadrul reuniunii Comitetului Reprezentanților Permanenți din 30 noiembrie 2022 cu privire la acoperirea serviciilor financiare furnizate de întreprinderile financiare reglementate, a fost prezentat un text de compromis pentru a răspunde preocupărilor rămase ale unor delegații, decizia de a include sau nu furnizarea de servicii financiare de către întreprinderile financiare reglementate rămânând la latitudinea fiecărui stat membru în momentul transunerii directivei. Au fost introduse modificări în acest sens la articolul 2 alineatul (8), articolul 3 litera (g), articolul 10 alineatul (2) și articolul 29 litera (ca). Considerentele (19), (34), (36b), (39), (41b), (43) și (70) au fost modificate în consecință.
21. În ceea ce privește definiția întreprinderilor financiare reglementate care ar urma să fie incluse în domeniul de aplicare al directivei propuse, textul de compromis exclude produsele financiare [și anume, fondurile de investiții alternative (FIA) și organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM)]. Statelor membre li s-a oferit opțiunea de a nu aplica directiva propusă instituțiilor de pensii care sunt considerate sisteme de securitate socială în temeiul legislației UE aplicabile.

22. Definiția lanțului de activități în ceea ce privește întreprinderile financiare reglementate a fost modificată pentru a se asigura claritatea referitor la serviciile financiare a căror furnizare ar trebui acoperită dacă statul membru decide să aplice directiva furnizării acestor servicii financiare, excluzându-se în același timp activitățile de investiții din cauza particularităților acestora. În cazul în care statul membru nu decide să aplice directiva în cazul prestării de servicii financiare de către întreprinderile financiare reglementate (pentru a acoperi partea din aval a lanțului de activități), lanțul de activități pentru întreprinderile financiare reglementate ar trebui să fie același ca pentru restul întreprinderilor din diferite sectoare economice.
23. În cazul în care statul membru decide să aplice directiva în cazul prestării de servicii financiare de către întreprinderile financiare reglementate, întreprinderile financiare reglementate ar trebui să aibă obligația de a identifica impacturile negative din cadrul operațiunilor partenerilor lor de afaceri numai înainte de furnizarea serviciului financiar [articolul 6 alineatul (3)]. În consecință, la articolul 10 alineatul (2) a fost introdusă o derogare de la obligația de monitorizare a impacturilor negative, astfel încât, în ceea ce privește operațiunile partenerilor de afaceri ai întreprinderilor, cărora ele le furnizează servicii financiare, acestea să aibă obligația de a monitoriza numai acele impacturi negative care au fost identificate înainte de furnizarea serviciului financiar.
24. Ultimul set de modificări cu privire la acest aspect a fost introdus pentru a aborda obligația unei întreprinderi financiare reglementate de a suspenda temporar sau de a înceta o relație de afaceri [articolul 7 alineatul (6) și articolul 8 alineatul (7)], în cazul în care niciuna dintre măsurile adecvate luate pentru a contracara impactul negativ nu a avut succes. Prin derogare de la această obligație generală, întreprinderile financiare reglementate care furnizează servicii financiare nu sunt obligate să suspende temporar sau să înceteze relația de afaceri. Cu toate acestea, într-un astfel de caz, întreprinderea monitorizează impactul negativ, continuând în același timp eforturile de abordare a impactului negativ.

D. Combaterea schimbărilor climatice (articolul 15)

25. Astfel cum au solicitat numeroase state membre, textul dispoziției privind combaterea schimbărilor climatice a fost aliniat cât mai mult posibil la Directiva privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea (CSRD), care urmează să fie adoptată în curând, incluzând o trimitere specifică la directiva respectivă, pentru a se preîntâmpina problemele legate de interpretarea sa juridică, evitându-se, în același timp, extinderea obligațiilor întreprinderilor în temeiul respectivului articol.
26. Având în vedere îngrijorările puternice ale statelor membre cu privire la dispoziția propusă de Comisie care leagă remunerația variabilă a administratorilor de contribuția lor la strategia de afaceri a întreprinderii și la interesul și durabilitatea pe termen lung, această dispoziție a fost eliminată [articolul 15 alineatul (3)]. Forma și structura remunerației administratorilor sunt aspecte care țin în primul rând de competența întreprinderii și a organelor sau acționarilor relevanți ai acesteia. Delegațiile au cerut să nu se intervină în diferitele sisteme de guvernare corporativă din cadrul Uniunii, care reflectă opiniile diferite ale statelor membre cu privire la rolul întreprinderilor și al organismelor acestora în stabilirea remunerației administratorilor.

E. Răspunderea civilă (articolul 22)

27. Articolul 22 fost modificat în mod semnificativ pentru a se asigura claritatea juridică, securitatea juridică pentru întreprinderi și pentru a se evita ingerințele disproporționate cu sistemele de drept al răspunderii civile ale statelor membre. Cele patru condiții care trebuie îndeplinite pentru angajarea răspunderii unei întreprinderi – un prejudiciu cauzat unei persoane fizice sau juridice, o încălcare a obligației, legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și încălcarea obligației și o culpă (intenție sau neglijență) – au fost clarificate în text, fiind inclus elementul culpei.
28. În plus, dreptul la despăgubiri integrale al victimelor impacturilor negative asupra drepturilor omului sau asupra mediului a fost prevăzut în mod expres în textul de compromis. Pe de altă parte, dreptul la despăgubiri integrale nu ar trebui să conducă la despăgubiri excesive, de exemplu prin intermediul unor daune punitive.

29. În plus, au fost aduse clarificări cu privire la răspunderea în solidar a unei întreprinderi și a unei filiale sau a unui partener de afaceri, precum și cu privire la aplicarea imediată și prioritară a normelor privind răspunderea civilă. Toate aceste clarificări și precizări au permis eliminarea măsurii de salvagardare pentru întreprinderile care încearcă să obțină garanții contractuale de la partenerii lor de afaceri indirecti, în urma unei critici puternice la adresa acestei dispoziții din cauza dependenței sale puternice de garanțiile contractuale.

F. Atribuțiile administratorilor (articolele 25 și 26)

30. Propunerea Comisiei a reglementat obligația de prudență a administratorilor (articolul 25) și a stabilit obligația administratorilor întreprinderilor din UE de a institui și supraveghea acțiunile de diligență necesară și de a adapta strategia corporativă pentru a ține seama de impacturile negative identificate și de măsurile de diligență necesară adoptate (articolul 26).
31. Din cauza îngrijorărilor serioase exprimate de statele membre care au considerat că articolul 25 reprezintă o ingerință inadecvată în dispozițiile naționale privind obligația de prudență a administratorilor, care ar putea submina obligația administratorilor de a acționa în interesul întreprinderii, dispozițiile au fost eliminate din text.
32. Întrucât conținutul articolului 26 era strâns legat de procesul de diligență necesară, articolul a fost eliminat, iar principalele sale elemente au fost mutate la dispoziția privind integrarea diligenței necesare în politicile și sistemele de gestionare a riscurilor ale întreprinderii [articolul 5 alineatul (3)], ținând seama de varietatea sistemelor de guvernare corporativă și de libertatea întreprinderilor de a-și reglementa aspectele interne.

G. Anexa I și definițiile impacturilor negative [articolul 3 literele (b) și (c)]

33. Anexa I la propunerea de directivă a suferit modificări semnificative, cu obiectivul principal de a face obligațiile cât mai clare și mai ușor de înțeles pentru întreprinderi, asigurând, în același timp, o bază solidă din punct de vedere juridic. Logica anexei I este de a enumera drepturi și interdicții specifice, a căror încălcare constituie un impact negativ asupra drepturilor omului [articolul 3 litera (c)] sau un impact negativ asupra mediului [articolul 3 litera (b)]. Pentru a înțelege mai bine modul în care ar trebui interpretate aceste drepturi și interdicții, anexa I conține trimiteri la instrumentele internaționale care servesc drept puncte de referință.

34. Pentru a asigura legitimitatea trimiterii la instrumentele internaționale care sunt obligatorii din punct de vedere juridic numai pentru state și urmând logica generală a anexei I, anexa I acoperă numai instrumentele internaționale care au fost ratificate de toate statele membre. În ansamblu, anexa I la textul de compromis se referă numai la obligațiile și interdicțiile care pot fi respectate de întreprinderi, nu doar de state.
35. În ceea ce privește partea referitoare la drepturile omului din anexa I, aceasta acoperă numai instrumentele internaționale obligatorii din punct de vedere juridic care sunt recunoscute ca reprezentând lista minimă de instrumente în cadrul internațional. În ceea ce privește partea referitoare la mediu din anexa I, au fost adăugate un număr limitat de obligații și interdicții specifice suplimentare în temeiul instrumentelor internaționale de mediu, a căror încălcare are drept rezultat un impact negativ asupra mediului.
36. În plus, au fost clarificate definițiile impacturilor negative asupra mediului și asupra drepturilor omului. De asemenea, așa-numita „clauză generală” inclusă în propunerea Comisiei a fost menținută pentru a garanta indivizibilitatea drepturilor omului, dar a fost clarificată în detaliu pentru a se asigura o cât mai mare predictibilitate pentru întreprinderi.

IV. CONCLUZIE

Având în vedere cele menționate anterior, președinția consideră că textul reprezintă un compromis echilibrat în raport cu opiniile exprimate de delegații. Prin urmare, Consiliul este invitat să convină asupra unei abordări generale pe baza textului care figurează în anexă, în cadrul reuniunii Consiliului (Competitivitate) din 1 decembrie 2022, și să mandateze președinția să înceapă negocierile cu Parlamentul European.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a
Directivei (UE) 2019/1937**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 50 alineatul (1) și alineatul (2) litera (g) și articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European⁴,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Uniunea se întemeiază pe valorile respectării demnității umane, libertății, democrației, egalității, statului de drept, precum și pe respectarea drepturilor omului, astfel cum sunt consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Acele valori fundamentale care au inspirat crearea Uniunii, precum și universalitatea și indivizibilitatea drepturilor omului, și respectarea principiilor Cartei Organizației Națiunilor Unite și a dreptului internațional ar trebui să ghideze acțiunea Uniunii pe scena internațională. Astfel de acțiuni includ promovarea dezvoltării economice, sociale și de mediu durabile a țărilor în curs de dezvoltare.

⁴ JO C , , p. .

- (2) Un nivel ridicat de protecție și de îmbunătățire a calității mediului, precum și promovarea valorilor europene fundamentale se numără printre prioritățile Uniunii, astfel cum se prevede în Comunicarea Comisiei intitulată „Pactul verde european”⁵. Aceste obiective presupun implicarea nu numai a autorităților publice, ci și a actorilor privați, în special a întreprinderilor.
- (3) În comunicarea sa intitulată „O Europă socială puternică pentru tranziții juste”⁶, Comisia s-a angajat să modernizeze economia socială de piață a Europei pentru a realiza o tranziție justă către durabilitate. Prezenta directivă va contribui și la Pilonul european al drepturilor sociale, care promovează drepturile ce asigură condiții de muncă echitabile. Aceasta face parte din politicile și strategiile UE privind promovarea muncii decente la nivel mondial, inclusiv în lanțurile valorice globale, astfel cum se menționează în Comunicarea Comisiei privind munca decentă la nivel mondial⁷.
- (4) Comportamentul întreprinderilor din toate sectoarele economiei este esențial pentru succesul obiectivelor de sustenabilitate ale Uniunii, deoarece întreprinderile din Uniune, în special cele mari, se bazează pe lanțuri valorice globale. De asemenea, este în interesul întreprinderilor să protejeze drepturile omului și mediul, în special având în vedere îngrijorarea crescândă a consumatorilor și a investitorilor cu privire la aceste subiecte. O serie de inițiative de promovare a întreprinderilor care sprijină transformarea orientată către valoare există deja atât la nivelul Uniunii⁸, cât și la nivel național⁹.

⁵ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – Pactul verde european (COM/2019/640 final).

⁶ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor intitulată „O Europă socială puternică pentru tranziții juste” [COM(2020) 14 final].

⁷ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu și Comitetul Economic și Social European privind munca decentă la nivel mondial pentru o tranziție globală justă și o redresare durabilă, COM(2022) 66 final.

⁸ „Enterprise Models and the EU agenda” (Modele de întreprinderi și agenda UE), *CEPS Policy Insights*, nr. PI2021-02/ianuarie 2021.

⁹ De exemplu, <https://www.economie.gouv.fr/entreprises/societe-mission>.

- (5) Standardele internaționale existente privind conduita responsabilă în afaceri specifică faptul că întreprinderile ar trebui să protejeze drepturile omului și stabilesc modul în care ar trebui să abordeze protecția mediului în cadrul operațiunilor și al lanțurilor lor valorice. Principiile directoare ale Organizației Națiunilor Unite privind afacerile și drepturile omului¹⁰ recunosc responsabilitatea întreprinderilor de a-și exercita obligația de diligență în materie de drepturi ale omului prin identificarea, prevenirea și atenuarea impacturilor negative ale operațiunilor lor asupra drepturilor omului și prin contabilizarea modului în care abordează respectivele impacturi. Aceste principii directoare prevăd că întreprinderile ar trebui să evite încălcarea drepturilor omului și să abordeze impacturile negative asupra drepturilor omului pe care le-au cauzat, la care au contribuit sau cu care au legătură în cadrul propriilor operațiuni și filiale și prin intermediul relațiilor lor de afaceri directe și indirecte.
- (6) Conceptul de diligență necesară în materie de drepturi ale omului a fost prevăzut și dezvoltat în continuare în Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale¹¹, care au extins aplicarea obligației de diligență la aspectele de mediu și de guvernare. Orientările OCDE privind conduita responsabilă în afaceri și orientările sectoriale¹² sunt cadre recunoscute la nivel internațional care stabilesc măsuri practice de diligență necesară pentru a ajuta întreprinderile să identifice, să prevină, să atenueze și să țină seama de modul în care abordează impacturile reale și potențiale ale operațiunilor lor, ale lanțurilor lor de aprovizionare și ale altor relații de afaceri. Conceptul de diligență necesară este, de asemenea, integrat în recomandările Declarației tripartite de principii privind întreprinderile multinaționale și politica socială¹³ a Organizației Internaționale a Muncii (OIM).

¹⁰ *Guiding Principles on Business and Human Rights: Implementing the United Nations' Protect, Respect and Remedy' Framework* (Principiile directoare privind afacerile și drepturile omului: punerea în aplicare a cadrului „Protecție, respect și remediere” al Organizației Națiunilor Unite), Organizația Națiunilor Unite, 2011, disponibile la adresa https://www.ohchr.org/documents/publications/guidingprinciplesbusinesshr_en.pdf.

¹¹ *OECD Guidelines for Multinational Enterprises* (Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale), ediția actualizată 2011, disponibilă la adresa <http://mneguidelines.oecd.org/guidelines/>.

¹² *OECD Guidance on Responsible Business Conduct* (Orientările OCDE privind conduita responsabilă în afaceri), 2018, precum și orientările sectoriale specifice, disponibile la adresa <https://www.oecd.org/investment/due-diligence-guidance-for-responsible-business-conduct.htm>.

¹³ *Tripartite Declaration of Principles concerning Multinational Enterprises and Social Policy* (Declarația tripartită de principii privind întreprinderile multinaționale și politica socială), Organizația Internațională a Muncii, ediția a cincea, 2017, disponibilă la adresa: https://www.ilo.org/empent/Publications/WCMS_094386/lang--en/index.htm.

- (7) Obiectivele de dezvoltare durabilă¹⁴ ale Organizației Națiunilor Unite, adoptate de toate statele membre ale Organizației Națiunilor Unite în 2015, includ obiective de promovare a unei creșteri economice susținute, favorabile incluziunii și durabile. Uniunea și-a stabilit obiectivul de a realiza obiectivele de dezvoltare durabilă ale ONU. Sectorul privat contribuie la realizarea acestor obiective.
- (8) Acordurile internaționale în temeiul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, la care Uniunea și statele membre sunt părți, cum ar fi Acordul de la Paris în temeiul Convenției-cadru a Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice, adoptat la 12 decembrie 2015 (denumit în continuare „Acordul de la Paris”) ¹⁵ și recentul Pact climatic de la Glasgow¹⁶, stabilesc căi precise de abordare a schimbărilor climatice și de menținere a încălzirii globale în limita a 1,5 °C. Pe lângă acțiunile specifice preconizate din partea tuturor părților semnatare, rolul sectorului privat, în special strategiile sale de investiții, este considerat esențial pentru atingerea acestor obiective.

¹⁴ https://www.un.org/ga/search/view_doc.asp?symbol=A/RES/70/1&Lang=E.

¹⁵ JO L 282, 19.10.2016, p. 4.
https://unfccc.int/files/essential_background/convention/application/pdf/english_paris_agreement.pdf

¹⁶ *Glasgow Climate Pact* (Pactul climatic de la Glasgow), adoptat la 13 noiembrie 2021 în cadrul COP26 de la Glasgow,
https://unfccc.int/sites/default/files/resource/cma2021_L16_adv.pdf.
https://unfccc.int/sites/default/files/resource/cma2021_L16_adv.pdf.

- (9) În cadrul Regulamentului (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁷, Uniunea s-a angajat, de asemenea, din punct de vedere juridic să devină neutră din punct de vedere climatic până în 2050 și să reducă emisiile cu cel puțin 55 % până în 2030. Ambele angajamente necesită modificarea modului în care întreprinderile derulează procesele de producție și efectuează achiziții. Planul Comisiei privind obiectivele climatice pentru 2030¹⁸ prezintă modele de diverse grade de reducere a emisiilor care se impun în diferite sectoare economice, deși toate trebuie să înregistreze reduceri considerabile în orice scenariu pentru ca Uniunea să își îndeplinească obiectivele climatice. Planul subliniază, de asemenea, că „datorită modificării normelor și practicilor în materie de guvernanță corporativă, inclusiv în ceea ce privește finanțarea durabilă, proprietarii și administratorii de întreprinderi vor acorda prioritate obiectivelor de durabilitate în acțiunile și strategiile lor”. Comunicarea din 2019 privind Pactul verde european¹⁹ prevede că toate acțiunile și politicile Uniunii ar trebui să își unească eforturile pentru ca Uniunea să realizeze o tranziție justă de succes către un viitor durabil. De asemenea, prevede că preocuparea pentru durabilitate ar trebui să fie integrată și mai mult în cadrul guvernanței corporative.
- (10) În conformitate cu Comunicarea Comisiei intitulată „Construirea unei Europe reziliente la schimbările climatice”²⁰, care prezintă Strategia Uniunii privind adaptarea la schimbările climatice, noile decizii în materie de investiții și politici ar trebui să ia în considerare aspecte legate de climă și perspectivele de viitor, inclusiv în cazul întreprinderilor mai mari care gestionează lanțuri valorice. Prezenta directivă ar trebui să fie în concordanță cu strategia respectivă. În mod similar, ar trebui să existe coerență cu Directiva Comisiei [...] de modificare a Directivei 2013/36/UE în ceea ce privește competențele de supraveghere, sancțiunile, sucursalele entităților din țări terțe și riscurile de mediu, sociale și de guvernanță (Directiva privind cerințele de capital)²¹, care stabilește cerințe clare pentru normele de guvernanță ale băncilor, inclusiv cunoștințe despre riscurile de mediu, sociale și de guvernanță la nivelul consiliului de administrație.

¹⁷ Regulamentul (UE) 2021/1119 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 iunie 2021 de instituire a cadrului pentru realizarea neutralității climatice și de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 401/2009 și (UE) 2018/1999 („Legea europeană a climei”) (JO L 243, 9.7.2021, p. 1).

¹⁸ SWD(2020) 176 final.

¹⁹ COM/2019/640 final.

²⁰ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Construirea unei Europe reziliente la schimbările climatice – Noua Strategie a UE privind adaptarea la schimbările climatice” (COM/2021/82 final), disponibilă la adresa <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/?uri=COM:2021:82:FIN>.

²¹ JO C [...], [...], p. [...].

- (11) Planul de acțiune privind economia circulară²², Strategia privind biodiversitatea²³, Strategia „De la fermă la consumator”²⁴, Strategia privind substanțele chimice²⁵, Comunicarea Comisiei „Actualizarea noii Strategii industriale 2020: construirea unei piețe unice mai puternice, pentru redresarea Europei”²⁶, Industria 5.0²⁷, Planul de acțiune privind Pilonul european al drepturilor sociale²⁸ și Comunicarea Comisiei privind revizuirea politicii comerciale din 2021²⁹ enumeră printre elementele lor o inițiativă privind guvernanta corporativă durabilă.
- (12) Prezenta directivă este în concordanță cu Planul de acțiune al UE privind drepturile omului și democrația 2020-2024³⁰. Acest plan de acțiune definește drept prioritate consolidarea angajamentului Uniunii de a promova în mod activ punerea în aplicare la nivel mondial a Principiilor directoare ale Organizației Națiunilor Unite privind afacerile și drepturile omului și a altor orientări internaționale relevante, cum ar fi Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale, inclusiv prin promovarea standardelor relevante privind diligența necesară.

-
- ²² Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Un nou Plan de acțiune privind economia circulară – Pentru o Europă mai curată și mai competitivă” (COM/2020/98 final).
- ²³ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Strategia UE privind biodiversitatea pentru 2030 – Readucerea naturii în viațile noastre” (COM/2020/380 final).
- ²⁴ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „O Strategie «De la fermă la consumator» pentru un sistem alimentar echitabil, sănătos și ecologic” (COM/2020/381 final).
- ²⁵ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor „Strategia pentru promovarea sustenabilității în domeniul substanțelor chimice – Către un mediu fără substanțe toxice” (COM/2020/667 final).
- ²⁶ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind [Actualizarea noii Strategii industriale 2020: construirea unei piețe unice mai puternice pentru a sprijini redresarea Europei](#) (COM/2021/350 final).
- ²⁷ Industria 5.0; https://ec.europa.eu/info/research-and-innovation/research-area/industrial-research-and-innovation/industry-50_en
- ²⁸ <https://op.europa.eu/webpub/empl/european-pillar-of-social-rights/ro/index.html>.
- ²⁹ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Revizuirea politicii comerciale – O politică comercială deschisă, durabilă și fermă [COM(2021) 66 final].
- ³⁰ Comunicare comună către Parlamentul European și Consiliu, Planul de acțiune al UE privind drepturile omului și democrația 2020-2024 (JOIN/2020/5 final).

- (13) În rezoluția sa din 10 martie 2021, Parlamentul European invită Comisia să propună norme ale Uniunii pentru o obligație cuprinzătoare în materie de diligență necesară a întreprinderilor³¹. În cadrul Concluziilor Consiliului privind drepturile omului și munca decentă în lanțurile de aprovizionare globale din 1 decembrie 2020³², a fost lansată Comisiei invitația de a prezenta o propunere de cadru juridic al Uniunii privind guvernanta corporativă durabilă, care să includă obligațiile transsectoriale de diligență a întreprinderilor de-a lungul lanțurilor de aprovizionare globale. De asemenea, Parlamentul European solicită să se clarifice obligațiile administratorilor în raportul său din proprie inițiativă adoptat la 2 decembrie 2020 referitor la guvernanta corporativă durabilă. În Declarația lor comună privind prioritățile legislative ale UE pentru 2022³³, Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană și-au luat angajamentul de a asigura o economie în serviciul cetățenilor și de a îmbunătăți cadrul de reglementare privind guvernanta corporativă durabilă.
- (14) Prezenta directivă urmărește să asigure faptul că întreprinderile active pe piața internă contribuie la dezvoltarea durabilă și la tranziția către durabilitate a economiilor și a societăților prin identificarea, prevenirea, atenuarea, oprirea și reducerea la minimum a impacturilor negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului și asupra mediului în legătură cu propriile operațiuni, operațiunile filialelor lor și ale partenerilor lor de afaceri de-a lungul lanțurilor de activități ale întreprinderilor. Prezenta directivă nu aduce atingere responsabilității statelor membre de a respecta și a proteja drepturile omului și mediul în temeiul dreptului internațional.

³¹ Rezoluția Parlamentului European din 10 martie 2021 conținând recomandări adresate Comisiei cu privire la diligența necesară a întreprinderilor și răspunderea acestora [2020/2129(INL)], P9_TA(2021)0073, disponibilă la adresa [https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/popups/ficheprocedure.do?lang=en&reference=2020/2129\(INL\)](https://oeil.secure.europarl.europa.eu/oeil/popups/ficheprocedure.do?lang=en&reference=2020/2129(INL)).

³² Concluziile Consiliului privind drepturile omului și munca decentă în lanțurile de aprovizionare globale, 1 decembrie 2020 (13512/20).

³³ Declarația comună a Parlamentului European, a Consiliului Uniunii Europene și a Comisiei Europene intitulată „Prioritățile legislative ale UE pentru 2022”, disponibilă la adresa https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/joint_declaration_2022.pdf.

(14a) Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor în domeniul drepturilor omului, al protecției mediului și al schimbărilor climatice în temeiul altor acte legislative ale Uniunii. În cazul în care dispozițiile prezentei directive contravin unei dispoziții dintr-un alt act legislativ al Uniunii care urmărește aceleași obiective și care prevede obligații mai extinse sau mai specifice, dispozițiile celui alt act legislativ al Uniunii ar trebui să prevaleze în măsura contradicției și ar trebui să se aplice respectivelor obligații specifice. Printre aceste obligații din actele legislative ale Uniunii se numără cele din Regulamentul (UE) 2017/821 al Parlamentului European și al Consiliului (Regulamentul privind minereurile din zone de conflict)³⁴, [propunerea de regulament privind bateriile³⁵] sau [propunerea de regulament privind lanțurile de aprovizionare fără defrișări³⁶].

(14b) Pentru a ține seama de particularitățile sistemelor de pensii și de securitate socială din diferite state membre, statele membre ar trebui să decidă dacă să aplice prezenta directivă instituțiilor lor de pensii care operează sisteme de securitate socială în temeiul dreptului aplicabil al Uniunii.

³⁴ Regulamentul (UE) 2017/821 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 mai 2017 de stabilire a unor obligații de diligență necesară în cadrul lanțului de aprovizionare care revin importatorilor din Uniune de staniu, tantal și tungsten, de minereuri ale acestora și de aur provenind din zone de conflict și din zone cu risc ridicat (JO L 130, 19.5.2017, p. 1).

³⁵ Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind bateriile și deșeurile de baterii, de abrogare a Directivei 2006/66/CE și de modificare a Regulamentului (UE) 2019/1020 [COM(2020) 798 final].

³⁶ Propunere de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind punerea la dispoziție pe piața Uniunii a anumitor produse de bază și produse asociate cu defrișările și degradarea pădurilor, precum și exportul acestora din Uniune și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 995/2010 [COM(2021) 706 final].

- (15) Întreprinderile ar trebui să ia măsurile adecvate pentru a institui și a aplica măsuri privind diligența necesară în ceea ce privește propriile lor activități, filialele lor, precum și partenerii lor de afaceri direcți și indirecti de-a lungul lanțurilor lor de activități, în conformitate cu dispozițiile prezentei directive. Prezenta directivă nu ar trebui să impună întreprinderilor obligația de a garanta, în orice situație, că nu se vor produce niciodată impacturi negative sau că acestea vor fi oprite. De exemplu, în ceea ce privește partenerii de afaceri în cazul cărora impactul negativ este o consecință a intervenției statului, este posibil ca întreprinderea să nu fie în măsură să obțină astfel de rezultate. Prin urmare, principalele obligații prevăzute în prezenta directivă ar trebui să fie „obligații de mijloace”. Întreprinderea ar trebui să ia măsurile adecvate care pot conduce, în mod rezonabil, la prevenirea sau reducerea la minimum a impactului negativ în circumstanțele cazului respectiv. Ar trebui să se țină seama de particularitățile operațiunilor comerciale ale întreprinderii și de lanțul său de activități, de sectorul sau de zona geografică în care își desfășoară activitatea partenerii săi de afaceri, de puterea întreprinderii de a-și influența partenerii de afaceri direcți și indirecti și de posibilitatea ca întreprinderea să își sporească puterea de influență.
- (16) Procesul de diligență necesară prevăzut în prezenta directivă ar trebui să vizeze cele șase etape definite în Orientările OCDE privind diligența necesară pentru o conduită responsabilă în afaceri, care includ măsuri privind diligența necesară pentru ca întreprinderile să identifice și să abordeze impacturile negative asupra drepturilor omului și asupra mediului. Sunt cuprinse următoarele etape: (1) integrarea diligenței necesare în politici și sisteme de management, (2) identificarea și evaluarea impacturilor negative asupra drepturilor omului și asupra mediului, (3) prevenirea, încetarea sau reducerea la minimum a impacturilor negative reale și potențiale asupra drepturilor omului și asupra mediului, (4) evaluarea eficacității măsurilor, (5) comunicarea, (6) asigurarea remedierii.

(16a) Pentru a spori eficacitatea obligației de diligență și pentru a reduce sarcina întreprinderilor, acestea ar trebui să aibă dreptul de a face schimb de resurse și de informații în cadrul grupurilor lor de întreprinderi și cu alte entități juridice, în conformitate cu legislația în vigoare la nivel național și la nivelul Uniunii. În plus, întreprinderii-mamă care intră sub incidența prezentei directive ar trebui să i se permită să îndeplinească unele dintre obligațiile de diligență și în numele filialelor sale care intră sub incidența prezentei directive. Întrucât întreprinderea-mamă ar urma să îndeplinească aceste obligații de diligență în numele filialelor, filialele ar trebui să li se impună numai obligațiile care trebuie îndeplinite la nivel de filială datorită naturii lor. Posibilitatea de a îndeplini obligațiile la nivel de grup ar trebui limitată la întreprinderile-mamă și filialele care intră ambele sub incidența prezentei directive. Această limitare este necesară în scopul aplicării administrative în cazul în care, cu excepția obligațiilor care revin filialelor, întreprinderea-mamă ar trebui să fie responsabilă de îndeplinirea obligațiilor de diligență. Autoritatea de supraveghere a întreprinderii-mamă ar trebui să aibă competența de a monitoriza și de a evalua îndeplinirea obligațiilor de diligență ale întregului grup, cu excepția obligațiilor care revin filialelor, caz în care autoritatea de supraveghere competentă ar trebui să fie cea a filialei relevante. Dacă filiala nu intră sub incidența prezentei directive, întreprinderea-mamă nu poate îndeplini obligația de diligență în numele ei deoarece filiala nu are această obligație. În acest caz, întreprinderea-mamă ar trebui să includă operațiunile filialei în propriile obligații de diligență. În cazul în care filialele, și nu întreprinderea-mamă, intră sub incidența prezentei directive, filialele ar trebui să li se permită în continuare să facă schimb de resurse și de informații în cadrul grupului de întreprinderi. Însă filialele ar urma să fie responsabile pentru îndeplinirea obligațiilor de diligență în temeiul prezentei directive.

- (16b) Îndeplinirea obligațiilor de diligență la nivelul grupului nu ar trebui să aducă atingere răspunderii civile a filialelor în raport cu victimele cărora le-au fost cauzate prejudicii. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii civile, filiala ar putea să fie considerată răspunzătoare pentru prejudiciul produs, indiferent dacă obligațiile de diligență au fost îndeplinite de filială sau de întreprinderea-mamă în numele filialei.
- (16c) În conformitate cu legislația în vigoare a Uniunii, atunci când fac schimb de informații în vederea respectării obligațiilor care decurg din prezenta directivă, întreprinderile sau entitățile juridice nu ar trebui să fie obligate să divulge partenerului lor de afaceri informații care sunt considerate secrete comerciale, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului³⁷.
- (17) Se pot produce impacturi negative asupra drepturilor omului și asupra mediului în cazul propriilor operațiuni ale întreprinderilor, al operațiunilor filialelor lor sau partenerilor lor de afaceri în cadrul lanțurilor lor de activități, în special la nivelul aprovizionării cu materii prime sau al fabricării sau la nivelul eliminării produselor sau deșeurilor. Pentru ca diligența necesară să aibă un impact semnificativ, aceasta ar trebui să acopere impacturile negative asupra drepturilor omului și asupra mediului generate pe parcursul celei mai mari părți a ciclului de viață al producției, utilizării și eliminării produselor sau furnizării de servicii, la nivelul propriilor operațiuni ale întreprinderilor sau al operațiunilor filialelor lor sau partenerilor lor de afaceri în cadrul lanțurilor lor de activități.

³⁷ Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1).

(18) Lanțul de activități ar trebui să acopere activitățile legate de producția și livrarea de bunuri sau de furnizarea de servicii de către o întreprindere, care ar trebui să includă activități ale partenerilor de afaceri direcți și indirecți care proiectează, extrag, fabrică, transportă, stochează și livrează materii prime, produse sau părți ale produselor sau furnizează întreprinderii servicii necesare pentru desfășurarea activităților sale. De asemenea, lanțul de activități ar trebui să acopere activitățile partenerilor de afaceri direcți și indirecți care distribuie, transportă, stochează și elimină produsul, incluzând, printre altele, demontarea produsului, reciclarea, compostarea sau depozitarea acestuia în depozitele de deșeuri, în cazul în care activitățile respective sunt desfășurate pentru întreprindere sau în numele acesteia. Eliminarea produsului de către consumatori ar trebui exclusă, pentru a se asigura fezabilitatea obligațiilor de diligență. De asemenea, lanțul de activități nu ar trebui să includă distribuția, transportul, depozitarea și eliminarea unui produs care face obiectul controlului la export al unui stat membru, ceea ce înseamnă fie controlul exporturilor în temeiul Regulamentului (UE) 2021/821 al Parlamentului European și al Consiliului³⁸, fie controlul exporturilor de arme, muniții sau materiale de război care fac obiectul controalelor naționale la export, după ce exportul produsului este autorizat.

³⁸ Regulamentul (UE) 2021/821 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2021 de instituire a unui regim al Uniunii pentru controlul exporturilor, serviciilor de intermediere, asistenței tehnice, tranzitului și transferului de produse cu dublă utilizare (JO L 206, 11.6.2021, p. 1).

(19) Pentru întreprinderile financiare reglementate, definiția termenului „lanț de activități”[...] **ar trebui să includă și furnizarea de servicii financiare [...] în sensul prezentei directive dacă statul membru decide să aplice prezenta directivă inclusiv furnizării acestor servicii. În acest caz, definiția termenului „lanț de activități”** ar trebui să fie adaptată pentru a ține seama de particularitățile lor, cu scopul de a reflecta activitățile care alocă capital și oferă acoperire de asigurare economiei reale. Prin urmare, este oportun să nu se includă în definiția termenului „lanț de activități” alte servicii financiare decât serviciile care conduc în mod direct la o alocare de capital sau la acoperirea riscurilor prin asigurare sau reasigurare. În ceea ce privește întreprinderile financiare reglementate care furnizează servicii financiare, „lanțul de activități” în ceea ce privește furnizarea unor astfel de servicii ar trebui să se limiteze la activitățile contrapărților care beneficiază de astfel de servicii și ale filialelor acestora care beneficiază de serviciul în cauză și ale căror activități sunt legate de serviciul în cauză. Activitățile partenerilor de afaceri din lanțurile de activități ale contrapărților respective nu ar trebui să fie vizate. Contrapărțile care sunt gospodării sau persoane fizice care nu acționează în scop profesional sau comercial sau întreprinderi mici și mijlocii nu ar trebui să fie considerate ca făcând parte din lanțul de activități al întreprinderii financiare.

(20) [...]

(21) În temeiul prezentei directive, întreprinderilor stabilite în Uniune având peste 500 de angajați în medie și o cifră de afaceri netă la nivel mondial care depășește 150 de milioane EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale ar trebui să li se impună să respecte obligația de diligență, cu condiția ca aceste criterii să fie îndeplinite timp de două exerciții financiare consecutive. În ceea ce privește întreprinderile care nu îndeplinesc aceste criterii, dar care au avut, în medie, peste 250 de angajați și o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 40 de milioane EUR în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar și care își desfășoară activitatea într-unul sau mai multe sectoare cu impact puternic, cu condiția ca aceste criterii să fie îndeplinite timp de două exerciții financiare consecutive, diligența necesară ar trebui să se aplice după trei ani de la încheierea perioadei de transpunere a prezentei directive, pentru a se acorda o perioadă de adaptare mai lungă. În scopul de a asigura o sarcină proporțională, întreprinderilor care își desfășoară activitatea în astfel de sectoare cu impact puternic ar trebui să li se impună să respecte o obligație de diligență mai bine orientată. Lucrătorii temporari, inclusiv cei detașați în temeiul articolului 1 alineatul (3) litera (c) din Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁹, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/957 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁰, ar trebui să fie incluși în calculul numărului de angajați din întreprinderea utilizatoare. Lucrătorii detașați în temeiul articolului 1 alineatul (3) literele (a) și (b) din Directiva 96/71/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva (UE) 2018/957, ar trebui să fie incluși numai în calculul numărului de angajați ai întreprinderii care transferă lucrătorii. Lucrătorii sezonieri ar trebui să fie incluși în calculul numărului de angajați în mod proporțional cu numărul de luni pentru care sunt angajați.

³⁹ Directiva 96/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 1996 privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 18, 21.1.1997, p. 1).

⁴⁰ Directiva (UE) 2018/957 a Parlamentului European și a Consiliului din 28 iunie 2018 de modificare a Directivei 96/71/CE privind detașarea lucrătorilor în cadrul prestării de servicii (JO L 173, 9.7.2018, p. 16).

(22) Pentru a reflecta domeniile prioritare de acțiune internațională care vizează abordarea aspectelor legate de drepturile omului și de mediu, selectarea sectoarelor cu impact ridicat în sensul prezentei directive ar trebui să se întemeieze pe orientările sectoriale existente ale OCDE privind diligența necesară. Următoarele sectoare ar trebui considerate ca având un impact ridicat în sensul prezentei directive: fabricarea produselor textile, a articolelor din piele și a produselor conexe (inclusiv a încălțămintei) și vânzările cu ridicata de textile, îmbrăcăminte și încălțămintă; agricultura, silvicultura, pescuitul (inclusiv acvacultură), fabricarea de produse alimentare și băuturi și vânzările cu ridicata de materii prime agricole, animale vii, lemn, alimente și băuturi; extracția resurselor minerale, indiferent de locul din care sunt extrase (inclusiv a țițeiului, a gazelor naturale, a cărbunelui, a lignitului, a metalelor și a minereurilor metalifere, precum și tuturor celorlalte minerale nemetalice și produse de carieră), fabricarea produselor metalice de bază, a altor produse din minerale nemetalice și a produselor metalice prelucrate (cu excepția mașinilor și echipamentelor) și vânzările cu ridicata de resurse minerale, produse minerale de bază și intermediare (inclusiv metale și minereuri metalifere, materiale de construcție, combustibili, produse chimice și alte produse intermediare). Aceste sectoare ar trebui înțelese ca incluzând sectoarele conexe ale activităților economice asociate cu nomenclatorul statistic al activităților economice aplicabil, instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1893/2006 al Parlamentului European și al Consiliului⁴¹. În ceea ce privește sectorul financiar, datorită particularităților sale, în special în ceea ce privește lanțul de activități și serviciile oferite, chiar dacă este reglementat de orientările OCDE specifice sectorului, acesta nu ar trebui să facă parte din sectoarele cu impact ridicat reglementate de prezenta directivă. În același timp, în acest sector, acoperirea mai largă a impacturilor negative reale și potențiale ar trebui asigurată prin includerea, de asemenea, a întreprinderilor foarte mari în domeniul de aplicare care sunt întreprinderi financiare reglementate, chiar dacă acestea nu au o formă juridică cu răspundere limitată.

⁴¹ Regulamentul (CE) 1893/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a Nomenclaturii statistice al activităților economice NACE a doua revizuire și de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 3037/90 al Consiliului, precum și a anumitor regulamente CE privind domenii statistice specifice, JO L 393, 30.12.2006, p. 1.

- (23) Pentru a realiza pe deplin obiectivele prezentei directive care abordează impacturile negative asupra drepturilor omului și asupra mediului în ceea ce privește operațiunile întreprinderilor, ale filialelor lor și ale partenerilor lor de afaceri din lanțurile lor de activități, ar trebui să fie vizate și întreprinderile din țări terțe care desfășoară operațiuni importante în UE. Mai precis, directiva ar trebui să se aplice întreprinderilor din țări terțe care au generat în Uniune o cifră de afaceri netă de cel puțin 150 de milioane EUR în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar sau o cifră de afaceri netă de cel puțin 40 de milioane EUR, dar cel mult 150 de milioane EUR, generată în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar, cu condiția ca cel puțin 20 de milioane EUR să fi fost generate în unul sau mai multe dintre sectoarele cu impact puternic. Întreprinderile trebuie să îndeplinească aceste criterii timp de două exerciții financiare consecutive.
- (24) Pentru definirea domeniului de aplicare în ceea ce privește întreprinderile din țări terțe, ar trebui ales criteriul cifrei de afaceri descris, deoarece creează o legătură teritorială între întreprinderile din țări terțe și teritoriul Uniunii. Cifra de afaceri este un indicator al efectelor pe care activitățile acestor întreprinderi le-ar putea avea asupra pieței interne. În conformitate cu dreptul internațional, astfel de efecte justifică aplicarea dreptului Uniunii în cazul întreprinderilor din țări terțe. Pentru a se asigura identificarea cifrei de afaceri relevante a întreprinderilor în cauză, ar trebui utilizate metodele prevăzute în Directiva (UE) 2013/34 a Parlamentului European și a Consiliului⁴² pentru calcularea cifrei de afaceri nete pentru întreprinderile din țări terțe. Pentru a asigura aplicarea eficace a prezentei directive, nu ar trebui însă să se aplice un prag referitor la numărul de angajați pentru a stabili ce întreprinderi din țări terțe intră sub incidența prezentei directive, întrucât noțiunea de „angajați” reținută în sensul prezentei directive se întemeiază pe dreptul Uniunii și nu ar putea fi transpusă cu ușurință în afara Uniunii. În absența unei metodologii clare și coerente, inclusiv în cadrele contabile, pentru a stabili numărul angajaților din întreprinderile din țări terțe, un astfel de prag referitor la numărul de angajați ar crea, prin urmare, insecuritate juridică și ar fi dificil de aplicat pentru autoritățile de supraveghere.

⁴² Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

Definiția cifrei de afaceri ar trebui să se întemeieze pe Directiva 2013/34/UE, care a stabilit deja metodele de calculare a cifrei de afaceri nete pentru întreprinderile din afara Uniunii, deoarece definițiile cifrei de afaceri și ale veniturilor sunt similare și în cadrele contabile internaționale. Pentru a asigura faptul că autoritatea de supraveghere cunoaște ce întreprinderi din țări terțe generează cifra de afaceri care se impune în Uniune pentru a intra sub incidența prezentei directive, prezenta directivă ar trebui să impună ca reprezentantul autorizat al întreprinderii din țara terță sau întreprinderea însăși să informeze o autoritate de supraveghere din statul membru în care este domiciliat sau stabilit reprezentantul autorizat al întreprinderii din țara terță și, în cazul în care aceasta este diferită, o autoritate de supraveghere din statul membru în care întreprinderea a generat cea mai mare parte din cifra sa de afaceri netă în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar cu privire la faptul că respectiva întreprindere este o întreprindere care intră sub incidența prezentei directive. Dacă este necesar în vederea stabilirii statului membru în care întreprinderea dintr-o țară terță a generat cea mai mare parte a cifrei sale de afaceri nete în Uniune, statul membru poate solicita Comisiei să îl informeze cu privire la cifra de afaceri netă generată în Uniune de întreprinderea din țara terță. Comisia ar trebui să instituie un sistem prin care să asigure acest schimb de informații.

(25) Pentru a obține o contribuție semnificativă la tranziția către durabilitate, diligența necesară în temeiul prezentei directive ar trebui să se efectueze în ceea ce privește impacturile negative asupra persoanelor cauzate de abuzul împotriva unuia dintre drepturile omului, astfel cum sunt consacrate în instrumentele internaționale enumerate în partea I secțiunea 1 din anexa I la prezenta directivă. Pentru a asigura o acoperire cuprinzătoare a drepturilor omului, un abuz împotriva unui drept al omului care nu este menționat în mod specific în partea I secțiunea 1 din anexa I, abuz care poate fi săvârșit de o întreprindere, de filiala sa sau de partenerul său de afaceri și care aduce atingere în mod direct unui interes juridic protejat prin instrumentele privind drepturile omului enumerate în partea I secțiunea 2 din anexa I, ar trebui, de asemenea, să facă parte din impacturile negative asupra drepturilor omului reglementate de prezenta directivă, cu condiția ca întreprinderea în cauză să fi putut identifica în mod rezonabil un astfel de abuz asupra drepturilor omului în propriile sale operațiuni, în operațiunile filialei sale și în operațiunile partenerilor săi de afaceri, ținând seama de toate circumstanțele relevante ale respectivului caz, cum ar fi natura și amploarea operațiunilor comerciale ale întreprinderii, precum și lanțul ei de activități, sectorul economic și contextul geografic și operațional ale acesteia. Diligența necesară ar trebui să includă și impacturile negative asupra mediului care rezultă din încălcarea uneia dintre interdicțiile și obligațiile enumerate în partea II din anexa I la prezenta directivă.

(26) Atunci când evaluează impacturile negative asupra drepturilor omului, întreprinderile au la dispoziție orientări care ilustrează modul în care activitățile lor pot avea un impact asupra drepturilor omului și ce comportament corporativ este interzis în conformitate cu drepturile omului recunoscute la nivel internațional. Astfel de orientări sunt incluse, de exemplu, în Cadrul de raportare privind principiile directoare ale Organizației Națiunilor Unite⁴³, în Ghidul interpretativ al principiilor directoare ale Organizației Națiunilor Unite⁴⁴ sau în „Drepturile omului explicate 2.0: Un ghid de referință pentru întreprinderi”⁴⁵.

(26a) Pentru a aplica în mod semnificativ diligența necesară în materie de drepturi ale omului și de mediu, întreprinderile ar trebui să se consulte cu părțile interesate pe tot parcursul procesului de realizare a acțiunilor de diligență necesară. Printre părțile interesate ale întreprinderii ar trebui să se numere angajații întreprinderii, angajații filialelor întreprinderii, sindicatele și reprezentanții lucrătorilor, consumatorii și alte persoane, grupuri, comunități sau entități ale căror drepturi sau interese sunt sau ar putea fi afectate de produsele, serviciile și operațiunile întreprinderii, ale filialelor sale sau ale partenerilor de afaceri. Persoanele potențial afectate ar putea însemna, de exemplu, apărători ai drepturilor omului și ai mediului, astfel cum sunt definiți în Declarația Organizației Națiunilor Unite privind apărătorii drepturilor omului. Grupurile sau comunitățile potențial afectate ar putea însemna, de exemplu, popoarele indigene, astfel cum sunt protejate în temeiul Declarației Organizației Națiunilor Unite privind drepturile popoarelor indigene. Entitățile potențial afectate ar putea însemna, de exemplu, organizații ale societății civile, instituții naționale pentru drepturile omului sau instituții de mediu.

⁴³ https://www.ungpreporting.org/wp-content/uploads/UNGPREportingFramework_withguidance2017.pdf.

⁴⁴ <https://www.ohchr.org/Documents/Issues/Business/RtRInterpretativeGuide.pdf>.

⁴⁵ https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Publications/HRT_2_0_EN.pdf

(27) Pentru a aplica în mod adecvat diligența necesară în materie de drepturi ale omului și de mediu în raport cu operațiunile lor, ale filialelor lor și ale partenerilor de afaceri din lanțurile lor de activități, întreprinderile care intră sub incidența prezentei directive ar trebui să integreze diligența necesară în politicile lor și în sistemele lor de gestionare a riscurilor, să identifice, să prevină și să atenueze, precum și să oprească și să reducă la minimum amploarea impacturilor negative potențiale și reale asupra drepturilor omului și a mediului, să instituie și să mențină o procedură de tratare a plângerilor, să monitorizeze eficacitatea măsurilor luate în conformitate cu cerințele stabilite în prezenta directivă și să comunice public cu privire la diligența necesară. Pentru a asigura claritatea pentru întreprinderi, ar trebui să se facă o distincție clară în prezenta directivă în special între măsurile de prevenire și de atenuare a impacturilor negative potențiale și cele de oprire sau, atunci când oprirea nu este posibilă, de reducere la minimum a impacturilor negative reale.

(28) Pentru a se asigura că diligența necesară face parte din politicile și din sistemele de gestionare a riscurilor ale întreprinderii, precum și în conformitate cu cadrul internațional relevant, întreprinderile ar trebui să integreze diligența necesară în politicile lor și în sistemele lor de gestionare a riscurilor și să implementeze o politică privind diligența necesară. Politica privind diligența necesară ar trebui să includă o descriere a abordării întreprinderii, inclusiv pe termen lung, în materie de diligență necesară, un cod de conduită care să descrie normele și principiile care trebuie urmate de angajații și filialele întreprinderii și, după caz, de partenerii săi de afaceri direcți sau indirecti, precum și o descriere a proceselor instituite pentru punerea în aplicare a obligației de diligență, inclusiv măsurile luate pentru a verifica respectarea codului de conduită și pentru a extinde aplicarea acestuia la partenerii de afaceri. Codul de conduită ar trebui să se aplice tuturor funcțiilor și operațiunilor corporative relevante, inclusiv deciziilor de aprovizionare și achiziții. De asemenea, întreprinderile ar trebui să își actualizeze politica privind diligența necesară, fără întârzieri nejustificate după producerea unei modificări semnificative, dar cel puțin o dată la 24 de luni. O modificare semnificativă ar trebui înțeleasă ca o modificare de așa natură a statu-quo-ului propriilor operațiuni ale întreprinderii, al operațiunilor filialelor sale sau ale partenerilor săi de afaceri, al mediului juridic sau de afaceri sau orice altă schimbare substanțială a situației întreprinderii, încât se poate aștepta în mod rezonabil ca întreprinderea să reacționeze la aceasta și să actualizeze politica. Exemple de modificări semnificative ar putea fi cazurile în care întreprinderea își desfășoară activitatea într-un nou sector economic sau într-o nouă zonă geografică, începe să fabrice produse noi sau modifică modul de fabricare a produselor existente utilizând tehnologii cu impacturi negative potențial mai mari sau își modifică structura corporativă prin restructurare, fuziuni sau achiziții. Incorporarea diligenței necesare în sistemele de gestionare a riscurilor ar trebui înțeleasă în conformitate cu cadrul internațional relevant pentru a se asigura că obligațiile de diligență necesară sunt instituite și supravegheate. Pentru a îndeplini această obligație, întreprinderilor ar trebui să li se permită să se organizeze intern în funcție de nevoile lor, de exemplu prin utilizarea sistemelor de gestionare existente, prin instituirea unui sistem de gestionare a riscurilor al întreprinderii sau prin crearea unei funcții de responsabil cu drepturile omului și mediul.

- (29) Pentru a respecta obligațiile de diligență, întreprinderile trebuie să ia măsuri adecvate în ceea ce privește identificarea, prevenirea și oprirea impacturilor negative. O „măsură adecvată” ar trebui să însemne o măsură care poate atinge obiectivele de diligență necesară, proporțională cu gravitatea și probabilitatea impactului negativ, aflată în mod rezonabil la dispoziția întreprinderii, luând în considerare circumstanțele cazului respectiv, inclusiv natura și amploarea operațiunilor comerciale ale întreprinderii și caracteristicile sectorului economic și ale partenerului de afaceri respectiv. În cazul în care informațiile necesare nu pot fi obținute din cauza unor obstacole de fapt sau de drept, de exemplu deoarece un partener de afaceri refuză să furnizeze informații și nu există niciun temei juridic pentru a-i impune acest lucru, astfel de circumstanțe nu-i pot fi imputate întreprinderii.

- (30) În conformitate cu obligațiile de diligență prevăzute în prezenta directivă, o întreprindere ar trebui să identifice impacturile negative reale sau potențiale asupra drepturilor omului și asupra mediului. Pentru a permite o identificare cuprinzătoare a impacturilor negative, o astfel de identificare ar trebui să se bazeze pe informații cantitative și calitative. De exemplu, în ceea ce privește impacturile negative asupra mediului, întreprinderea ar trebui să obțină informații cu privire la condițiile de referință în siturile sau instalațiile cu risc mai ridicat din lanțurile sale de activități. Atunci când identifică impacturi negative, întreprinderea ar trebui să fie în măsură să inventarieze mai întâi toate domeniile operațiunilor sale, ale operațiunilor filialelor sale și, dacă sunt legate de lanțurile sale de activități, ale partenerilor săi de afaceri și, pe baza rezultatelor, să efectueze o evaluare aprofundată care să se concentreze asupra domeniilor în care este cel mai probabil ca impacturile negative să fie prezente sau foarte semnificative. Atunci când identifică impacturile negative, întreprinderea ar trebui să ia în considerare eventualii factori de risc, cum ar fi dacă filiala sau partenerul de afaceri este o întreprindere care a încălcat dispozițiile naționale adoptate în temeiul prezentei directive. Întreprinderea poate obține informațiile necesare din deciziile autorităților de supraveghere care conțin sancțiuni, care ar trebui publicate atât de autoritățile de supraveghere, cât și de Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere, astfel încât întreprinderile să dispună de o sursă unică de informații. Identificarea impacturilor negative ar trebui să includă evaluarea situației drepturilor omului și a mediului într-un mod dinamic și la intervale regulate: fără întârzieri nejustificate după producerea unei modificări semnificative, dar cel puțin o dată la 24 de luni, pe toată durata unei activități sau a unei relații. O modificare semnificativă ar trebui înțeleasă ca o modificare de așa natură a statu-quo-ului propriilor operațiuni ale întreprinderii, al operațiunilor filialelor sale sau ale partenerilor săi de afaceri, al mediului juridic sau de afaceri sau orice altă schimbare substanțială a situației întreprinderii, inclusiv în urma aflării despre impactul negativ din informații publice sau din consultări cu părțile interesate, încât se poate aștepta în mod rezonabil ca întreprinderea să reacționeze la această modificare și să identifice impacturile negative, eventual să stabilească ordinea priorității lor, precum și să le prevină, să le atenueze, să le oprească sau să le reducă la minimum amploarea. Exemple de modificări semnificative ar putea fi cazurile în care întreprinderea își desfășoară activitatea într-un nou sector economic sau într-o nouă zonă geografică, începe să fabrice produse noi sau modifică modul de fabricare a produselor existente utilizând tehnologii cu impact negativ potențial mai mare sau își modifică structura corporativă prin restructurare, fuziuni sau achiziții. Întreprinderile financiare reglementate care furnizează servicii financiare ar trebui să identifice impacturile negative numai la începutul serviciului și nu ar trebui să aibă obligația de a evalua impacturile negative într-un mod dinamic sau la intervale regulate.

Atunci când identifică impacturile negative, întreprinderile ar trebui, de asemenea, să identifice și să evalueze impactul modelului de afaceri și al strategiilor unui partener de afaceri, inclusiv practicile comerciale, de achiziții și de stabilire a prețurilor.

- (31) Pentru a se evita o sarcină excesivă asupra întreprinderilor mai mici care își desfășoară activitatea în sectoare cu impact ridicat și care intră sub incidența prezentei directive, întreprinderile respective ar trebui să aibă obligația de a identifica numai impacturile negative reale sau potențiale care sunt relevante pentru sectorul respectiv.
- (32) În cazul în care nu poate preveni, atenua, opri sau reduce la minimum, în același timp și în întregime, toate impacturile negative reale și potențiale identificate, întreprinderea ar trebui să stabilească ordinea priorității lor în funcție de probabilitatea și de gravitatea impactului negativ. În conformitate cu cadrul internațional relevant, gravitatea unui impact negativ ar trebui evaluată în funcție de importanța acestuia (intensitatea impactului negativ), de numărul de persoane afectate sau de întinderea mediului afectat (amplimea impactului negativ) și de dificultatea de a restabili situația existentă înainte de impact (caracterul iremediabil al impactului negativ). Pe de altă parte, influența reală sau potențială a întreprinderii asupra partenerilor săi de afaceri, nivelul de implicare a întreprinderii în impactul negativ, proximitatea față de filială sau de partenerul de afaceri sau răspunderea potențială a întreprinderii nu constituie factori relevanți pentru stabilirea ordinii de prioritate a impacturilor negative. Ca urmare a stabilirii acestei ordini a priorităților, după ce abordează cele mai semnificative impacturi negative într-un interval de timp rezonabil, întreprinderea ar trebui să aibă obligația de a aborda impacturile negative mai puțin semnificative. Pentru a estima intervalul de timp rezonabil, ar trebui să se țină seama în mod corespunzător de circumstanțele cazului specific, inclusiv de resursele întreprinderii și de sectorul economic în care aceasta își desfășoară activitatea, de gravitatea impactului negativ prioritar pe care întreprinderea îl abordează într-un anumit interval de timp și de intensitatea impactului negativ prioritar la un moment dat.

- (33) În temeiul obligațiilor de diligență prevăzute în prezenta directivă, în cazul în care o întreprindere identifică impacturi negative potențiale asupra drepturilor omului sau asupra mediului, aceasta ar trebui să ia măsuri adecvate pentru a le preveni sau a le atenua în mod adecvat. Pentru a asigura claritate și securitate juridică pentru întreprinderi, prezenta directivă ar trebui să stabilească toate acțiunile pe care acestea ar trebui să le întreprindă pentru prevenirea și atenuarea impacturilor negative potențiale, după caz, în funcție de circumstanțe. Atunci când se evaluează măsurile adecvate pentru prevenirea sau atenuarea adecvată a impacturilor negative, se ține seama în mod corespunzător de așa-numitul „nivel de implicare a întreprinderii într-un impact negativ”, în conformitate cu cadrele internaționale, și de capacitatea întreprinderii de a influența partenerul de afaceri care cauzează impactul negativ. Întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a preveni sau a atenua impacturile negative pe care le cauzează ele însele (așa-numita „cauzare” a impactului negativ, astfel cum se menționează în cadrul internațional) sau împreună cu filialele lor sau cu partenerii lor de afaceri (așa-numita „contribuție” la impactul negativ, astfel cum se menționează în cadrul internațional). Cauzarea în comun a impactului negativ nu se limitează la implicarea egală a întreprinderii și a filialei sale sau a partenerului său de afaceri în impactul negativ, ci ar trebui să acopere toate cazurile de acțiuni sau omisiuni ale întreprinderii care cauzează impactul negativ în combinație cu acțiunile sau omisiunile filialelor sau ale partenerilor de afaceri. În cazul în care impacturile negative care apar în lanțul de activități al întreprinderilor nu sunt cauzate de întreprinderi însele sau împreună cu alte entități juridice, ci de partenerii lor de afaceri din lanțul de activități al întreprinderilor (așa-numita „legătură directă” cu impactul negativ, astfel cum se menționează în cadrul internațional), întreprinderile ar trebui să aibă obligația fie de a-și utiliza influența pentru a preveni sau a atenua impactul negativ cauzat de partenerii lor de afaceri, fie de a-și spori influența în acest scop. Utilizarea exclusivă a noțiunii de „cauzare” a impactului negativ în locul termenilor menționați mai sus utilizați în cadrele internaționale evită confuzia cu termenii juridici existenți în sistemele juridice naționale, acoperind în același timp aceleași relații cauzale precum cele descrise în aceste cadre. În acest context, în conformitate cu cadrele internaționale, influența întreprinderii asupra unui partener de afaceri ar trebui să includă, pe de o parte, capacitatea acesteia de a convinge partenerul de afaceri să prevină impacturile negative (de exemplu, pe bază de putere pe piață, cerințe de precalificare sau corelarea stimulentei pentru întreprinderi cu drepturile omului și performanța de mediu) și, pe de altă parte, gradul de influență sau de pârghie pe care întreprinderea l-ar putea exercita în mod rezonabil, de exemplu prin cooperarea cu partenerul de afaceri în cauză sau prin colaborarea cu o altă întreprindere care este partenerul de afaceri direct al partenerului de afaceri asociat cu impactul negativ.

- (34) Pentru a respecta obligația de prevenire și atenuare în temeiul prezentei directive, întreprinderilor ar trebui să li se impună să ia toate măsurile următoare, după caz, în funcție de circumstanțe. În cazul în care complexitatea măsurilor de prevenire o impune, întreprinderile ar trebui să elaboreze și să pună în aplicare un plan de măsuri de prevenire. Întreprinderile ar trebui să încerce să obțină garanții contractuale de la un partener de afaceri direct, potrivit cărora acesta va asigura respectarea codului de conduită sau a planului de măsuri de prevenire, inclusiv prin solicitarea de garanții contractuale corespunzătoare de la partenerii săi, în măsura în care activitățile acestora fac parte din lanțul de activități al întreprinderilor. Garanțiile contractuale ar trebui să fie însoțite de măsuri adecvate de verificare a conformității. Cu toate acestea, întreprinderea ar trebui să aibă numai obligația de a solicita garanțiile contractuale, întrucât obținerea acestora poate depinde de circumstanțe. Pentru a asigura o prevenire amplă a impacturilor negative potențiale, întreprinderile ar trebui, de asemenea, să facă investiții financiare sau nefinanciare vizând prevenirea impacturilor negative și să colaboreze cu alte întreprinderi. Totodată, întreprinderile ar trebui să ofere sprijin specific și proporțional unui IMM care este partener de afaceri al întreprinderii în cazul în care viabilitatea IMM-ului ar putea fi pusă în pericol, cum ar fi: finanțare, de exemplu finanțare directă, împrumuturi cu dobândă redusă, garanții de aprovizionare continuă; asistență pentru asigurarea finanțării pentru a contribui la punerea în aplicare a codului de conduită sau a planului de măsuri de prevenire; sau îndrumare tehnică, de exemplu cursuri de formare, modernizarea sistemelor de gestionare. Punerea în pericol a viabilității unui IMM ar trebui interpretată ca o posibilă cauzare a falimentului IMM-ului sau ca punerea IMM-ului într-o situație în care falimentul este iminent. Întreprinderile financiare, atunci când furnizează servicii financiare în sensul prezentei directive, nu ar trebui să aibă obligația de a oferi sprijin specific și proporțional unui IMM deoarece lanțul lor de activități nu include IMM-urile.
- (35) Pentru a reflecta întreaga gamă de opțiuni pentru întreprindere în cazurile în care impacturile potențiale nu au putut fi abordate prin măsurile de prevenire sau de reducere la minimum descrise, prezenta directivă ar trebui să facă trimitere, de asemenea, la posibilitatea ca întreprinderea să încerce să încheie un contract cu partenerul de afaceri indirect, în vederea asigurării conformității cu codul de conduită al întreprinderii sau cu un plan de măsuri de prevenire, și să ia măsurile adecvate pentru a verifica respectarea contractului de către partenerul de afaceri indirect.

- (35a) Este posibil ca prevenirea impacturilor negative să necesite colaborarea cu o altă întreprindere, de exemplu, la nivelul unui partener de afaceri indirect, cu o întreprindere care are o relație contractuală directă cu respectivul partener de afaceri indirect. În unele cazuri, colaborarea cu alte entități ar putea fi singura modalitate realistă de prevenire a impacturilor negative cauzate chiar și de partenerii de afaceri direcți dacă influența întreprinderii nu este suficientă. Întreprinderea ar trebui să colaboreze cu entitatea care poate preveni sau atenua cel mai eficient impacturile negative de una singură sau împreună cu întreprinderea sau cu alte entități juridice, respectând totodată dreptul aplicabil, în special dreptul concurenței.
- (36) Pentru a asigura eficacitatea prevenirii și atenuării impacturilor negative potențiale, întreprinderile ar trebui să acorde prioritate colaborării cu parteneri de afaceri din lanțul de activități, în loc să pună capăt relației de afaceri, ca măsură de ultimă instanță după încercări nereușite de prevenire și atenuare a impacturilor negative potențiale. Încetarea relației de afaceri ca măsură de ultimă instanță ar trebui să însemne că nu sunt disponibile posibilități mai puțin drastice și că par a exista puține perspective de creștere a influenței întreprinderii asupra partenerilor de afaceri care cauzează impactul negativ. Cu toate acestea, pentru cazurile în care impacturile negative potențiale nu au putut fi abordate prin măsurile de prevenire sau de atenuare descrise, directiva ar trebui totodată să facă trimitere la obligația întreprinderilor de a nu încheia relații noi sau de a nu prelungi relațiile existente cu partenerul de afaceri în cauză și, în cazul în care legea care reglementează relațiile acestora le permite acest lucru, fie de a suspenda temporar relațiile de afaceri legate de activitățile în cauză, continuând în același timp să depună eforturi de prevenire sau de atenuare dacă se preconizează în mod rezonabil că aceste eforturi vor avea succes pe termen scurt, fie de a înceta relația de afaceri legată de activitățile în cauză. Pentru a permite întreprinderilor să își îndeplinească această obligație, statele membre ar trebui să prevadă posibilitatea de a menționa, în contractele reglementate de legislația lor, cu excepția cazurilor în care părțile sunt obligate prin lege să încheie astfel de contracte, cum este cazul asigurării obligatorii, opțiunea de a suspenda temporar și de a înceta relația de afaceri. Simplul fapt că o țară terță nu a ratificat sau nu a pus în aplicare în legislația sa națională unul dintre instrumentele enumerate în anexa I la prezenta directivă nu implică nicio obligație de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri.

(36a) În unele cazuri, întreprinderile nu ar trebui să aibă obligația de a înceta relația de afaceri.

Întreprinderile nu ar trebui să aibă obligația de a înceta relația de afaceri în cazul în care se preconizează în mod rezonabil că încetarea ar putea avea un impact negativ mai grav. În conformitate cu cadrul internațional, interesele celor afectați negativ ar trebui luate în considerare. De exemplu, încetarea unei relații de afaceri în cadrul căreia s-a constatat un impact negativ potențial din cauza muncii copiilor ar putea expune copilul unor impacturi negative și mai grave asupra drepturilor omului. În mod similar, un impact negativ mai grav ar putea apărea dacă lucrătorii sunt privați de salariul de subzistență deoarece relația de afaceri cu angajatorul lor a fost încetată cu scopul de a opri un impact negativ potențial constând în încălcarea dreptului la negociere colectivă. În cele din urmă, întreprinderea nu ar trebui să aibă obligația de a înceta relația de afaceri cu principalul său partener de afaceri care furnizează materii prime, produse sau servicii esențiale pentru activitatea întreprinderii, în cazul în care încetarea ar cauza un prejudiciu semnificativ întreprinderii. Prejudiciul semnificativ ar trebui interpretat ca un efect negativ și semnificativ asupra situației juridice, financiare sau economice a întreprinderii sau asupra capacității sale de producție, inclusiv pe termen lung, cum ar fi un efect care creează probabilitatea insolvenței. Pentru a nu submina obiectivele prezentei directive, decizia de a nu înceta relația de afaceri ar trebui să facă obiectul unor condiții ulterioare. Întreprinderea ar trebui să aibă obligația de a raporta autorității de supraveghere și de a justifica în mod corespunzător motivele pentru care nu încetează relația de afaceri, precum și de a monitoriza în continuare impactul negativ potențial, cu posibile măsuri de luat pentru a preveni sau a atenua impactul negativ, de a reevalua periodic decizia de neîncetare a relației de afaceri și de a căuta relații de afaceri alternative. Pentru a spori securitatea juridică, dispozițiile prezentei directive privind încetarea relației de afaceri ar trebui să se aplice numai acordurilor comerciale încheiate de întreprindere după expirarea perioadei de transpunere în vederea punerii în aplicare a prezentei directive.

- (36b) Astfel cum se subliniază și în Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale, trebuie recunoscute particularitățile serviciilor financiare. Este de așteptat ca întreprinderile financiare reglementate să ia în considerare impacturile negative pe parcursul întregului lor proces de finanțare și de asigurare și să utilizeze așa-numitul „efect de pârghie” pentru a influența întreprinderile cărora le oferă finanțare sau asigurare să își prevină sau să își atenueze potențialele impacturi negative. În anumite circumstanțe, încetarea imediată sau suspendarea serviciilor financiare ar putea fi dificilă sau chiar imposibilă (de exemplu, în cazul asigurării obligatorii). În alte cazuri, atunci când o întreprindere financiară reglementată exercită un efect de pârghie, poate fi inadecvat să se suspende sau să fie încetate serviciile financiare, deoarece votul și implicarea, în special angajamentul colectiv cu investitorii sau creditorii, pot oferi șanse mai mari de prevenire sau de atenuare a impactului negativ. Din aceste motive, directiva nu impune întreprinderilor financiare reglementate **ca, atunci când furnizează servicii financiare în sensul prezentei directive**, să suspende temporar sau să înceteze relația de afaceri. În cazurile respective, întreprinderile financiare reglementate ar trebui să aibă obligația de a continua monitorizarea impactului negativ și de a continua eforturile de prevenire sau atenuare a impactului negativ.
- (37) În ceea ce privește partenerii de afaceri direcți și indirecți, cooperarea sectorială, sistemele sectoriale și inițiativele multipartite pot contribui la crearea unui efect de pârghie suplimentar pentru identificarea, atenuarea și prevenirea impacturilor negative. Prin urmare, ar trebui să fie posibil ca întreprinderile să se bazeze pe astfel de inițiative pentru a sprijini punerea în aplicare a obligațiilor lor de diligență prevăzute în prezenta directivă, în măsura în care astfel de sisteme și inițiative sunt adecvate pentru a sprijini îndeplinirea obligațiilor respective. Întreprinderile ar putea evalua, din proprie inițiativă, alinierea acestor sisteme și inițiative la obligațiile care decurg din prezenta directivă. Pentru a asigura informarea completă cu privire la astfel de inițiative, directiva ar trebui să facă trimitere, de asemenea, la posibilitatea facilitării de către statele membre și Comisie a diseminării informațiilor cu privire la astfel de sisteme sau inițiative și la rezultatele acestora. Comisia, în colaborare cu statele membre, ar trebui să emită orientări pentru evaluarea adecvării sistemelor sectoriale și a inițiativelor multipartite.

(38) În temeiul obligațiilor de diligență prevăzute de prezenta directivă, în cazul în care o întreprindere identifică impacturi negative reale asupra drepturilor omului sau asupra mediului, aceasta ar trebui să ia măsurile adecvate pentru a le opri. Este de așteptat ca o întreprindere să fie în măsură să oprească impacturile negative reale atât în cadrul propriilor operațiuni, cât și al operațiunilor filialelor sale. Cu toate acestea, ar trebui clarificat faptul că, în ceea ce privește partenerii de afaceri în cazul cărora nu se pot opri impacturile negative, întreprinderile ar trebui să reducă la minimum amploarea acestor impacturi. Reducerea la minimum a amplitudinii impacturilor negative ar trebui să necesite un rezultat care să fie cât mai apropiat posibil de oprirea impactului negativ. Pentru a le oferi întreprinderilor claritate și securitate juridică, prezenta directivă ar trebui să definească acțiunile pe care ar trebui să le inițieze întreprinderile pentru a opri impacturile negative reale asupra drepturilor omului și asupra mediului și pentru a reduce la minimum amploarea acestora, după caz, în funcție de circumstanțe. Atunci când se evaluează măsurile adecvate pentru a opri sau a reduce la minimum amploarea impacturilor negative, se ține seama în mod corespunzător de așa-numitul „nivel de implicare a întreprinderii într-un impact negativ”, în conformitate cu cadrele internaționale, și de capacitatea întreprinderii de a influența partenerul de afaceri care cauzează impactul negativ. Întreprinderile ar trebui să aibă obligația de a opri sau a reduce la minimum amploarea impacturilor negative pe care le cauzează ele însele (așa-numita „cauzare” a impactului negativ, astfel cum se menționează în cadrul internațional) sau împreună cu filialele lor sau cu partenerii lor de afaceri (așa-numita „contribuție” la impactul negativ, astfel cum se menționează în cadrul internațional). Cauzarea în comun a impactului negativ nu se limitează la implicarea egală a întreprinderii și a filialei sale sau a partenerului său de afaceri în impactul negativ, ci ar trebui să acopere toate cazurile de acțiuni sau omisiuni ale întreprinderii care cauzează impactul negativ în combinație cu acțiunile sau omisiunile filialelor sau ale partenerilor de afaceri. În cazul în care impacturile negative care apar în lanțul de activități al întreprinderilor nu sunt cauzate de întreprinderi însele sau împreună cu alte entități juridice, ci de partenerii lor de afaceri din lanțul de activități al întreprinderilor (așa-numita „legătură directă” cu impactul negativ, astfel cum se menționează în cadrul internațional), întreprinderile ar trebui să aibă obligația fie de a-și utiliza influența pentru a opri sau a reduce la minimum amploarea impactului negativ cauzat de partenerii lor de afaceri, fie de a-și spori influența în acest scop. Utilizarea exclusivă a noțiunii de „cauzare” a impactului negativ în locul termenilor menționați mai sus utilizați în cadrele internaționale evită confuzia cu termenii juridici existenți în sistemele juridice naționale, acoperind în același timp aceleași relații cauzale precum cele descrise în aceste cadre.

În acest context, în conformitate cu cadrele internaționale, influența întreprinderii asupra unui partener de afaceri ar trebui să includă, pe de o parte, capacitatea acesteia de a convinge partenerul de afaceri să prevină impacturile negative (de exemplu, pe bază de putere pe piață, cerințe de precalificare sau corelarea stimulentei pentru întreprinderi cu drepturile omului și performanța de mediu) și, pe de altă parte, gradul de influență sau de pârghie pe care întreprinderea l-ar putea exercita în mod rezonabil, de exemplu prin cooperarea cu partenerul de afaceri în cauză sau prin colaborarea cu o altă întreprindere care este partenerul de afaceri direct al partenerului de afaceri asociat cu impactul negativ.

(39) Pentru a respecta obligația de oprire și de reducere la minimum a amplitudinii impacturilor negative reale în temeiul prezentei directive, întreprinderilor ar trebui să li se impună să ia toate măsurile următoare, după caz, în funcție de circumstanțe. Acestea ar trebui să neutralizeze impactul negativ sau să reducă la minimum amplitudinea acestuia, printr-o acțiune proporțională cu importanța și amplitudinea impactului negativ și cu gradul de implicare a întreprinderii în impactul negativ. Dacă este necesar pe fondul faptului că nu se poate opri imediat impactul negativ, întreprinderile ar trebui să elaboreze și să pună în aplicare un plan de măsuri corective cu termene de acțiune rezonabile și clar definite și cu indicatori calitativi și cantitativi pentru măsurarea îmbunătățirilor. De asemenea, întreprinderile ar trebui să încerce să obțină garanții contractuale de la un partener de afaceri direct, potrivit cărora acesta va asigura respectarea codului de conduită al întreprinderii și, după caz, a unui plan de măsuri de prevenire, inclusiv prin solicitarea de garanții contractuale corespunzătoare de la partenerii săi, în măsura în care activitățile acestora fac parte din lanțul de activități al întreprinderii. Garanțiile contractuale ar trebui să fie însoțite de măsuri adecvate de verificare a conformității. Cu toate acestea, întreprinderea ar trebui să aibă numai obligația de a solicita garanțiile contractuale, întrucât obținerea acestora poate depinde de circumstanțe. Întreprinderile ar trebui, de asemenea, să facă investiții financiare sau nefinanciare menite să oprească sau să reducă la minimum amplitudinea impactului negativ, să ofere sprijin specific și proporțional IMM-urilor care sunt parteneri de afaceri ai întreprinderii, atunci când viabilitatea unui IMM ar putea fi pusă în pericol, și să colaboreze cu alte entități, inclusiv, după caz, pentru a spori capacitatea întreprinderii de a opri impactul negativ. Punerea în pericol a viabilității unui IMM ar trebui interpretată ca o posibilă cauzare a falimentului IMM-ului sau ca punerea IMM-ului într-o situație în care falimentul este iminent. Întreprinderile financiare, **atunci când furnizează servicii financiare în sensul prezentei directive**, nu ar trebui să aibă obligația de a oferi sprijin specific și proporțional unui IMM deoarece lanțul lor de activități nu include IMM-urile. În cele din urmă, întreprinderile ar trebui să ofere măsuri de remediere persoanelor și comunităților afectate, care ar trebui să constea în despăgubiri financiare sau nefinanciare care ar trebui să fie proporționale cu importanța (intensitatea impactului negativ, gravitatea) și amplitudinea (numărul de persoane sau întinderea mediului afectat) impactului negativ și cu gradul de implicare a întreprinderii în impactul negativ. Despăgubirea financiară sau nefinanciară ar putea consta în readucerea persoanei sau persoanelor afectate în situația în care s-ar fi aflat dacă impactul negativ real nu s-ar fi produs.

- (40) Pentru a reflecta întreaga gamă de opțiuni pentru întreprindere în cazurile în care impacturile reale nu au putut fi abordate prin măsurile descrise, prezenta directivă ar trebui să facă trimitere, de asemenea, la posibilitatea ca întreprinderea să încerce să încheie un contract cu partenerul de afaceri indirect, în vederea asigurării conformității cu codul de conduită al întreprinderii sau cu un plan de măsuri corective, și să ia măsurile adecvate pentru a verifica respectarea contractului de către partenerul de afaceri indirect.
- (41) Pentru a asigura eficacitatea opririi sau a reducerii la minimum a impacturilor negative reale, întreprinderile ar trebui să acorde prioritate colaborării cu partenerii de afaceri din lanțul de activități, în loc de a înceta relația de afaceri, ca măsură de ultimă instanță după încercări nereușite de a opri sau de a reduce la minimum impacturile negative reale. Încetarea relației de afaceri ca măsură de ultimă instanță ar trebui să însemne că nu sunt disponibile posibilități mai puțin drastice și că par a exista puține perspective de creștere a influenței întreprinderii asupra partenerilor de afaceri care cauzează impactul negativ. Cu toate acestea, pentru cazurile în care impacturile negative reale nu au putut fi oprite sau amplitudinea lor nu a putut fi redusă la minimum în mod adecvat prin măsurile descrise, prezenta directivă ar trebui totodată să facă trimitere la obligația întreprinderilor de a nu încheia relații noi sau de a nu prelungi relațiile existente cu partenerul de afaceri în cauză și, în cazul în care legea care reglementează relațiile acestora le permite acest lucru, fie de a suspenda temporar relațiile de afaceri legate de activitățile în cauză, continuând în același timp să depună eforturi de oprire sau de reducere la minimum a amplitudinii impactului negativ dacă se preconizează în mod rezonabil că aceste eforturi vor avea succes pe termen scurt, fie de a înceta relația de afaceri legată de activitățile în cauză. Pentru a permite întreprinderilor să își îndeplinească această obligație, statele membre ar trebui să prevadă posibilitatea de a menționa, în contractele reglementate de legislația lor, cu excepția cazurilor în care părțile sunt obligate prin lege să încheie astfel de contracte, cum este cazul asigurării obligatorii, opțiunea de a suspenda temporar și de a înceta relația de afaceri. Simplul fapt că o țară terță nu a ratificat sau nu a pus în aplicare în legislația sa națională unul dintre instrumentele enumerate în anexa I la prezenta directivă nu implică nicio obligație de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri.

(41a) În unele cazuri, întreprinderile nu ar trebui să aibă obligația de a înceta relația de afaceri.

Întreprinderile nu ar trebui să aibă obligația de a înceta relația de afaceri în cazul în care se preconizează în mod rezonabil că încetarea ar putea avea un impact negativ mai grav. În conformitate cu cadrul internațional, interesele celor afectați negativ ar trebui luate în considerare. De exemplu, încetarea unei relații de afaceri în care a fost constatată munca copiilor ar putea expune copilul unor impacturi negative și mai grave asupra drepturilor omului. În mod similar, un impact negativ mai grav ar putea apărea dacă lucrătorii sunt privați de salariul de subzistență deoarece relația de afaceri cu angajatorul lor a fost încetată cu scopul de a opri un impact negativ constând în încălcarea dreptului la negociere colectivă. În cele din urmă, întreprinderea nu ar trebui să aibă obligația de a înceta relația de afaceri cu principalul său partener de afaceri care furnizează materii prime, produse sau servicii esențiale pentru activitatea întreprinderii, în cazul în care încetarea ar cauza un prejudiciu semnificativ întreprinderii. Prejudiciul semnificativ ar trebui interpretat ca un efect negativ și semnificativ asupra situației juridice, financiare sau economice a întreprinderii sau asupra capacității sale de producție, inclusiv pe termen lung, cum ar fi un efect care creează probabilitatea insolvenței. Pentru a nu submina obiectivele prezentei directive, decizia de a nu înceta relația de afaceri ar trebui să facă obiectul unor condiții ulterioare. Întreprinderea ar trebui să aibă obligația de a raporta autorității de supraveghere și de a justifica în mod corespunzător motivele pentru care nu încetează relația de afaceri, precum și de a monitoriza în continuare impactul negativ real, cu posibile măsuri de luat pentru a opri sau a reduce la minimum amploarea impactului negativ, de a reevalua periodic decizia de neîncetare a relației de afaceri și de a căuta relații de afaceri alternative. Pentru a spori securitatea juridică, dispozițiile prezentei directive privind încetarea relației de afaceri ar trebui să se aplice numai acordurilor comerciale încheiate de întreprindere după expirarea perioadei de transpunere în vederea punerii în aplicare a prezentei directive.

(41b) Astfel cum se subliniază și în Orientările OCDE pentru întreprinderile multinaționale, trebuie recunoscute particularitățile serviciilor financiare. Este de așteptat ca întreprinderile financiare reglementate să ia în considerare impacturile negative pe parcursul întregului lor proces de finanțare și de asigurare și să utilizeze așa-numitul „efect de pârghie” pentru a influența întreprinderile cărora le oferă finanțare sau asigurare să oprească sau să reducă la minimum amploarea impacturilor lor negative. În anumite circumstanțe, încetarea imediată sau suspendarea serviciilor financiare ar putea fi dificilă sau chiar imposibilă (de exemplu, în cazul asigurării obligatorii). În alte cazuri, atunci când o întreprindere financiară reglementată exercită un efect de pârghie, poate fi inadecvat să se suspende sau să fie încetate serviciile financiare, deoarece votul și implicarea, în special angajamentul colectiv cu investitorii sau creditorii, pot oferi șanse mai mari de oprire a impactului negativ sau de reducere la minimum a amplitudinii acestuia. Din aceste motive, directiva nu impune întreprinderilor financiare reglementate **ca, atunci când furnizează servicii financiare în sensul prezentei directive,** să suspende temporar sau să înceteze relația de afaceri. În cazurile respective, întreprinderile financiare reglementate ar trebui să aibă obligația de a continua monitorizarea impactului negativ și de a continua eforturile de oprire a impactului negativ sau de reducere la minimum a amplitudinii acestuia.

- (42) Întreprinderile ar trebui să ofere persoanelor și organizațiilor posibilitatea de a depune plângeri direct la sediul lor în cazul unor suspiciuni legitime cu privire la impacturile negative reale sau potențiale asupra drepturilor omului și asupra mediului. Pentru a reduce sarcina asupra întreprinderilor, acestea ar trebui să poată participa la proceduri colaborative de tratare a plângerilor, cum ar fi cele instituite în comun de întreprinderi (de exemplu, de către un grup de întreprinderi), prin intermediul asociațiilor sectoriale sau al inițiativelor multipartite, în loc să instituie o procedură de tratare a plângerilor pe cont propriu. Organizațiile care ar putea depune astfel de plângeri ar trebui să includă sindicatele și alți reprezentanți ai lucrătorilor care reprezintă persoane ce își desfășoară activitatea în cadrul lanțului de activități respectiv, precum și organizații ale societății civile active în domeniile legate de impactul negativ respectiv, în cazul în care au cunoștință despre un impact negativ potențial sau real.
- Întreprinderile ar trebui să stabilească o procedură echitabilă, accesibilă și transparentă pentru tratarea plângerilor respective și să informeze lucrătorii, sindicatele și alți reprezentanți ai lucrătorilor, după caz, cu privire la aceasta. Formularea „echitabilă, accesibilă și transparentă” ar trebui înțeleasă în conformitate cu principiul 31 din Principiile directoare ale Organizației Națiunilor Unite privind afacerile și drepturile omului, care impune ca procedurile să fie legitime, accesibile, previzibile, echitabile, transparente, compatibile cu drepturile, precum și să fie o sursă de învățare continuă. Procedura ar trebui să asigure confidențialitatea identității reclamantului, precum și măsurile necesare pentru prevenirea oricărei forme de represalii din partea întreprinderii și a filialelor sale. Represaliile ar trebui înțelese ca orice acțiune sau omisiune directă sau indirectă care este determinată de depunerea unei plângeri și care cauzează sau poate cauza prejudicii nejustificate reclamantului. Recurgerea la mecanismul de gestionare a plângerilor și de remediere nu ar trebui să împiedice reclamantul să exercite căi de atac sau să prezinte suspiciuni motivate autorităților de supraveghere. În conformitate cu standardele internaționale, reclamantii ar trebui să aibă dreptul de a solicita întreprinderii măsuri subsecvente adecvate ca urmare a plângerii și de a se întâlni cu reprezentanți ai întreprinderii la un nivel adecvat pentru a discuta cu privire la impacturile negative grave, potențiale sau reale, care fac obiectul plângerii. Acest acces nu ar trebui să conducă la solicitări nerezonabile din partea întreprinderilor.

(42a) Având în vedere lista mai extinsă de persoane sau organizații care au dreptul de a depune o plângere, precum și sfera mai largă de subiecte ale plângerilor, procedura de tratare a plângerilor este înțeleasă din punct de vedere juridic ca un mecanism separat de procedura de raportare internă instituită de întreprinderi în conformitate cu Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁶. În cazul în care încălcarea dreptului Uniunii sau a dreptului intern inclusă în domeniul de aplicare material al directivei respective poate fi considerată ca fiind un impact negativ, iar persoana care efectuează raportarea este un angajat al întreprinderii afectat în mod direct de impactul negativ, atunci persoana ar putea utiliza ambele proceduri: mecanismul de tratare a plângerilor în conformitate cu prezenta directivă sau o procedură de raportare internă stabilită în conformitate cu directiva respectivă. Cu toate acestea, în cazul în care una dintre condițiile de mai sus nu este îndeplinită, persoana nu poate acționa decât prin intermediul unei singure proceduri.

⁴⁶ Directiva (UE) 2019/1937 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2019 privind protecția persoanelor care raportează încălcări ale dreptului Uniunii (JO L 305, 26.11.2019, p. 17).

- (43) Întreprinderile ar trebui să monitorizeze punerea în aplicare și eficacitatea măsurilor lor privind diligența necesară, ținând seama în mod corespunzător de informațiile relevante furnizate de părțile interesate. Întreprinderile ar trebui să efectueze evaluări periodice ale propriilor operațiuni, ale celor ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile de activități ale întreprinderii, ale celor ale partenerilor lor de afaceri, pentru a monitoriza eficacitatea măsurilor de identificare, prevenire, atenuare și oprire a impacturilor negative asupra drepturilor omului și asupra mediului și de reducere la minimum a amplitudinii acestor impacturi. Astfel de evaluări ar trebui să verifice dacă impacturile negative sunt identificate în mod corespunzător, dacă sunt puse în aplicare măsuri privind diligența necesară și dacă impacturile negative au fost prevenite ori oprite în mod efectiv. Pentru a se asigura faptul că sunt actualizate, astfel de evaluări ar trebui efectuate fără întârzieri nejustificate după producerea unei modificări semnificative, dar cel puțin o dată la 24 de luni, și ar trebui revizuite la mijlocul perioadei în cazul în care există motive întemeiate să se considere că ar fi putut surveni noi riscuri semnificative de impact negativ. O modificare semnificativă ar trebui înțeleasă ca o modificare de așa natură a statu-quo-ului propriilor operațiuni ale întreprinderii, al operațiunilor filialelor sale sau ale partenerilor săi de afaceri, al mediului juridic sau de afaceri sau orice altă schimbare substanțială a situației întreprinderii, inclusiv în urma aflării despre impactul negativ din informații publice sau din consultări cu părțile interesate, încât se poate aștepta în mod rezonabil ca întreprinderea să reacționeze la această modificare și să efectueze o evaluare. Exemple de modificări semnificative ar putea fi cazurile în care întreprinderea își desfășoară activitatea într-un nou sector economic sau într-o nouă zonă geografică, începe să fabrice produse noi sau modifică modul de fabricare a produselor existente utilizând tehnologii cu impact negativ potențial mai mare sau își modifică structura corporativă prin restructurare, fuziuni sau achiziții. Întreprinderile financiare ar trebui să efectueze evaluări periodice numai ale propriilor operațiuni, [...] ale operațiunilor filialelor lor [...] **și, atunci când furnizează servicii financiare în sensul prezentei directive partenerilor lor de afaceri,** [...], **ale** eficacității măsurilor luate pentru a preveni sau a atenua impactul negativ potențial ori pentru a opri impactul negativ real sau a reduce la minimum amploarea impactului negativ real care a fost identificat înainte de furnizarea serviciului financiar partenerului de afaceri în cauză. Nu ar trebui să li se impună întreprinderilor financiare efectuarea altor evaluări în legătură cu partenerii lor de afaceri **căroră le furnizează servicii financiare în sensul prezentei directive** pe durata relației lor cu aceștia.

(44) Ca și în cazul standardelor internaționale existente stabilite de Principiile directoare ale Organizației Națiunilor Unite privind afacerile și drepturile omului și cadrul OCDE, cerința privind diligența necesară prevede, printre altele, comunicarea de informații relevante la nivel extern cu privire la politicile, procesele și activitățile de diligență necesară vizând identificarea și abordarea impacturilor negative reale sau potențiale, inclusiv constatările și rezultatele activităților respective. Directiva 2013/34/UE stabilește obligații de raportare în materie de durabilitate a întreprinderilor care sunt relevante pentru întreprinderile aflate sub incidența prezentei directive. Prin urmare, pentru a evita dublarea obligațiilor de raportare, prezenta directivă nu ar trebui să introducă noi obligații de raportare în plus față de cele prevăzute în Directiva 2013/34/UE pentru întreprinderile care intră sub incidența directivei respective, precum și standardele de raportare care ar trebui elaborate în temeiul acesteia. În ceea ce privește întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive, dar care nu intră sub incidența Directivei 2013/34/UE, pentru a-și îndeplini obligația de comunicare ca parte a obligației de diligență în temeiul prezentei directive, acestea ar trebui să publice pe site-ul lor web o declarație anuală cu privire la exercițiul financiar într-o limbă utilizată în mod obișnuit în domeniul afacerilor internaționale.

- (45) Pentru a facilita respectarea de către întreprinderi a cerințelor privind diligența necesară de-a lungul lanțului lor de activități și pentru a limita transferul sarcinii de asigurare a conformității asupra partenerilor de afaceri care sunt IMM-uri, Comisia ar trebui să ofere orientări cu privire la clauze contractuale tip, după consultarea statelor membre și a părților interesate relevante.
- (46) Pentru a oferi sprijin și instrumente practice întreprinderilor sau autorităților statelor membre cu privire la modul în care întreprinderile ar trebui să își îndeplinească obligațiile de diligență, Comisia, utilizând ca referință orientările și standardele internaționale relevante și în consultare cu statele membre și cu părțile interesate, cu Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, cu Agenția Europeană de Mediu și, după caz, cu organisme internaționale care au expertiză în ceea ce privește diligența necesară, ar trebui să emită orientări, inclusiv pentru sectoare specifice sau impacturi negative specifice sau cu privire la interacțiunea dintre prezenta directivă și alte acte legislative ale Uniunii care urmăresc aceleași obiective și dispun obligații mai ample sau mai specifice.
- (47) Deși nu sunt incluse în domeniul de aplicare al prezentei directive, IMM-urile ar putea fi afectate de dispozițiile acesteia în calitate de contractanți sau subcontractanți (parteneri de afaceri direcți sau indirecti) ai întreprinderilor care intră în domeniul de aplicare. Cu toate acestea, scopul este de a reduce sarcina financiară sau administrativă asupra IMM-urilor, multe dintre acestea confruntându-se deja cu dificultăți în contextul crizei economice și sanitare mondiale. Pentru a sprijini IMM-urile, statele membre ar trebui să creeze și să opereze, individual sau în comun, site-uri web, portaluri sau platforme specializate, pentru a oferi informații și sprijin întreprinderilor și, de asemenea, ar putea să sprijine financiar IMM-urile și să le ajute să își consolideze capacitățile. Întreprinderile aflate în parteneriate de afaceri cu IMM-uri sunt, de asemenea, încurajate să le sprijine în respectarea măsurilor privind diligența necesară, în cazul în care astfel de cerințe ar pune în pericol viabilitatea IMM-urilor, și să utilizeze cerințe echitabile, rezonabile, nediscriminatorii și proporționale față de IMM-uri.

- (48) Pentru a completa sprijinul acordat de statele membre IMM-urilor, Comisia se poate baza pe instrumentele, proiectele și alte acțiuni existente ale Uniunii care contribuie la punerea în aplicare a obligației de diligență în Uniune și în țările terțe. Aceasta poate institui noi măsuri de sprijin care să susțină întreprinderile, inclusiv IMM-urile, în ceea ce privește cerințele privind diligența necesară, inclusiv un observator pentru transparența lanțului de activități și facilitarea inițiativelor comune ale părților interesate.
- (49) Comisia ar putea completa măsurile de sprijin ale statelor membre, pe baza acțiunilor existente ale Uniunii, pentru a sprijini operatorii economici din amonte să își consolideze capacitatea de a preveni și de a atenua în mod eficace impacturile negative asupra drepturilor omului și asupra mediului ale operațiunilor lor și ale partenerilor lor de afaceri, acordând o atenție deosebită provocărilor cu care se confruntă micii proprietari. Uniunea și statele membre, în limitele competențelor lor respective, sunt încurajate să își utilizeze instrumentele de vecinătate, de dezvoltare și de cooperare internațională cu scopul de a sprijini guvernele țărilor terțe și operatorii economici din amonte din țările terțe să abordeze impacturile negative asupra drepturilor omului și asupra mediului ale operațiunilor lor și ale partenerilor lor de afaceri din amonte. Aceasta ar putea include colaborarea cu guvernele țărilor partenere, cu sectorul privat local și cu părțile interesate pentru abordarea cauzelor profunde ale impacturilor negative asupra drepturilor omului și asupra mediului.
- (50) Pentru a se asigura că prezenta directivă contribuie în mod eficace la combaterea schimbărilor climatice, întreprinderile ar trebui să adopte un plan pentru a se asigura că modelul de afaceri și strategia întreprinderii sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris. În cazul în care clima este sau ar fi trebuit să fie identificată ca fiind un risc principal sau un impact principal al operațiunilor întreprinderii, întreprinderea ar trebui să includă în planul său obiective de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră.
- (51) [...]

- (52) Pentru a permite supravegherea eficace și, dacă este necesar, asigurarea respectării prezentei directive în ceea ce privește întreprinderile din țări terțe, întreprinderile respective ar trebui să desemneze un reprezentant autorizat în mod suficient în Uniune și să furnizeze informații cu privire la reprezentanții lor autorizați. Ar trebui să fie posibil ca reprezentantul autorizat să aibă și rolul de punct de contact, cu condiția respectării cerințelor relevante ale prezentei directive. În cazul în care întreprinderea dintr-o țară terță nu desemnează un reprezentant autorizat, toate statele membre în care își desfășoară activitatea întreprinderea ar trebui să aibă competența de a asigura îndeplinirea acestei obligații, în special privind desemnarea unei persoane fizice sau juridice într-unul dintre statele membre în care își desfășoară activitatea, în conformitate cu cadrul de aplicare consacrat în dreptul intern. Statele membre care inițiază o astfel de asigurare a aplicării ar trebui să informeze autoritățile de supraveghere ale altor state membre prin intermediul Rețelei europene a autorităților de supraveghere, pentru ca alte state membre să nu facă același demers.
- (53) Pentru a asigura monitorizarea punerii corecte în aplicare a obligațiilor de diligență ale întreprinderilor și în scopul asigurării respectării prezentei directive, statele membre ar trebui să desemneze una sau mai multe autorități naționale de supraveghere. Aceste autorități de supraveghere ar trebui să fie publice, independente de întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive sau de alte interese de piață și să nu fie afectate de conflicte de interese. Statele membre ar trebui să garanteze o finanțare adecvată a autorității competente, în conformitate cu dreptul lor intern. Acestea ar trebui să aibă dreptul de a efectua investigații, din proprie inițiativă sau pe baza unor suspiciuni motivate exprimate în temeiul prezentei directive. În cazul în care există autorități competente în temeiul legislației sectoriale, statele membre ar putea identifica persoanele responsabile de aplicarea prezentei directive în domeniile lor de competență. Acestea ar putea desemna autoritățile pentru supravegherea întreprinderilor financiare reglementate și ca autorități de supraveghere în sensul prezentei directive.

(54) Pentru a asigura aplicarea eficientă a măsurilor naționale de punere în aplicare a prezentei directive, statele membre ar trebui să prevadă sancțiuni disuasive, proporționale și eficace pentru încălcarea acestor măsuri. Pentru ca un astfel de regim de sancțiuni să fie eficace, sancțiunile care urmează să fie impuse de autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să includă sancțiuni pecuniare. Statele membre ar trebui să se asigure că sancțiunea pecuniară este proporțională cu cifra de afaceri netă la nivel mondial a întreprinderii atunci când este impusă. Totuși, acest lucru nu ar trebui să oblige statele membre să își bazeze sancțiunea pecuniară numai pe cifra de afaceri netă a întreprinderii în toate cazurile. Statele membre ar trebui să aibă flexibilitatea de a baza sancțiunea și pe alte criterii, cum ar fi situația economică a întreprinderii. Statele membre ar trebui să decidă, în conformitate cu dreptul intern, dacă sancțiunile ar trebui impuse direct de către autoritățile de supraveghere sau în colaborare cu alte autorități sau prin sesizarea autorităților judiciare competente. Pentru a asigura supravegherea publică a aplicării normelor prevăzute în prezenta directivă, deciziile autorităților de supraveghere care prevăd impunerea de sancțiuni întreprinderilor ca urmare a nerespectării dispozițiilor de drept intern de punere în aplicare a prezentei directive ar trebui să fie publicate, transmise Rețelei europene a autorităților de supraveghere și să rămână la dispoziția publicului timp de cel puțin trei ani. Decizia publicată nu ar trebui să conțină date cu caracter personal, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁷. Publicarea denumirii întreprinderii este permisă chiar dacă conține numele unei persoane fizice.

⁴⁷ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), JO L 119, 4.5.2016, p. 1.

- (55) Pentru a asigura aplicarea și respectarea consecventă a dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive, autoritățile naționale de supraveghere ar trebui să coopereze și să își coordoneze acțiunile. În acest scop, Comisia ar trebui să instituie o rețea europeană a autorităților de supraveghere, iar autoritățile de supraveghere ar trebui să își acorde reciproc asistență în îndeplinirea sarcinilor care le revin.
- (56) Pentru a asigura despăgubirea efectivă a victimelor impacturilor negative, statele membre ar trebui să aibă obligația de a stabili norme care să reglementeze răspunderea civilă a întreprinderilor pentru prejudiciile cauzate unei persoane fizice sau juridice, cu condiția ca întreprinderea să nu fi reușit, în mod intenționat sau din neglijență, să prevină și să atenueze impacturile negative potențiale sau să oprească impacturile reale și să reducă la minimum amploarea acestora și, ca urmare a unei astfel de nereușite, să fi fost cauzat un prejudiciu unei persoane fizice sau juridice. Prejudiciul cauzat intereselor juridice protejate ale unei persoane ar trebui să fie înțeles în conformitate cu dreptul intern, de exemplu decesul, vătămarea corporală sau psihologică, privarea de libertate personală, pierderea demnității umane sau deteriorarea bunurilor personale. Condiția conform căreia prejudiciul trebuie să fie cauzat unei persoane ca urmare a nerespectării de către întreprindere a obligației de a aborda impactul negativ, atunci când dreptul, interdicția sau obligația enumerate în anexa I, față de care s-a comis un abuz sau o încălcare având ca rezultat impactul negativ care ar fi trebuit să fie abordat, au ca scop să protejeze persoana fizică sau juridică căreia i se cauzează prejudiciul, ar trebui înțeleasă în sensul că un prejudiciu derivat (cauzat indirect altor persoane care nu sunt victime ale impacturilor negative și care nu sunt protejate de drepturile, interdicțiile sau obligațiile enumerate în anexa I) nu intră sub incidența reglementării. De exemplu, în cazul în care un angajat al unei întreprinderi a suferit prejudicii din cauza încălcării de către întreprindere a standardelor de siguranță la locul de muncă, proprietarului unui astfel de angajat nu ar trebui să i se permită să introducă o acțiune împotriva întreprinderii pentru un prejudiciu economic cauzat de faptul că angajatul nu a putut plăti chiria. Relația de cauzalitate nu este reglementată de prezenta directivă, cu excepția faptului că întreprinderile nu ar trebui să fie considerate răspunzătoare în cazul în care prejudiciile sunt cauzate numai de partenerii de afaceri din lanțurile de activități ale întreprinderilor (așa-numita „legătură directă”). Victimele ar trebui să aibă dreptul la despăgubiri integrale pentru prejudiciul suferit, în conformitate cu dreptul intern și în concordanță cu acest principiu comun. Ar trebui interzisă descurajarea prin plata de daune (și anume, daune punitive) sau prin orice altă formă de despăgubire excesivă.

- (57) O întreprindere nu ar trebui să fie răspunzătoare pentru prejudiciul care s-ar fi produs cu aceeași amploare chiar dacă întreprinderea ar fi luat măsuri în conformitate cu prezenta directivă. De asemenea, întrucât impacturile negative ar trebui ierarhizate în funcție de gravitatea și de probabilitatea lor și ar trebui abordate treptat, în cazul în care nu este posibil să fie abordate în același timp și pe deplin toate impacturile negative identificate, o întreprindere nu ar trebui să fie răspunzătoare pentru prejudiciile rezultate în urma impacturilor negative mai puțin semnificative care nu au fost încă abordate. Cu toate acestea, corectitudinea ordinii de prioritate stabilite de întreprindere pentru impacturile negative ar trebui să fie evaluată atunci când se stabilește dacă au fost îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii întreprinderii, evaluându-se dacă întreprinderea și-a încălcat obligația de a aborda în mod adecvat impacturile negative identificate.
- (58) Regimul de răspundere nu reglementează cine ar trebui să dovedească faptul că acțiunea întreprinderii a fost în mod rezonabil adecvată în circumstanțele cauzei; prin urmare, această chestiune trebuie reglementată de dreptul intern. De asemenea, prezenta directivă nu reglementează cine poate introduce o acțiune în fața instanțelor naționale și în ce condiții poate fi inițiată acțiunea civilă; prin urmare, această chestiune rămâne de competența dreptului intern. De exemplu, statele membre pot decide că numai victima poate introduce acțiunea în fața instanțelor naționale sau că o organizație a societății civile, un sindicat sau o altă entitate juridică poate introduce acțiunea în numele victimei.

- (59) În ceea ce privește normele privind răspunderea civilă, răspunderea civilă a unei întreprinderi pentru prejudiciile rezultate din neîndeplinirea obligației de diligență ar trebui să nu aducă atingere răspunderii civile a filialelor sale sau răspunderii civile a partenerilor săi de afaceri, direcți și indirecti, din cadrul lanțului de activități. În cazul în care a cauzat prejudiciul împreună cu filiala sa sau cu partenerul său de afaceri, întreprinderea ar trebui să fie răspunzătoare în solidar cu respectiva filială sau respectivul partener de afaceri. Acest lucru nu aduce atingere niciunui act legislativ național privind condițiile răspunderii în solidar și privind dreptul de regres în legătură cu despăgubirea integrală plătită de o parte răspunzătoare în solidar.
- (59a) Normele privind răspunderea civilă în temeiul prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere normelor Uniunii sau normelor naționale privind răspunderea civilă legată de impacturile negative asupra drepturilor omului sau asupra mediului, care prevăd răspunderea în situații care nu sunt reglementate de prezenta directivă sau care prevăd o răspundere mai strictă decât cea prevăzută în prezenta directivă. Un regim de răspundere mai strictă ar trebui înțeles, de asemenea, ca un regim național de răspundere civilă care nu prevede excepții așa cum prevede prezenta directivă, cum ar fi stabilirea ordinii de prioritate a impacturilor negative.
- (60) În ceea ce privește răspunderea civilă pentru impacturile negative asupra mediului, persoanele care suferă prejudicii pot solicita despăgubiri în temeiul prezentei directive, chiar și în cazul în care acestea se suprapun cu plângeri în materie de drepturi ale omului.

- (61) Pentru a se asigura că victimele prejudiciilor în domeniul drepturilor omului și al mediului pot introduce o acțiune în despăgubiri și pot solicita despăgubiri pentru prejudiciile cauzate atunci când întreprinderea nu a respectat, în mod intenționat sau din neglijență, obligațiile de diligență care decurg din prezenta directivă, prezenta directivă ar trebui să impună statelor membre să se asigure că dispozițiile de drept intern care transpun regimul de răspundere civilă prevăzut în prezenta directivă se aplică imediat și prioritar în cazurile în care legea aplicabilă acțiunilor în despăgubiri nu este legea unui stat membru, cum ar putea fi cazul, de exemplu, în conformitate cu normele de drept internațional privat atunci când prejudiciul se produce într-o țară terță. Aceasta înseamnă că, atunci când transpun regimul de răspundere civilă prevăzut în prezenta directivă și când aleg metodele de obținere a acestui rezultat, statele membre pot lua în considerare, de asemenea, toate normele naționale conexe, inclusiv cerințele referitoare la persoanele fizice sau juridice care pot introduce acțiunea, termenul de prescripție, obiecțiile și mijloacele de apărare, precum și calcularea despăgubirilor, în măsura în care acestea sunt necesare pentru a asigura protecția victimelor și sunt esențiale pentru protejarea intereselor publice ale statelor membre, cum ar fi organizarea politică, socială sau economică a acestora.
- (62) Regimul de răspundere civilă în temeiul prezentei directive nu ar trebui să aducă atingere Directivei 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁸. Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să impună în sarcina întreprinderilor obligații suplimentare mai stricte sau să adopte în alt mod măsuri suplimentare având aceleași obiective ca Directiva 2004/35/CE.

⁴⁸ Directiva 2004/35/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind răspunderea pentru mediul înconjurător în legătură cu prevenirea și repararea daunelor aduse mediului (JO L 143, 30.4.2004, p. 56).

(63) Prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁹, Directivei 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁰ și Directivei 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵¹. În special, în temeiul acestor directive, autoritățile contractante și entitățile contractante pot exclude sau li se poate impune de către statele membre să excludă de la participarea la o procedură de achiziții publice sau la o procedură de atribuire a concesiunilor, după caz, orice operator economic în cazul în care pot demonstra, prin orice mijloace adecvate, o încălcare a obligațiilor aplicabile în domeniul legislației de mediu, sociale și a muncii, inclusiv a celor care decurg din anumite acorduri internaționale ratificate de toate statele membre și menționate în directivele respective, sau că operatorul economic se face vinovat de abateri profesionale grave, ceea ce pune sub semnul întrebării integritatea acestuia.

(64) [...]

(65) Persoanele care lucrează pentru întreprinderi care fac obiectul obligațiilor de diligență în temeiul prezentei directive sau care sunt în contact cu astfel de întreprinderi în contextul activităților lor profesionale pot juca un rol esențial în demascarea încălcărilor normelor prezentei directive. Astfel, acestea pot contribui la prevenirea și descurajarea unor astfel de încălcări și la consolidarea aplicării prezentei directive. Directiva (UE) 2019/1937 ar trebui, prin urmare, să se aplice raportării tuturor încălcărilor prezentei directive și protecției persoanelor care raportează astfel de încălcări.

⁴⁹ Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 65).

⁵⁰ Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE (JO L 94, 28.3.2014, p. 243).

⁵¹ Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune (JO L 94, 28.3.2014, p. 1).

- (66) În vederea precizării informațiilor pe care întreprinderile care nu fac obiectul cerințelor de raportare prevăzute de dispozițiile privind raportarea de către întreprinderi de informații privind durabilitatea în temeiul Directivei 2013/34/UE ar trebui să le comunice cu privire la aspectele reglementate de prezenta directivă, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește stabilirea unor norme suplimentare privind conținutul și criteriile unei astfel de raportări, precizând informațiile privind descrierea obligației de diligență, a impacturilor potențiale și reale și a acțiunilor întreprinse cu privire la impacturile respective. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legislație⁵². În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (67) Prezenta directivă ar trebui să fie aplicată în conformitate cu dreptul Uniunii privind protecția datelor și dreptul la protecția vieții private și a datelor cu caracter personal, astfel cum sunt consacrate la articolele 7 și 8 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Orice prelucrare a datelor cu caracter personal în temeiul prezentei directive trebuie efectuată în conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679, inclusiv cerințele privind limitarea scopului, reducerea la minimum a datelor și limitarea legată de stocare.
- (68) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului⁵³ și a emis un aviz la ... 2022.
- (69) [...]

⁵² JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

⁵³ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

- (70) Comisia ar trebui să evalueze și să raporteze dacă ar trebui adăugate noi sectoare pe lista sectoarelor cu impact ridicat reglementate de prezenta directivă, pentru a o alinia la orientările Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică sau în lumina unor dovezi clare privind exploatarea prin muncă, încălcările drepturilor omului sau amenințările emergente la adresa mediului, dacă lista convențiilor internaționale relevante prevăzută în prezenta directivă ar trebui modificată, în special în lumina evoluțiilor internaționale, sau dacă dispozițiile privind diligența necesară în temeiul prezentei directive ar trebui extinse la impacturile negative asupra climei. Comisia ar trebui să evalueze totodată dacă este necesară revizuirea criteriilor și pragurilor utilizate pentru definirea domeniului de aplicare al prezentei directive, dacă ar trebui incluse alte persoane juridice sau dacă definiția „lanțului de activități”, inclusiv furnizarea de investiții de către întreprinderile financiare reglementate **sau furnizarea de servicii financiare în sensul prezentei directive de către întreprinderile financiare reglementate, indiferent de decizia unui stat membru de a aplica prezenta directivă prestării de servicii financiare de către întreprinderile financiare reglementate,** trebuie revizuită.
- (71) Obiectivul prezentei directive, și anume o mai bună valorificare a potențialului pieței unice de a contribui la tranziția către o economie durabilă și la dezvoltarea durabilă prin prevenirea și atenuarea impacturilor negative potențiale sau reale asupra drepturilor omului și asupra mediului în lanțurile de activități ale întreprinderilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre acționând individual sau într-un mod necoordonat, ci, având în vedere amploarea și efectele acțiunilor, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii. În special, problemele abordate și cauzele acestora au o dimensiune transnațională, deoarece numeroase întreprinderi își desfășoară activitatea la nivelul Uniunii sau la nivel mondial, iar lanțurile valorice se extind în alte state membre și în țări terțe. În plus, măsurile luate de fiecare stat membru în parte riscă să fie ineficiente și să conducă la fragmentarea pieței interne. Prin urmare, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut în articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestui obiectiv,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiect

- (1) Prezenta directivă stabilește norme privind:
- (a) obligațiile întreprinderilor în ceea ce privește impacturile negative reale și potențiale asupra drepturilor omului și asupra mediului, în raport cu propriile lor operațiuni, cu operațiunile filialelor lor și cu operațiunile desfășurate de partenerii lor de afaceri în lanțurile de activități ale întreprinderilor;
 - (b) răspunderea pentru încălcarea obligațiilor menționate mai sus și
 - (c) obligația de a adopta un plan care să asigure compatibilitatea modelului de afaceri și a strategiei întreprinderii cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C.
- (2) Prezenta directivă nu constituie un motiv de reducere a nivelului de protecție a drepturilor omului, de protecție a mediului sau de protecție a climei prevăzut de legislația statelor membre la momentul adoptării prezentei directive.
- (3) Prezenta directivă nu aduce atingere obligațiilor în domeniul drepturilor omului, al protecției mediului și al schimbărilor climatice în temeiul altor acte legislative ale Uniunii. În cazul în care dispozițiile prezentei directive contravin unei dispoziții dintr-un alt act legislativ al Uniunii care urmărește aceleași obiective și care prevede obligații mai extinse sau mai specifice, dispozițiile celui alt act legislativ al Uniunii prevalează în ceea ce privește conflictul de legi și se aplică respectivelor obligații specifice.

Articolul 2

Domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică întreprinderilor constituite în conformitate cu legislația unui stat membru și care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:
- (a) întreprinderea a avut, în medie, peste 500 de angajați și o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 150 de milioane EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost adoptate sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale;
 - (b) întreprinderea nu a atins pragurile prevăzute la litera (a), dar a avut, în medie, peste 250 de angajați și o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 40 de milioane EUR în ultimul exercițiu financiar pentru care au fost adoptate sau ar fi trebuit să fie adoptate situații financiare anuale, cu condiția ca cel puțin 20 de milioane EUR să fi fost generate în unul sau mai multe dintre următoarele sectoare corespunzătoare nomenclatorului statistic al activităților economice aplicabil, stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1893/2006, și enumerate în anexa II:
 - (i) fabricarea produselor textile, a articolelor din piele și a produselor conexe (inclusiv a încălțăminte) și vânzări cu ridicata de textile, îmbrăcăminte și încălțăminte;
 - (ii) agricultură, silvicultură, pescuit (inclusiv acvacultură), fabricarea produselor alimentare și a băuturilor și vânzări cu ridicata de materii prime agricole, animale vii, lemn, produse alimentare și băuturi; sau

- (iii) extracția resurselor minerale, indiferent de locul din care sunt extrase (inclusiv țițeiul, gazele naturale, cărbunele, lignitul, metalele și minereurile metalifere, precum și toate celelalte minerale nemetalice și produse de carieră), fabricarea produselor metalice de bază, a altor produse din minerale nemetalice și a produselor metalice prelucrate (cu excepția mașinilor și echipamentelor) și vânzări cu ridicata de resurse minerale, produse minerale de bază și intermediare (inclusiv metale și minereuri metalifere, materiale de construcție, combustibili, produse chimice și alte produse intermediare).
- (2) Prezenta directivă se aplică și întreprinderilor constituite în conformitate cu legislația unei țări din afara UE și care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:
- (a) au generat o cifră de afaceri netă de peste 150 de milioane EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar; sau
 - (b) au generat o cifră de afaceri netă de peste 40 de milioane EUR, dar nu mai mult de 150 de milioane EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar, cu condiția ca cel puțin 20 de milioane EUR să fi fost generate în unul sau mai multe dintre sectoarele enumerate la alineatul (1) litera (b).
- (3) În sensul alineatului (1), numărul de angajați cu fracțiune de normă se calculează pe baza echivalentului normă întreagă. Lucrătorii temporari sunt incluși în calculul numărului de angajați în același mod ca și când ar fi fost lucrători angajați direct pentru aceeași perioadă de timp de către întreprindere.
- (3a) Prezenta directivă se aplică unei întreprinderi în cazul în care aceasta a îndeplinit condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (2) pe parcursul a două exerciții financiare consecutive.

- (4) În ceea ce privește întreprinderile menționate la alineatul (1), statul membru competent să reglementeze aspectele care intră sub incidența prezentei directive este statul membru în care întreprinderea își are sediul social.
- (5) În ceea ce privește întreprinderile menționate la alineatul (2), statul membru competent să reglementeze aspectele care intră sub incidența prezentei directive este statul membru în care întreprinderea are o sucursală. În cazul în care întreprinderea nu are sucursale în niciun stat membru sau are sucursale în state membre diferite, statul membru competent să reglementeze aspectele care intră sub incidența prezentei directive este cel în care întreprinderea a generat cea mai mare parte a cifrei sale de afaceri nete în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar.
- (6) Statele membre pot decide să aplice prezenta directivă instituțiilor de pensii care sunt considerate sisteme de securitate socială în temeiul Regulamentului (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁴ și al Regulamentului (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁵. În cazul în care un stat membru decide să aplice prezenta directivă unor astfel de instituții de pensii, respectivele instituții de pensii sunt considerate întreprinderi financiare reglementate în sensul articolului 3 litera (a) punctul (iv).
- (7) Prezenta directivă nu se aplică produselor financiare menționate la articolul 2 punctul 12 literele (b) și (f) din Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁶.
- (8) Statele membre pot decide să aplice prezenta directivă întreprinderilor financiare reglementate în sensul articolului 3 punctul (a) subpunctul (iv) și în ceea ce privește partenerii lor de afaceri cărora aceste întreprinderi financiare reglementate le prestează serviciile menționate la articolul 3 punctul (g).**

⁵⁴ Regulamentul (CE) nr. 883/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 166, 30.4.2004, p. 1).

⁵⁵ Regulamentul (CE) nr. 987/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO L 284, 30.10.2009, p. 1).

⁵⁶ Regulamentul (UE) 2019/2088 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 noiembrie 2019 privind informațiile privind durabilitatea în sectorul serviciilor financiare (JO L 317, 9.12.2019, p. 1).

Articolul 3

Definiții

În scopul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „întreprindere” înseamnă oricare dintre următoarele:
 - (i) o persoană juridică constituită într-una din formele juridice enumerate în anexa I la Directiva 2013/34/UE;
 - (ii) o persoană juridică constituită în conformitate cu legislația unei țări terțe într-o formă comparabilă cu cele enumerate în anexa I la Directiva 2013/34/UE;
 - (iii) o persoană juridică constituită într-una din formele juridice enumerate în anexa II la Directiva 2013/34/UE sau în conformitate cu legislația unei țări terțe, într-o formă comparabilă cu cele enumerate în anexa II la directiva respectivă, în cazul în care o astfel de persoană juridică este formată integral din întreprinderi organizate într-una dintre formele juridice menționate la punctele (i) și (ii);

(iv) o întreprindere financiară reglementată, indiferent de forma sa juridică, care este:

- o instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁵⁷; o firmă de investiții, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁸;
- un administrator de fonduri de investiții alternative (AFIA), astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁵⁹, inclusiv un administrator de EuVECA în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁰, un administrator de EuSEF în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului⁶¹ și un administrator de ELTIF în conformitate cu Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului⁶²;

⁵⁷ Regulamentul nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁵⁸ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349).

⁵⁹ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

⁶⁰ Regulamentul (UE) nr. 345/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene cu capital de risc (JO L 115, 25.4.2013, p. 1).

⁶¹ Regulamentul (UE) nr. 346/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2013 privind fondurile europene de antreprenoriat social (JO L 115, 25.4.2013, p. 18).

⁶² Regulamentul (UE) 2015/760 al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2015 privind fondurile europene de investiții pe termen lung (JO L 123, 19.5.2015, p. 98).

- o societate de administrare a unui organism de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁶³;
- o întreprindere de asigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 1 din Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁶⁴;
- o întreprindere de reasigurare, astfel cum este definită la articolul 13 punctul 4 din Directiva 2009/138/CE;
- o instituție pentru furnizarea de pensii ocupaționale care intră sub incidența Directivei (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului⁶⁵ în conformitate cu articolul 2 din aceasta, cu excepția cazului în care un stat membru a hotărât să nu aplice directiva respectivă integral sau parțial în cazul instituției respective, în conformitate cu articolul 5 din directiva respectivă;

⁶³ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

⁶⁴ Directiva 2009/138/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind accesul la activitate și desfășurarea activității de asigurare și de reasigurare (Solvabilitate II) (JO L 335, 17.12.2009, p. 1).

⁶⁵ Directiva (UE) 2016/2341 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 decembrie 2016 privind activitățile și supravegherea instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale (IORP) (JO L 354, 23.12.2016, p. 37).

- o contraparte centrală, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁶;
- un depozitar central de titluri de valoare, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁷;
- un vehicul investițional de asigurare sau reasigurare autorizat în conformitate cu articolul 211 din Directiva 2009/138/CE;
- o entitate special constituită în scopul securitizării, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 2 din Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului⁶⁸;

⁶⁶ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

⁶⁷ Regulamentul (UE) nr. 909/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitării centrale de titluri de valoare și de modificare a Directivelor 98/26/CE și 2014/65/UE și a Regulamentului (UE) nr. 236/2012 (JO L 257, 28.8.2014, p. 1).

⁶⁸ Regulamentul (UE) 2017/2402 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2017 de stabilire a unui cadru general privind securitizarea și de creare a unui cadru specific pentru o securitizare simplă, transparentă și standardizată, și de modificare a Directivelor 2009/65/CE, 2009/138/CE și 2011/61/UE, precum și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 648/2012 (JO L 347, 28.12.2017, p. 35).

- un holding de asigurare, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2009/138/CE, sau un holding financiar mixt, astfel cum este definit la articolul 212 alineatul (1) litera (h) din Directiva 2009/138/CE, care face parte dintr-un grup de asigurare ce face obiectul supravegherii la nivel de grup în temeiul articolului 213 din directiva respectivă și care nu este exceptat de la supravegherea la nivel de grup în temeiul articolului 214 alineatul (2) din Directiva 2009/138/CE;
- o instituție de plată, astfel cum este definită la articolul 1 alineatul (1) litera (d) din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului⁶⁹;
- o instituție emitentă de monedă electronică, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁷⁰;
- un furnizor de servicii de finanțare participativă, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului⁷¹;
- un furnizor de servicii de criptoactive, astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 8 din [propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937⁷²], atunci când acesta prestează unul sau mai multe servicii de criptoactive, astfel cum sunt definite la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din [propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului privind piețele criptoactivelor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937];

⁶⁹ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

⁷⁰ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

⁷¹ Regulamentul (UE) 2020/1503 al Parlamentului European și al Consiliului din 7 octombrie 2020 privind furnizorii europeni de servicii de finanțare participativă pentru afaceri și de modificare a Regulamentului (UE) 2017/1129 și a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L 347, 20.10.2020, p. 1).

⁷² COM/2020/593 final.

- (b) „impact negativ asupra mediului” înseamnă un impact asupra mediului care rezultă din încălcarea uneia dintre interdicțiile și obligațiile enumerate în anexa I partea II;
- (c) „impact negativ asupra drepturilor omului” înseamnă un impact asupra persoanelor, care rezultă din:
- (i) un abuz împotriva unuia dintre drepturile omului enumerate în anexa I partea I secțiunea 1, întrucât respectivele drepturi ale omului sunt consacrate în instrumentele internaționale enumerate în anexa I partea I secțiunea 2;
 - (ii) un abuz împotriva unui drept al omului care nu figurează în anexa I partea I secțiunea 1, dar care este menționat în instrumentele privind drepturile omului enumerate în anexa I partea I secțiunea 2, în următoarele condiții:
 - abuzul împotriva respectivului drept al omului poate fi comis de o întreprindere sau de o entitate juridică, alta decât un stat membru sau o țară terță ori autoritățile acestora;
 - abuzul împotriva respectivului drept al omului afectează în mod direct un interes juridic protejat de instrumentele privind drepturile omului enumerate în anexa I partea I secțiunea 2 și
 - întreprinderea ar fi putut identifica în mod rezonabil astfel de abuzuri împotriva drepturilor omului săvârșite în cadrul propriilor sale operațiuni, al operațiunilor filialelor sale sau ale partenerilor săi de afaceri, ținând seama de circumstanțele cazului respectiv, inclusiv de natura și amploarea operațiunilor comerciale ale întreprinderii și ale lanțului său de activități, de caracteristicile sectorului economic și de contextul geografic și operațional;

- (ca) „impact negativ” înseamnă impact negativ asupra mediului și impact negativ asupra drepturilor omului;
- (d) „filială” înseamnă o persoană juridică prin intermediul căreia se exercită activitatea unei „întreprinderi controlate”, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (f) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁷³;
- (e) „partener de afaceri” înseamnă o entitate juridică
 - (i) cu care întreprinderea are un acord comercial legat de operațiunile, produsele sau serviciile întreprinderii sau căreia întreprinderea îi prestează servicii în temeiul literei (g) („partener de afaceri direct”) sau
 - (ii) care nu este un partener de afaceri direct, dar care desfășoară operațiuni comerciale legate de operațiunile, produsele sau serviciile întreprinderii („partener de afaceri indirect”);
- (ea) „relație de afaceri” înseamnă relația întreprinderii cu partenerul său de afaceri;
- (f) [...]
- (g) „lanț de activități” înseamnă:
 - (i) activitățile partenerilor de afaceri din amonte ai unei întreprinderi care sunt legate de producția de bunuri sau prestarea de servicii de către întreprindere, inclusiv proiectarea, extracția, fabricarea, transportul, depozitarea și furnizarea de materii prime, produse sau părți ale produselor și dezvoltarea produsului sau a serviciului, precum și

⁷³ Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

- (ii) activitățile partenerilor de afaceri din aval ai unei întreprinderi care sunt legate de distribuția, transportul, depozitarea și eliminarea produsului, inclusiv demontarea, reciclarea, compostarea sau depozitarea acestuia în depozitele de deșeuri, în cazul în care partenerii de afaceri desfășoară aceste activități pentru întreprindere sau în numele acesteia, excluzând eliminarea produsului de către consumatori și distribuția, transportul, depozitarea și eliminarea unui produs care face obiectul controlului exporturilor în temeiul Regulamentului (UE) 2021/821 al Parlamentului European și al Consiliului sau al controlului exporturilor de arme, muniții sau materiale de război, după ce exportul produsului este autorizat.

Sub rezerva articolului 2 alineatul (8), în ceea ce privește întreprinderile financiare reglementate în sensul punctului (a) subpunctul (iv), termenul „lanț de activități” include **și** [...]activitățile:

- (i) entităților juridice cărora întreprinderea financiară reglementată le acordă în mod direct împrumuturi, furnizare de garanții și angajamente;
- (ii) deținătorilor de polițe de asigurare și părților asigurate în baza unor contracte de asigurare încheiate cu întreprinderea financiară reglementată;
- (iii) entităților juridice care cedează riscul în temeiul unui contract de reasigurare și instituțiilor pentru furnizarea de pensii ocupaționale care beneficiază de acoperire în temeiul unui contract de reasigurare încheiat cu întreprinderea financiară reglementată;
- (iv) filialelor entităților juridice menționate la punctele (i)-(iii) care beneficiază de serviciul menționat la punctele (i)-(iii), ale căror activități sunt legate de serviciul în cauză.

Lanțul de activități al întreprinderilor financiare reglementate în sensul literei (a) punctul (iv) care prestează astfel de servicii nu include IMM-urile, persoanele fizice și gospodăriile care beneficiază de servicii;

- (h) „verificare efectuată de o parte terță independentă” înseamnă verificarea respectării de către o întreprindere sau de către părți ale lanțului său de activități a cerințelor în materie de drepturi ale omului și de mediu care decurg din dispozițiile prezentei directive, verificare efectuată de un expert care este independent față de întreprindere, nu prezintă conflicte de interese, are experiență și competență în domeniul mediului și al drepturilor omului și este responsabil pentru calitatea și fiabilitatea verificării;
- (i) „IMM” înseamnă o microîntreprindere, o întreprindere mică sau o întreprindere mijlocie, indiferent de forma sa juridică, care nu face parte dintr-un grup mare, astfel cum sunt definiți acești termeni la articolul 3 alineatele (1), (2), (3) și (7) din Directiva 2013/34/UE;

- (j) „inițiativă sectorială” înseamnă o combinație de proceduri, instrumente și mecanisme voluntare referitoare la obligația de diligență în cadrul lanțului de activități, inclusiv verificări efectuate de o parte terță independentă, concepute și supravegheate de guverne, de asociații sectoriale sau de grupări de organizații interesate;
- (k) „reprezentant autorizat” înseamnă o persoană fizică sau juridică rezidentă sau stabilită în Uniune care are un mandat din partea unei întreprinderi în sensul literei (a) punctul (ii) să acționeze în numele acesteia în ceea ce privește respectarea obligațiilor pe care întreprinderea respectivă le are în temeiul prezentei directive;
- (l) „impact negativ grav” înseamnă un impact negativ care este deosebit de semnificativ prin natura sa sau care afectează un număr mare de persoane ori o zonă extinsă a mediului sau în cazul căruia este deosebit de dificil să se restabilească situația existentă înainte de impactul negativ;

- (m) „cifră de afaceri netă” înseamnă:
- (i) „cifra de afaceri netă”, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 5 din Directiva 2013/34/UE sau
 - (ii) în cazul în care întreprinderea aplică standardele internaționale de contabilitate adoptate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului⁷⁴ sau este o întreprindere în sensul literei (a) punctul (ii), veniturile, astfel cum sunt definite în cadrul de raportare financiară sau în sensul acestuia, pe baza cărora sunt întocmite situațiile financiare ale întreprinderii;
- (n) „părți interesate” înseamnă angajații întreprinderii, angajații filialelor sale, sindicatele și reprezentanții lucrătorilor, consumatorii și alte persoane, grupuri, comunități sau entități ale căror drepturi sau interese sunt sau ar putea fi afectate de produsele, serviciile și operațiunile întreprinderii respective, ale filialelor sale și ale partenerilor săi de afaceri, inclusiv organizațiile societății civile, instituțiile naționale din domeniul drepturilor omului și al mediului, precum și apărătorii drepturilor omului și ai mediului;
- (o) [...]
- (p) [...]
- (q) „măsură adecvată” înseamnă o măsură care poate atinge obiectivele de diligență necesară, proporțională cu gravitatea și probabilitatea impactului negativ, aflată în mod rezonabil la dispoziția întreprinderii, luând în considerare circumstanțele cazului respectiv, inclusiv natura și amploarea operațiunilor comerciale ale întreprinderii și caracteristicile sectorului economic și ale partenerului de afaceri respectiv;

⁷⁴ Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate (JO L 243, 11.9.2002, p. 1).

- (r) „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere care controlează una sau mai multe filiale în sensul literei (d);
- (s) „grup de întreprinderi” înseamnă o întreprindere-mamă și toate filialele acesteia;
- (t) „remediere” înseamnă o despăgubire financiară sau nefinanciară acordată de întreprindere persoanei sau persoanelor afectate de impactul negativ real, inclusiv readucerea persoanei sau a persoanelor afectate ori a mediului în situația în care s-ar fi aflat dacă impactul negativ real nu s-ar fi produs, despăgubire care este proporțională cu importanța și amploarea impactului negativ și cu implicarea întreprinderii în impactul negativ.

Articolul 4

Obligația de diligență

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile își îndeplinesc obligația de diligență în ceea ce privește drepturile omului și mediul, astfel cum se prevede la articolele 5-11 („diligența necesară”), efectuând următoarele acțiuni:
 - (a) integrarea diligenței necesare în politicile lor și în sistemele lor de gestionare a riscurilor, în conformitate cu articolul 5;
 - (b) identificarea impacturilor negative reale sau potențiale, în conformitate cu articolul 6;
 - (c) prevenirea și atenuarea impacturilor negative potențiale, precum și oprirea impacturilor negative reale și reducerea la minimum a amplitudinii acestora, în conformitate cu articolele 7 și 8;
 - (d) instituirea și menținerea unei proceduri de tratare a plângerilor, în conformitate cu articolul 9;
 - (e) monitorizarea eficacității politicii și a măsurilor lor privind diligența necesară, în conformitate cu articolul 10;
 - (f) comunicarea publică privind diligența necesară, în conformitate cu articolul 11.
- (2) Statele membre se asigură că, în scopul diligenței necesare, întreprinderile au dreptul de a face schimb de resurse și informații în cadrul grupurilor lor de întreprinderi și cu alte entități juridice.
- (3) Statele membre se asigură că o întreprindere sau o altă entitate juridică nu este obligată să divulge partenerului său de afaceri care respectă obligațiile ce decurg din prezenta directivă informații care sunt considerate secrete comerciale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului⁷⁵.

⁷⁵ Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale (JO L 157, 15.6.2016, p. 1).

Articolul 4a

Diligența necesară la nivel de grup

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă care intră sub incidența prezentei directive pot îndeplini obligațiile prevăzute la articolele 5-11 și la articolul 15 în numele întreprinderilor care sunt filialele lor și care intră sub incidența prezentei directive. Acest lucru nu aduce atingere răspunderii civile a filialelor în conformitate cu articolul 22.
- (2) Îndeplinirea obligațiilor de diligență de către o întreprindere-mamă în conformitate cu alineatul (1) este supusă tuturor condițiilor următoare:
 - (a) filiala furnizează toate informațiile necesare întreprinderii-mamă și cooperează cu aceasta în vederea îndeplinirii obligațiilor care decurg din prezenta directivă;
 - (b) filiala trebuie să respecte politica întreprinderii-mamă privind diligența necesară, adaptată în mod corespunzător pentru a se asigura că obligațiile prevăzute la articolul 5 alineatul (1) sunt îndeplinite în ceea ce privește filiala;
 - (c) filiala integrează diligența necesară în toate politicile sale și în toate sistemele sale de gestionare a riscurilor în conformitate cu articolul 5;
 - (d) dacă este cazul, filiala urmărește obținerea de garanții contractuale în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) litera (b) sau cu articolul 8 alineatul (3) litera (c);
 - (e) dacă este cazul, filiala urmărește încheierea unui contract cu un partener de afaceri indirect în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) sau cu articolul 8 alineatul (4);
 - (f) dacă este cazul, filiala suspendă temporar sau încetează relația de afaceri în conformitate cu articolul 7 alineatul (5) sau cu articolul 8 alineatul (6).

Articolul 5

Integrarea diligenței necesare în politicile și în sistemele de gestionare a riscurilor ale întreprinderilor

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile integrează diligența necesară în toate politicile lor și în toate sistemele lor de gestionare a riscurilor și că pun în practică o politică privind diligența necesară.
 - (1a) Politica privind diligența necesară cuprinde toate elementele următoare:
 - (a) o descriere a abordării întreprinderii, inclusiv pe termen lung, în ceea ce privește diligența necesară;
 - (b) un cod de conduită care descrie normele și principiile pe care trebuie să le respecte angajații și filialele întreprinderii, precum și partenerii de afaceri direcți sau indirecti ai întreprinderii, după caz, în conformitate cu articolul 7 alineatul (2) litera (b), articolul 7 alineatul (3), articolul 8 alineatul (3) litera (c) sau articolul 8 alineatul (4); și
 - (c) o descriere a proceselor instituite pentru punerea în aplicare a obligației de diligență, inclusiv măsurile luate pentru a verifica respectarea codului de conduită și pentru a extinde aplicarea acestuia la partenerii de afaceri.
- (2) Statele membre se asigură că întreprinderile își actualizează politica privind diligența necesară fără întârzieri nejustificate după producerea unei modificări semnificative, dar cel puțin o dată la 24 de luni.
- (3) Statele membre se asigură că întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) instituie și supraveghează acțiunile enumerate la articolul 4 alineatul (1).

Articolul 6

Identificarea impacturilor negative reale și potențiale

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile iau măsuri adecvate pentru a identifica impacturile negative reale și potențiale care decurg din propriile operațiuni sau din cele ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile lor de activități, din operațiunile partenerilor lor de afaceri, în conformitate cu alineatele (2), (3) și (4).
- (1a) În scopul îndeplinirii obligației de la alineatul (1), întreprinderile pot inventaria toate domeniile operațiunilor proprii, ale operațiunilor filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile lor de activități, ale operațiunilor partenerilor lor de afaceri. Pe baza rezultatelor acestui inventar, întreprinderile pot efectua o evaluare aprofundată a domeniilor în care s-a stabilit că este cel mai probabil să existe impacturi negative sau că impacturile negative sunt cele mai semnificative.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1), întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (b) și la articolul 2 alineatul (2) litera (b) au doar obligația de a identifica impacturile negative reale și potențiale relevante pentru sectorul respectiv menționat la articolul 2 alineatul (1) litera (b).

- (3) Atunci când întreprinderile financiare reglementate în sensul articolului 3 litera (a) punctul (iv) prestează serviciile menționate la articolul 3 litera (g), identificarea impacturilor negative reale și potențiale se efectuează numai înainte de prestarea serviciului respectiv.
- (4) Statele membre se asigură că, în scopul identificării impacturilor negative menționate la alineatul (1) pe baza unor informații cantitative și calitative, după caz, întreprinderile au dreptul de a utiliza resurse adecvate, inclusiv rapoarte independente și informațiile colectate prin procedura de tratare a plângerilor prevăzută la articolul 9. Întreprinderile organizează, de asemenea, după caz, consultări cu grupurile potențial afectate, inclusiv cu lucrătorii și cu alte părți interesate relevante, pentru a colecta informații cu privire la impacturile negative reale sau potențiale.

Articolul 6a

Stabilirea ordinii de prioritate a impacturilor negative reale și potențiale identificate

- (1) Statele membre se asigură că, în cazul în care nu este fezabil să se abordeze în același timp și pe deplin toate impacturile negative identificate, întreprinderile stabilesc o ordine de prioritate a impacturilor negative identificate în temeiul articolului 6 care decurg din propriile operațiuni, din operațiunile filialelor lor sau din cele ale partenerilor lor de afaceri, în vederea îndeplinirii obligațiilor prevăzute la articolul 7 sau 8.
- (2) Stabilirea ordinii de prioritate a impacturilor negative se bazează pe gravitatea și probabilitatea acestora. Gravitatea unui impact negativ se evaluează în funcție de importanța acestuia, de numărul de persoane afectate sau de întinderea mediului afectat și de dificultatea de a se restabili situația existentă înainte de impact.

- (3) După ce impacturile negative cele mai semnificative au fost abordate în conformitate cu articolul 7 sau 8 într-un termen rezonabil, întreprinderea abordează impacturile negative mai puțin semnificative.

Articolul 7

Prevenirea impacturilor negative potențiale

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile iau măsuri adecvate pentru a preveni sau, în cazul în care prevenirea nu este posibilă sau nu este posibilă imediat, pentru a atenua în mod adecvat impacturile negative potențiale care au fost sau ar fi trebuit să fie identificate în temeiul articolului 6 și, dacă este cazul, ierarhizate în temeiul articolului 6a, în conformitate cu alineatele (2), (3), (4) și (5) din prezentul articol.

Pentru a stabili măsurile adecvate menționate la primul paragraf, se au în vedere în mod corespunzător următoarele elemente:

- (a) dacă impactul negativ potențial este cauzat numai de întreprindere sau este cauzat în comun de întreprindere și de filiala sa ori partenerul său de afaceri sau este cauzat numai de partenerul de afaceri al întreprinderii în lanțul său de activități;
 - (b) dacă impactul negativ potențial a avut loc în cadrul operațiunilor filialei, ale partenerului de afaceri direct sau ale partenerului de afaceri indirect și
 - (c) capacitatea întreprinderii de a influența partenerul de afaceri care cauzează impactul negativ potențial.
- (2) Întreprinderile au obligația de a lua următoarele măsuri, după caz:
- (a) dacă este necesar, având în vedere natura sau complexitatea măsurilor necesare pentru prevenire, elaborarea și punerea în aplicare, fără întârzieri nejustificate, a unui plan de măsuri de prevenire, cu termene de acțiune rezonabile și clar definite și cu indicatori calitativi și cantitativi pentru măsurarea îmbunătățirilor. Planul de măsuri de prevenire este elaborat în consultare cu părțile interesate potențial afectate;

- (b) urmărirea obținerii de la un partener de afaceri direct a unor garanții contractuale potrivit cărora acesta va asigura respectarea codului de conduită al întreprinderii și, după caz, a planului de măsuri de prevenire, inclusiv prin solicitarea de garanții contractuale corespunzătoare de la partenerii săi, în măsura în care activitățile acestora fac parte din lanțul de activități al întreprinderii (garanții contractuale în cascadă). În cazul în care se obțin astfel de garanții contractuale, se aplică alineatul (4);
 - (c) realizarea investițiilor financiare sau nefinanciare necesare, de exemplu în procesele și infrastructurile de gestionare sau de producție;
 - (d) furnizarea unui sprijin specific și proporțional unui IMM care este partener de afaceri al întreprinderii, în cazul în care respectarea de către acesta a codului de conduită sau a planului de măsuri de prevenire ar pune în pericol viabilitatea IMM-ului. Sprijinul specific și proporțional poate lua forma unei finanțări, cum ar fi finanțarea directă, împrumuturile cu dobândă redusă, garanțiile de aprovizionare continuă, sau poate fi acordat sub formă de asistență pentru asigurarea finanțării sau sub formă de orientări, de exemplu formare sau modernizarea sistemelor de gestionare;
 - (e) în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu dreptul concurenței, colaborarea cu alte entități, inclusiv, după caz, în vederea sporirii capacității întreprinderii de a preveni sau atenua impactul negativ, în special în cazul în care nicio altă măsură nu este adecvată sau eficientă.
- (3) În ceea ce privește impacturile negative potențiale care nu au putut fi prevenite sau atenuate în mod adecvat prin acțiunile enumerate la alineatul (2), întreprinderea poate urmări încheierea unui contract cu un partener de afaceri indirect, în vederea asigurării conformității cu codul de conduită al întreprinderii sau cu un plan de măsuri de prevenire. În cazul încheierii unui astfel de contract, se aplică alineatul (4).

- (4) Garanțiile contractuale sau contractul sunt însoțite de măsuri adecvate de verificare a conformității. În scopul verificării conformității, întreprinderea poate face trimitere la inițiative sectoriale adecvate sau la verificări efectuate de o parte terță independentă.

În cazul în care se obțin garanții contractuale de la un IMM sau se încheie un contract cu un IMM, condițiile utilizate sunt echitabile, rezonabile și nediscriminatorii. În cazul în care se iau măsuri de verificare a conformității în ceea ce privește IMM-urile, întreprinderea suportă costul verificării efectuate de o parte terță independentă.

- (5) În ceea ce privește impacturile negative potențiale în sensul alineatului (1) care nu au putut fi prevenite sau atenuate în mod adecvat prin măsurile prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), întreprinderea are obligația, ca măsură de ultimă instanță, de a nu încheia relații noi și de a nu prelungi relațiile existente cu partenerul de afaceri în legătură cu care sau în lanțul de activități al căruia a survenit impactul și, în cazul în care legea care reglementează relațiile acestora îi permite, ia următoarele măsuri:

- (a) suspendă temporar relația de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză, continuând, în același timp, să depună eforturi de prevenire sau de atenuare, în cazul în care există așteptări rezonabile ca aceste eforturi să aibă succes pe termen scurt. În cazul în care nu există astfel de așteptări rezonabile sau eforturile nu au avut succes pe termen scurt, întreprinderea încetează relația de afaceri;
- (b) în cazul în care impactul negativ potențial este grav, încetează relația de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză.

Statele membre prevăd posibilitatea de a menționa, în contractele reglementate de legislația lor în conformitate cu primul paragraf, cu excepția contractelor pe care părțile sunt obligate prin lege să le încheie, opțiunea de a suspenda temporar și de a înceta relația de afaceri.

- (6) Prin derogare de la alineatul (5), atunci când prestează serviciile menționate la articolul 3 litera (g), întreprinderile financiare reglementate în sensul articolului 3 litera (a) punctul (iv) nu au obligația de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri.

În cazul în care decide să nu suspende temporar sau să nu înceteze relația de afaceri în conformitate cu primul paragraf, întreprinderea financiară reglementată în sensul articolului 3 litera (a) punctul (iv) monitorizează impactul negativ real, continuând, în același timp, să depună eforturi de prevenire sau de atenuare.

- (7) Prin derogare de la alineatul (5), întreprinderea nu are obligația de a înceta relația de afaceri în cazul în care:

- (a) există așteptări rezonabile ca încetarea să aibă drept rezultat un impact negativ care este mai grav decât impactul negativ potențial și care nu ar putea fi prevenit sau atenuat în mod adecvat ori
- (b) nu există nicio alternativă disponibilă la această relație de afaceri, care furnizează o materie primă, un produs sau un serviciu esențial pentru producția de bunuri sau pentru prestarea de servicii de către întreprindere, iar încetarea ar cauza un prejudiciu semnificativ întreprinderii.

În cazul în care întreprinderea decide să nu înceteze relația de afaceri în conformitate cu primul paragraf, aceasta informează autoritatea de supraveghere competentă cu privire la motivele justificate în mod corespunzător ale unei astfel de decizii.

Întreprinderea monitorizează impactul negativ potențial, își reevaluează periodic decizia de a nu înceta relația de afaceri și caută relații de afaceri alternative.

- (8) Obligația de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri în temeiul alineatului (5) nu se aplică acordurilor comerciale încheiate de întreprindere înainte de expirarea perioadei de transpunere în conformitate cu articolul 30 din prezenta directivă.

Articolul 8

Oprirea impacturilor negative reale

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile iau măsuri adecvate pentru a opri impacturile negative reale care au fost sau ar fi trebuit să fie identificate în temeiul articolului 6 și, dacă este necesar, ierarhizate în temeiul articolului 6a, în conformitate cu alineatele (2)-(6) din prezentul articol.

Pentru a stabili măsurile adecvate menționate la primul paragraf, se au în vedere în mod corespunzător următoarele elemente:

- (a) dacă impactul negativ real este cauzat numai de întreprindere sau este cauzat în comun de întreprindere și de filiala sa ori partenerul său de afaceri sau este cauzat numai de partenerul de afaceri al întreprinderii în lanțul său de activități;
 - (b) dacă impactul negativ real a avut loc în cadrul operațiunilor filialei, ale partenerului de afaceri direct sau ale partenerului de afaceri indirect și
 - (c) capacitatea întreprinderii de a influența partenerul de afaceri care cauzează impactul negativ real.
- (2) În cazul în care nu se poate opri un impact negativ, statele membre se asigură că întreprinderile reduc la minimum amploarea impactului respectiv.
- (3) Întreprinderile au obligația de a lua următoarele măsuri, după caz:
- (a) neutralizarea impactului negativ sau reducerea la minimum a amplitudinii acestuia. Acțiunea este proporțională cu importanța și amploarea impactului negativ și cu implicarea întreprinderii în impactul negativ;

- (b) dacă este necesar, în cazul în care nu se poate opri imediat impactul negativ, elaborarea și punerea în aplicare, fără întârzieri nejustificate, a unui plan de măsuri corective cu termene de acțiune rezonabile și clar definite și cu indicatori calitativi și cantitativi pentru măsurarea îmbunătățirilor. Planul de măsuri corective este elaborat în consultare cu părțile interesate;
- (c) urmărirea obținerii de la un partener de afaceri direct a unor garanții contractuale potrivit cărora acesta va asigura respectarea codului de conduită și, după caz, a planului de măsuri corective, inclusiv prin solicitarea de garanții contractuale corespunzătoare de la partenerii săi, în măsura în care aceștia fac parte din lanțul de activități (garanții contractuale în cascadă). În cazul în care se obțin astfel de garanții contractuale, se aplică alineatul (5);
- (d) realizarea investițiilor financiare sau nefinanciare necesare, de exemplu în procesele și infrastructurile de gestionare sau de producție;
- (e) furnizarea unui sprijin specific și proporțional unui IMM care este partener de afaceri al întreprinderii, în cazul în care respectarea de către acesta a codului de conduită sau a planului de măsuri corective ar pune în pericol viabilitatea IMM-ului. Sprijinul specific și proporțional poate lua forma unei finanțări, cum ar fi finanțarea directă, împrumuturile cu dobândă redusă, garanțiile de aprovizionare continuă, sau poate fi acordat sub formă de asistență pentru asigurarea finanțării sau sub formă de orientări, de exemplu formare sau modernizarea sistemelor de gestionare;
- (f) în conformitate cu dreptul Uniunii, inclusiv cu dreptul concurenței, colaborarea cu alte entități, inclusiv, după caz, în vederea sporirii capacității întreprinderii de a opri impactul negativ sau de a reduce la minimum amploarea unui astfel de impact, în special în cazul în care nicio altă măsură nu este adecvată sau efecace;
- (g) oferirea de măsuri de remediere persoanelor și comunităților afectate.

(4) În ceea ce privește impacturile negative reale care nu au putut fi oprite sau atenuate în mod adecvat prin măsurile de la alineatul (3), întreprinderea poate urmări încheierea unui contract cu un partener de afaceri indirect, în vederea asigurării conformității cu codul de conduită al întreprinderii sau cu un plan de măsuri corective. În cazul încheierii unui astfel de contract, se aplică alineatul (5).

(5) Garanțiile contractuale sau contractul sunt însoțite de măsuri adecvate de verificare a conformității. În scopul verificării conformității, întreprinderea poate face trimitere la inițiative sectoriale adecvate sau la verificări efectuate de o parte terță independentă.

În cazul în care se obțin garanții contractuale de la un IMM sau se încheie un contract cu un IMM, condițiile utilizate sunt echitabile, rezonabile și nediscriminatorii. În cazul în care se iau măsuri de verificare a conformității în ceea ce privește IMM-urile, întreprinderea suportă costul verificării efectuate de o parte terță independentă.

(6) În ceea ce privește impacturile negative reale în sensul alineatului (1) care nu au putut fi oprite sau a căror amploare nu a putut fi redusă la minimum prin măsurile prevăzute la alineatele (3), (4) și (5), întreprinderea are obligația, ca măsură de ultimă instanță, de a nu încheia relații noi și de a nu prelungi relațiile existente cu partenerul de afaceri în legătură cu care sau în lanțul de activități al căruia a survenit impactul și, în cazul în care legea care reglementează relațiile acestora îi permite, ia următoarele măsuri:

(a) suspendă temporar relația de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză, continuând, în același timp, să depună eforturi pentru a opri impactul negativ sau pentru a reduce la minimum amploarea acestuia, în cazul în care există așteptări rezonabile ca aceste eforturi să aibă succes pe termen scurt. În cazul în care nu există astfel de așteptări rezonabile sau eforturile nu au avut succes pe termen scurt, întreprinderea încetează relația de afaceri;

- (b) încetează relația de afaceri în ceea ce privește activitățile în cauză, în cazul în care impactul negativ este considerat grav.

Statele membre prevăd posibilitatea de a menționa, în contractele reglementate de legislația lor în conformitate cu primul paragraf, cu excepția contractelor pe care părțile sunt obligate prin lege să le încheie, opțiunea de a suspenda temporar și de a înceta relația de afaceri.

- (7) Prin derogare de la alineatul (6), atunci când prestează serviciile menționate la articolul 3 litera (g), întreprinderile financiare reglementate în sensul articolului 3 litera (a) punctul (iv) nu au obligația de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri.

În cazul în care decide să nu suspende temporar sau să nu înceteze relația de afaceri în conformitate cu primul paragraf, întreprinderea financiară reglementată în sensul articolului 3 litera (a) punctul (iv) monitorizează impactul negativ real, continuând, în același timp, să depună eforturi pentru a opri impactul negativ sau pentru a reduce la minimum amploarea acestuia.

- (8) Prin derogare de la alineatul (6), întreprinderea nu are obligația de a înceta relația de afaceri în cazul în care:
- (a) există așteptări rezonabile ca încetarea să aibă drept rezultat un impact negativ care este mai grav decât impactul negativ real și care nu ar putea fi oprit sau redus la minimum ori
 - (b) nu există nicio alternativă disponibilă la această relație de afaceri, care furnizează o materie primă, un produs sau un serviciu esențial pentru producția de bunuri sau pentru prestarea de servicii de către întreprindere, iar încetarea ar cauza un prejudiciu semnificativ întreprinderii.

În cazul în care întreprinderea decide să nu înceteze relația de afaceri în conformitate cu primul paragraf, aceasta informează autoritatea de supraveghere competentă cu privire la motivele justificate în mod corespunzător ale unei astfel de decizii.

Întreprinderea monitorizează impactul negativ real, își reevaluează periodic decizia de a nu înceta relația de afaceri și caută relații de afaceri alternative.

- (9) Obligația de a suspenda temporar sau de a înceta relația de afaceri în temeiul alineatului (6) nu se aplică acordurilor comerciale încheiate de întreprindere înainte de expirarea perioadei de transpunere în conformitate cu articolul 30 din prezenta directivă.

Articolul 9

Procedura de tratare a plângerilor

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile le oferă persoanelor și organizațiilor enumerate la alineatul (2) posibilitatea de a depune plângeri în cazul în care au suspiciuni legitime cu privire la impacturile negative reale sau potențiale în ceea ce privește propriile lor operațiuni, operațiunile filialelor lor și operațiunile partenerilor lor de afaceri din lanțul de activități al întreprinderilor.
- (2) Statele membre se asigură că plângerile pot fi depuse de:
- (a) persoane care sunt afectate sau care au motive întemeiate să considere că ar putea fi afectate de un impact negativ;
 - (b) sindicate și alți reprezentanți ai lucrătorilor ce reprezintă persoane care își desfășoară activitatea în cadrul lanțului de activități în cauză; și
 - (c) organizații ale societății civile active în domenii legate de impactul negativ asupra drepturilor omului sau asupra mediului care face obiectul plângerii.

- (3) Statele membre se asigură că întreprinderile stabilesc o procedură echitabilă, accesibilă și transparentă de tratare a plângerilor menționate la alineatul (1), inclusiv o procedură pentru cazurile în care întreprinderea consideră plângerea ca fiind neîntemeiată, și informează lucrătorii și sindicatele în cauză cu privire la procedura respectivă. Procedura asigură confidențialitatea identității persoanei sau organizației care depune plângerea, precum și măsurile necesare pentru prevenirea oricărei forme de represalii din partea întreprinderii și a filialelor sale.

Statele membre se asigură că, în cazul în care plângerea este întemeiată, impactul negativ care face obiectul plângerii este considerat a fi identificat în sensul articolului 6, iar întreprinderea ia măsuri adecvate în conformitate cu articolele 7 și 8, oferind inclusiv măsuri de remediere, dacă este cazul.

- (4) Statele membre se asigură că reclamantii au dreptul:
- (a) de a solicita întreprinderii căreia i-au adresat o plângere în temeiul alineatului (1) să ia măsuri adecvate ca urmare a plângerii și
 - (b) de a se întâlni cu reprezentanți ai întreprinderii la un nivel adecvat pentru a discuta cu privire la impacturile negative grave, potențiale sau reale, care fac obiectul plângerii.
- (5) Statele membre se asigură că întreprinderilor li se permite să îndeplinească obligațiile prevăzute la alineatele (1) și (3) primul paragraf prin participarea la proceduri colaborative de tratare a plângerilor, inclusiv la cele instituite în comun de întreprinderi, prin intermediul asociațiilor sectoriale sau al inițiativelor multipartite, cu condiția ca procedurile colective să îndeplinească cerințele prevăzute la prezentul articol.

Articolul 10

Monitorizare

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile efectuează evaluări periodice privind propriile operațiuni și măsuri, cele ale filialelor lor și, în cazul în care sunt legate de lanțurile de activități ale întreprinderii, operațiunile și măsurile partenerilor lor de afaceri, pentru a monitoriza eficacitatea măsurilor luate pentru a identifica, a preveni, a atenua și a opri impacturile negative, precum și pentru a reduce la minimum amploarea acestora. Aceste evaluări se bazează, după caz, pe indicatori calitativi și cantitativi și se efectuează fără întârzieri nejustificate după producerea unei modificări semnificative, dar cel puțin o dată la 24 de luni și ori de câte ori există motive întemeiate să se considere că pot apărea noi riscuri semnificative de producere a respectivelor impacturi negative. Politica privind diligența necesară se actualizează în conformitate cu rezultatul acestor evaluări și ținându-se seama în mod corespunzător de informațiile relevante furnizate de părțile interesate.
- (2) Prin derogare de la alineatul (1), **atunci când** întreprinderile financiare reglementate în sensul articolului 3 punctul (a) subpunctul (iv) **prestează serviciile menționate la articolul 3 punctul (g), acestea** efectuează, [...] cu privire la partenerii **lor** de afaceri, evaluări periodice exclusiv în scopul de a monitoriza eficacitatea prevenirii, a atenuării și a opririi impacturilor negative identificate în conformitate cu articolul 6 alineatul (3), precum și eficacitatea reducerii la minimum a amplitudinii impacturilor respective.

Articolul 11

Comunicare

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile care nu fac obiectul cerințelor de raportare în temeiul articolelor 19a și 29a din Directiva 2013/34/UE raportează cu privire la aspectele reglementate de prezenta directivă prin publicarea pe site-ul lor web a unei declarații anuale referitoare la exercițiul financiar, redactată într-o limbă uzuală în domeniul afacerilor internaționale. Declarația este publicată într-un termen rezonabil care nu depășește 12 luni de la data bilanțului aferent exercițiului financiar pentru care este întocmită declarația.

Se consideră că întreprinderile care sunt incluse într-un raport de gestiune consolidat și sunt scutite de obligațiile prevăzute la articolul 19a sau 29a din Directiva 2013/34/UE în conformitate cu articolul 19a alineatul (7) și cu articolul 29a alineatul (7) din directiva respectivă au îndeplinit obligația prevăzută la prezentul articol.

- (2) Comisia adoptă acte delegate în conformitate cu articolul 28 în ceea ce privește conținutul și criteriile pentru o astfel de raportare în temeiul alineatului (1), specificând informații cu privire la descrierea obligației de diligență, a impacturilor negative potențiale și reale și a acțiunilor întreprinse cu privire la impacturile respective.

Articolul 12

Clauze contractuale tip

Pentru a oferi sprijin întreprinderilor în scopul facilitării respectării de către acestea a articolului 7 alineatul (2) litera (b) și a articolului 8 alineatul (3) litera (c), Comisia, în consultare cu statele membre și cu părțile interesate, adoptă orientări cu privire la clauze contractuale tip cu caracter facultativ.

Articolul 13

Orientări

Pentru a oferi sprijin întreprinderilor sau autorităților statelor membre cu privire la modul în care întreprinderile ar trebui să își îndeplinească obligațiile de diligență, Comisia, în consultare cu statele membre și cu părțile interesate, cu Agenția pentru Drepturi Fundamentale a Uniunii Europene, cu Agenția Europeană de Mediu și, după caz, cu organismele internaționale care au expertiză în ceea ce privește diligența necesară, emite orientări, inclusiv pentru sectoare specifice sau impacturi negative specifice, în termen de doi ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive.

Articolul 14

Măsuri de însoțire

- (1) Pentru a oferi informații și sprijin întreprinderilor și partenerilor de afaceri din cadrul lanțurilor lor de activități în eforturile de îndeplinire a obligațiilor care decurg din prezenta directivă, statele membre creează și utilizează în mod individual sau în comun site-uri web, platforme sau portaluri specializate. În acest sens, se acordă o atenție deosebită IMM-urilor prezente în lanțurile de activități ale întreprinderilor.
- (2) Fără a aduce atingere normelor aplicabile privind ajutoarele de stat, statele membre pot sprijini financiar IMM-urile.
- (3) Comisia poate completa măsurile de sprijin ale statelor membre pe baza acțiunilor existente ale Uniunii de sprijinire a diligenței necesare în cadrul Uniunii și în țările terțe și poate elabora noi măsuri, inclusiv facilitarea inițiativelor comune ale părților interesate pentru a ajuta întreprinderile să își îndeplinească obligațiile.
- (4) Întreprinderile se pot baza pe sisteme sectoriale și pe inițiative multipartite pentru a sprijini punerea în aplicare a obligațiilor lor menționate la articolele 5-11, în măsura în care astfel de sisteme și inițiative sunt adecvate pentru a sprijini îndeplinirea obligațiilor respective. Comisia și statele membre pot facilita diseminarea informațiilor cu privire la astfel de sisteme sau inițiative și la rezultatele acestora. Comisia, în colaborare cu statele membre, emite orientări pentru evaluarea caracterului adecvat al sistemelor sectoriale și al inițiativelor multipartite.

Articolul 15

Combaterea schimbărilor climatice

- (1) Statele membre se asigură că întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) și la articolul 2 alineatul (2) litera (a) adoptă un plan, inclusiv acțiuni de punere în aplicare și planuri financiare și de investiții conexe, pentru a se asigura că modelul de afaceri și strategia întreprinderii sunt compatibile cu tranziția către o economie durabilă și cu limitarea încălzirii globale la 1,5 °C, în conformitate cu Acordul de la Paris și cu obiectivul de realizare a neutralității climatice până în 2050, astfel cum se prevede în Regulamentul (UE) 2021/1119, și, după caz, cu expunerea întreprinderii la activități legate de cărbune, petrol și gaze, astfel cum se menționează la articolul 19a alineatul (2) litera (a) punctul (iii) și la articolul 29a alineatul (2) litera (a) punctul (iii) din Directiva 2013/34/UE. Acest plan identifică, în special, pe baza informațiilor aflate în mod rezonabil la dispoziția întreprinderii, măsura în care schimbările climatice reprezintă un risc pentru operațiunile întreprinderii sau un impact al acestora.
- (2) Statele membre se asigură că, în cazul în care schimbările climatice sunt sau ar fi trebuit să fie identificate ca fiind un risc principal pentru operațiunile întreprinderii sau un impact principal al acestora, întreprinderea include în planul său obiective de reducere a emisiilor de gaze cu efect de seră.
- (3) [...]

Articolul 16

Reprezentantul autorizat

- (1) Fiecare stat membru stabilește norme care impun ca o întreprindere în sensul articolului 2 alineatul (2) care își desfășoară activitatea în statul membru respectiv să desemneze o persoană fizică sau juridică în calitate de reprezentant autorizat, având sediul sau domiciliul pe teritoriul unuia dintre statele membre în care își desfășoară activitatea. Desemnarea este valabilă atunci când este confirmată ca fiind acceptată de reprezentantul autorizat.

- (2) Statele membre stabilesc norme care impun reprezentantului autorizat sau întreprinderii să comunice numele, adresa poștală, adresa de e-mail și numărul de telefon ale reprezentantului autorizat unei autorități de supraveghere din statul membru în care reprezentantul autorizat își are domiciliul sau sediul. Statele membre stabilesc norme care impun reprezentantului autorizat să pună la dispoziția oricărei autorități de supraveghere, la cerere, o copie a desemnării într-o limbă oficială a unui stat membru.
- (3) Statele membre stabilesc norme care impun reprezentantului autorizat sau întreprinderii să informeze o autoritate de supraveghere din statul membru în care reprezentantul autorizat își are domiciliul sau sediul și, în cazul în care aceasta este diferită, o autoritate de supraveghere din statul membru în care întreprinderea a generat cea mai mare parte din cifra sa de afaceri netă în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar cu privire la faptul că respectiva întreprindere este o întreprindere în sensul articolului 2 alineatul (2).
- (4) Statele membre stabilesc norme care impun fiecărei întreprinderi să își împuternicească reprezentantul autorizat să primească comunicări din partea autorităților de supraveghere cu privire la toate aspectele necesare în vederea respectării și aplicării dispozițiilor de drept intern de transpunere a prezentei directive. Întreprinderile au obligația de a furniza reprezentantului lor autorizat competențele și resursele necesare în vederea cooperării cu autoritățile de supraveghere.
- (5) În cazul în care o întreprindere în sensul articolului 2 alineatul (2) nu respectă obligațiile prevăzute la prezentul articol, toate statele membre în care întreprinderea își desfășoară activitatea ar trebui să aibă competența de a asigura respectarea acestor obligații în conformitate cu dreptul intern. Statul membru care intenționează să aplice obligațiile prevăzute la prezentul articol notifică autoritățile de supraveghere prin intermediul Rețelei europene a autorităților de supraveghere, în conformitate cu articolul 21, astfel încât obligațiile să nu fie aplicate de alte state membre.

Articolul 17

Autorități de supraveghere

- (1) Fiecare stat membru desemnează una sau mai multe autorități de supraveghere însărcinate să supravegheze respectarea obligațiilor prevăzute în dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul articolelor 6-11 și al articolului 15 („autoritatea de supraveghere”).
- (2) În ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1), autoritatea de supraveghere competentă este cea a statului membru în care întreprinderea își are sediul social.
- (3) În ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (2), autoritatea de supraveghere competentă este cea a statului membru în care întreprinderea are o sucursală. În cazul în care întreprinderea nu are sucursale în niciun stat membru sau are sucursale în diferite state membre, autoritatea de supraveghere competentă este autoritatea de supraveghere a statului membru în care întreprinderea a generat cea mai mare parte a cifrei sale de afaceri nete în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar înainte de data indicată la articolul 30 sau de data la care întreprinderea îndeplinește pentru prima dată criteriile prevăzute la articolul 2 alineatul (2), luându-se în considerare data care survine cel mai târziu dintre cele două.

Întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (2), pe baza unei modificări a circumstanțelor care le determină să genereze cea mai mare parte a cifrei lor de afaceri în Uniune într-un alt stat membru, pot înainta o cerere motivată corespunzător de modificare a autorității de supraveghere care este competentă să supravegheze aspectele care fac obiectul prezentei directive în ceea ce privește întreprinderea respectivă.

- (3a) În cazul în care întreprinderea-mamă îndeplinește obligațiile care decurg din prezenta directivă în numele filialelor sale în conformitate cu articolul 4a, autoritatea de supraveghere competentă pentru întreprinderea-mamă și filialele sale este cea a întreprinderii-mamă în conformitate cu alineatul (2) sau (3).

În cazul în care constată nerespectarea de către filială a obligațiilor prevăzute la articolul 4a alineatul (2), autoritatea de supraveghere menționată la primul paragraf notifică acest lucru autorității de supraveghere care ar fi competentă în ceea ce privește filiala respectivă în conformitate cu alineatul (2) sau (3), astfel încât aceasta să exercite competențele cu privire la filiala respectivă în conformitate cu articolele 18 și 20.

- (4) În cazul în care un stat membru desemnează mai multe autorități de supraveghere, acesta se asigură că competențele care le revin autorităților în cauză sunt clar definite și că acestea au o relație strânsă și eficientă de colaborare.
- (5) Statele membre pot desemna autoritățile pentru supravegherea întreprinderilor financiare reglementate și ca autorități de supraveghere în sensul prezentei directive.

- (6) Până la data indicată la articolul 30 alineatul (1) litera (a), statele membre informează Comisia cu privire la numele și datele de contact ale autorităților de supraveghere desemnate în temeiul prezentului articol, precum și cu privire la competențele respective ale acestora în cazul în care există mai multe autorități de supraveghere desemnate. Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare a acestora.
- (7) Comisia pune la dispoziția publicului, inclusiv pe site-ul său web, o listă a autorităților de supraveghere. Comisia actualizează periodic lista pe baza informațiilor primite de la statele membre.
- (8) Statele membre garantează independența autorităților de supraveghere și se asigură că acestea și toate persoanele care lucrează sau au lucrat pentru acestea, precum și auditorii sau experții care acționează în numele acestora își exercită competențele în mod imparțial, transparent și cu respectarea obligațiilor privind secretul profesional. În special, statele membre se asigură că autoritatea este independentă din punct de vedere juridic și funcțional de întreprinderile care intră în domeniul de aplicare al prezentei directive sau de alte interese de piață, că personalul său și persoanele responsabile de gestionarea acesteia nu se află în conflicte de interese, respectă obligația de confidențialitate și se abțin de la orice acțiune incompatibilă cu îndatoririle lor.

Articolul 18

Competențele autorităților de supraveghere

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere dispun de competențele și resursele adecvate pentru a-și îndeplini sarcinile atribuite în temeiul prezentei directive, inclusiv competența de a solicita informații și de a efectua investigații cu privire la respectarea obligațiilor prevăzute la articolele 6-11 și la articolul 15. În ceea ce privește articolul 15, statele membre solicită autorităților de supraveghere doar să supravegheze dacă întreprinderile au adoptat planul.

- (2) O autoritate de supraveghere poate iniția o investigație din proprie inițiativă sau ca urmare a unor suspiciuni motivate care i-au fost comunicate în temeiul articolului 19, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații ce indică o posibilă încălcare de către o întreprindere a obligațiilor prevăzute în dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive.
- (3) Inspecțiile se efectuează în conformitate cu legislația națională a statului membru în care se efectuează inspecția și cu înștiințarea prealabilă a întreprinderii, cu excepția cazului în care notificarea prealabilă împiedică eficacitatea inspecției. În cazul în care, în cadrul investigației sale, o autoritate de supraveghere dorește să efectueze o inspecție pe teritoriul unui alt stat membru decât cel de origine, aceasta solicită asistență din partea autorității de supraveghere din statul membru respectiv în temeiul articolului 21 alineatul (2).
- (4) În cazul în care, în urma acțiunilor întreprinse în temeiul alineatelor (1) și (2), o autoritate de supraveghere identifică o situație de nerespectare a dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive, aceasta acordă întreprinderii în cauză un interval de timp adecvat pentru a lua măsuri de remediere, dacă astfel de măsuri sunt posibile.
- Luarea măsurilor de remediere nu exclude impunerea de sancțiuni sau angajarea răspunderii civile în caz de prejudicii, în conformitate cu articolele 20 și, respectiv, 22.
- (5) În contextul îndeplinirii sarcinilor, autorităților de supraveghere li se conferă cel puțin următoarele competențe:
- (a) de a dispune:
- (i) încetarea încălcărilor dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive;
 - (ii) abținerea de la repetarea comportamentului respectiv și
 - (iii) după caz, măsuri de remediere proporționale cu încălcarea și necesare pentru a pune capăt acesteia;

- (b) de a impune sancțiuni în conformitate cu articolul 20 și
 - (c) de a adopta măsuri provizorii în caz de urgență cauzată de riscul unui prejudiciu grav și ireparabil.
- (6) Autoritățile de supraveghere exercită competențele menționate la prezentul articol în conformitate cu legislația națională:
- (a) în mod direct;
 - (b) în cooperare cu alte autorități sau
 - (c) prin sesizarea autorităților judiciare competente.
- (7) Statele membre se asigură că fiecare persoană fizică sau juridică are dreptul de a recurge la o cale de atac eficientă împotriva unei decizii obligatorii din punct de vedere juridic a unei autorități de supraveghere care o vizează.

Articolul 19

Suspiciuni motivate

- (1) Statele membre se asigură că persoanele fizice și juridice au dreptul de a prezenta suspiciuni motivate oricărei autorități de supraveghere atunci când au motive să creadă, pe baza unor circumstanțe obiective, că o întreprindere nu respectă dispozițiile de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive („suspiciuni motivate”).
- (2) În cazul în care suspiciunea motivată intră în sfera de competență a unei alte autorități de supraveghere, autoritatea care o primește o transmite autorității respective.
- (3) Statele membre se asigură că autoritățile de supraveghere evaluează suspiciunile motivate într-o perioadă de timp adecvată și, după caz, își exercită competențele menționate la articolul 18.

- (4) Autoritatea de supraveghere informează, cât mai curând posibil și în conformitate cu dispozițiile relevante ale dreptului intern și cu respectarea dreptului Uniunii, persoana menționată la alineatul (1) cu privire la rezultatul evaluării suspiciunii sale motivate, indicând motivele care au stat la baza acestuia.
- (5) Statele membre se asigură că persoanele care prezintă o suspiciune motivată în conformitate cu prezentul articol și care au, potrivit dreptului intern, un interes legitim în cauză, pot sesiza o instanță sau orice alt organism public independent și imparțial competent să revizuiască legalitatea procedurală și de fond a deciziilor, a acțiunilor sau a lipsei de acțiune ale autorității de supraveghere.

Articolul 20

Sancțiuni

- (1) Statele membre adoptă normele privind sancțiunile, inclusiv sancțiunile pecuniare, care se aplică în cazul nerespectării dispozițiilor naționale adoptate în temeiul prezentei directive și iau toate măsurile necesare pentru a asigura aplicarea acestora. Sancțiunile trebuie să fie efective, proporționale și cu efect de descurajare.
- (2) Pentru a decide dacă să se impună sancțiuni și, în caz afirmativ, pentru a determina natura și nivelul adecvat al acestora, se ține seama în mod corespunzător în special de eforturile depuse de întreprindere pentru a se conforma eventualelor măsuri de remediere solicitate de o autoritate de supraveghere, de eventualele investiții realizate și de eventualul sprijin specific furnizat în temeiul articolelor 7 și 8, precum și de eventualele colaborări cu alte entități pentru a aborda impacturile negative asupra lanțului său de activități, după caz.
- (3) Atunci când se impun sancțiuni pecuniare, acestea sunt proporționale cu cifra de afaceri netă la nivel mondial a întreprinderii.

- (4) Statele membre se asigură că orice decizie a autorităților de supraveghere care conține sancțiuni legate de încălcarea dispozițiilor de drept intern adoptate în temeiul prezentei directive este publicată, rămâne la dispoziția publicului timp de cel puțin trei ani și este trimisă Rețelei europene a autorităților de supraveghere. Decizia publicată nu conține date cu caracter personal în sensul articolului 4 punctul 1 din Regulamentul (UE) 2016/679.

Articolul 21

Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere

- (1) Comisia instituie o rețea europeană a autorităților de supraveghere, formată din reprezentanți ai autorităților de supraveghere. Rețeaua facilitează cooperarea autorităților de supraveghere și coordonarea și alinierea practicilor de reglementare, de investigare, de sancționare și de supraveghere ale autorităților de supraveghere și, după caz, schimbul de informații între acestea.

Comisia poate invita agențiile Uniunii competente în domeniile reglementate de prezenta directivă să se alăture Rețelei europene a autorităților de supraveghere.

- (1a) Comisia instituie un sistem securizat de schimb de informații cu privire la cifra de afaceri netă generată în Uniune de o întreprindere menționată la articolul 2 alineatul (2) care nu are sucursale în niciun stat membru sau are sucursale în diferite state membre. Statele membre comunică periodic informațiile pe care le dețin cu privire la cifra de afaceri netă generată de întreprinderile respective. Comisia analizează aceste informații într-un termen rezonabil și informează statul membru în care întreprinderea a generat cea mai mare parte a cifrei sale de afaceri nete în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar că întreprinderea în cauză este o întreprindere în sensul articolului 2 alineatul (2) și că autoritatea de supraveghere a statului membru este competentă în conformitate cu articolul 17 alineatul (3).
- (2) Autoritățile de supraveghere își furnizează reciproc informații relevante și asistență în îndeplinirea sarcinilor ce le revin și instituie măsuri de cooperare eficace. Asistența reciprocă include colaborarea în vederea exercitării competențelor menționate la articolul 18, inclusiv în ceea ce privește inspecțiile și cererile de informații.
- (3) Autoritățile de supraveghere iau toate măsurile corespunzătoare necesare pentru a răspunde unei cereri de asistență din partea unei alte autorități de supraveghere, fără întârzieri nejustificate și cel târziu în termen de o lună de la data primirii cererii. Atunci când este necesar date fiind circumstanțele cazului, termenul poate fi prelungit cu cel mult două luni, pe baza unei justificări adecvate. Astfel de măsuri pot include, în special, transmiterea informațiilor relevante privind desfășurarea unei investigații.
- (4) Cererile de asistență cuprind toate informațiile necesare, inclusiv scopul și motivele care stau la baza acestora. Autoritățile de supraveghere utilizează informațiile primite prin intermediul unei cereri de asistență numai în scopul pentru care au fost solicitate.

- (5) Autoritatea de supraveghere căreia i s-a adresat cererea informează autoritatea de supraveghere care a transmis cererea cu privire la rezultate sau, după caz, la progresele înregistrate ori la măsurile ce se impun a fi întreprinse pentru a răspunde cererii de asistență.
- (6) Autoritățile de supraveghere nu își percep unele altora taxe pentru acțiunile și măsurile întreprinse ca urmare a unei cereri de asistență.

Cu toate acestea, autoritățile de supraveghere pot conveni asupra unor reguli pentru a se despăgubi unele pe altele în cazul unor cheltuieli specifice rezultate în urma acordării de asistență în situații excepționale.

- (7) Autoritatea de supraveghere care este competentă în temeiul articolului 17 alineatul (3) informează Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere cu privire la acest fapt și la eventualele cereri de modificare a autorității de supraveghere competente.
- (8) Dacă există îndoieli cu privire la atribuirea competențelor, informațiile pe care se bazează atribuirea în cauză se comunică Rețelei europene a autorităților de supraveghere, care poate coordona eforturile în vederea găsirii unei soluții.

- (9) Rețeaua europeană a autorităților de supraveghere publică deciziile autorităților de supraveghere care conțin sancțiuni menționate la articolul 20 alineatul (4).

Articolul 22

Răspunderea civilă a întreprinderilor și dreptul la despăgubiri integrale

- (1) Statele membre se asigură că o întreprindere poate fi considerată răspunzătoare pentru un prejudiciu cauzat unei persoane fizice sau juridice, cu condiția ca:
- (a) întreprinderea să nu fi respectat, în mod intenționat sau din neglijență, obligațiile prevăzute la articolele 7 și 8, atunci când dreptul, interdicția sau obligația enumerate în anexa I vizează protejarea persoanei fizice sau juridice și
 - (b) ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor menționate la litera (a), să fi fost cauzat un prejudiciu interesului juridic al persoanei fizice sau juridice protejat în temeiul dreptului intern.

O întreprindere nu poate fi considerată răspunzătoare dacă prejudiciul a fost cauzat numai de partenerii săi de afaceri din lanțul său de activități.

- (2) În cazul în care întreprinderea a fost considerată răspunzătoare în conformitate cu alineatul (1), o persoană fizică sau juridică are dreptul la despăgubiri integrale pentru prejudiciul suferit, în conformitate cu dreptul intern. Despăgubirea integrală în temeiul prezentei directive nu conduce la o despăgubire excesivă, indiferent dacă aceasta are loc prin plata unor daune punitive, multiple sau de altă natură.

- (3) Răspunderea civilă a unei întreprinderi pentru prejudiciile rezultate, în conformitate cu prezenta dispoziție, nu aduce atingere răspunderii civile a filialelor sale sau a partenerilor de afaceri direcți și indirecti din lanțul de activități al întreprinderii.

În cazul în care prejudiciul a fost cauzat în comun de către întreprindere și filiala sa ori partenerul său de afaceri direct sau indirect, aceștia sunt răspunzători în solidar, fără a se aduce atingere dispozițiilor de drept intern privind condițiile răspunderii solidare și dreptul de regres.

- (4) Normele privind răspunderea civilă în temeiul prezentei directive nu aduc atingere normelor Uniunii sau normelor naționale privind răspunderea civilă legată de impacturile negative asupra drepturilor omului sau de impacturile negative asupra mediului, care prevăd răspunderea în situații care nu sunt reglementate de prezenta directivă sau care impun o răspundere mai strictă decât cea prevăzută în prezenta directivă.
- (5) Statele membre se asigură că dispozițiile de drept intern care transpun prezentul articol se aplică imediat și prioritar în cazurile în care legea aplicabilă acțiunilor în despăgubiri nu este legea unui stat membru.

Articolul 23

Raportarea încălcărilor și protecția persoanelor care efectuează raportarea

Directiva (UE) 2019/1937 se aplică raportării tuturor încălcărilor prezentei directive și protecției persoanelor care raportează astfel de încălcări.

Articolul 24

[...]

Articolul 25

[...]

Articolul 26

[...]

Modificări aduse Directivei (UE) 2019/1937

În secțiunea E.2 din partea I a anexei la Directiva (UE) 2019/1937 se adaugă următorul punct:

„(vi) Directiva ... a Parlamentului European și a Consiliului din ... privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L ..., ...) ^{*,+}

* Directiva ... a Parlamentului European și a Consiliului din ... privind diligența necesară în materie de durabilitate a întreprinderilor și de modificare a Directivei (UE) 2019/1937 (JO L ..., ...).”

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 11 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la ... [data intrării în vigoare a prezentei directive].
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 11 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.

⁺ JO: A se introduce în text numărul și data directivei din documentul ... și a se introduce referința JO a directivei respective în nota de subsol.

- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 11 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 29

Revizuire

Până la ... [7 ani de la data intrării în vigoare a prezentei directive], Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive. Raportul evaluează eficacitatea prezentei directive în ceea ce privește atingerea obiectivelor sale și analizează următoarele aspecte:

- (a) dacă pragurile privind numărul de angajați și cifra de afaceri netă prevăzute la articolul 2 alineatul (1) trebuie revizuite;
- (b) dacă lista sectoarelor de la articolul 2 alineatul (1) litera (b) trebuie modificată, inclusiv pentru a o alinia la orientările Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică;
- (ba) dacă criteriul cifrei de afaceri nete generate în Uniune prevăzut la articolul 2 alineatul (2) și pragul cifrei de afaceri nete prevăzut la același alineat trebuie revizuite;

- (bb) dacă articolul 2 trebuie revizuit astfel încât numărul de angajați și cifra de afaceri netă corespunzătoare filialelor întreprinderii să fie incluse în calculul numărului de angajați și al cifrei de afaceri nete corespunzătoare întreprinderii;
- (bc) dacă articolul 3 litera (a) trebuie revizuit astfel încât să acopere și alte persoane juridice constituite sub forme juridice diferite de cele enumerate în anexa I la Directiva 2013/34/UE sau într-o formă comparabilă cu cele enumerate în anexa respectivă;
- (c) dacă este necesară modificarea anexei I, inclusiv în lumina evoluțiilor internaționale;
- (ca) dacă definiția „lanțului de activități” de la articolul 3 punctul (g) trebuie revizuită, inclusiv dacă trebuie inclusă furnizarea de investiții **sau prestarea de servicii menționate la articolul 3 punctul (g) de către întreprinderile financiare reglementate în sensul articolului 3 punctul (a) subpunctul (iv);** și
- (d) dacă articolele 4-14 ar trebui să vizeze și impacturile negative asupra climei sau dacă articolul 15 trebuie revizuit.

Articolul 30

Transpunere

- (1) Statele membre adoptă și publică, cel târziu până la [2 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive], actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor dispoziții.

Statele membre aplică aceste dispoziții după cum urmează:

- (a) de la ... [3 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive] în ceea ce privește întreprinderile constituite în conformitate cu legislația statului membru care au avut, în medie, peste 1 000 de angajați și au generat o cifră de afaceri netă la nivel mondial de peste 300 de milioane EUR în ultimul exercițiu financiar anterior ... [3 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive], pentru care situațiile financiare anuale au fost sau ar fi trebuit să fie adoptate;
- (b) de la ... [3 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive] în ceea ce privește întreprinderile constituite în conformitate cu legislația unei țări terțe care au generat o cifră de afaceri netă de peste 300 de milioane EUR în Uniune în exercițiul financiar care precedă ultimul exercițiu financiar anterior ... [3 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive];
- (c) de la ... [4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive] în ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (a) și la articolul 2 alineatul (2) litera (a);
- (d) de la ... [5 ani de la intrarea în vigoare a prezentei directive] în ceea ce privește întreprinderile menționate la articolul 2 alineatul (1) litera (b) și la articolul 2 alineatul (2) litera (b).

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 31

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 32

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la ...,

Pentru Parlamentul European

Pentru Consiliu

Președintele

Președintele

PARTEA I**1. DREPTURILE OMULUI MENȚIONATE LA ARTICOLUL 3 LITERA (C)**

1. [...]
2. Dreptul la viață, inclusiv în ceea ce privește agenții de securitate privați sau publici care protejează resursele, instalațiile sau personalul întreprinderii, cauzând decesul unei persoane din cauza lipsei de instrucțiuni sau de control din partea întreprinderii, interpretat în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
3. Interzicerea torturii, a tratamentelor crude, inumane sau degradante, inclusiv în ceea ce privește agenții de securitate privați sau publici care protejează resursele, instalațiile sau personalul întreprinderii și care supun o persoană torturii sau unui tratament crud, inuman sau degradant din cauza lipsei de instrucțiuni sau de control din partea întreprinderii, interpretată în conformitate cu articolul 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
4. Dreptul la libertate și securitate, interpretat în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
5. Interzicerea imixtiunilor arbitrare sau ilegale în viața privată, familia, locuința sau corespondența unei persoane, precum și a atingerilor ilegale aduse onoarei sau reputației acesteia, interpretată în conformitate cu articolul 17 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
6. Interzicerea imixtiunilor în libertatea de gândire, de conștiință și religioasă, interpretată în conformitate cu articolul 18 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;

7. Dreptul de a beneficia de condiții de muncă juste și favorabile, inclusiv de un salariu echitabil și un venit de subzistență adecvat, de un trai decent, de condiții de muncă sigure și sănătoase și de o limitare rezonabilă a programului de lucru, interpretat în conformitate cu articolul 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale;
8. Interdicția de a restricționa accesul lucrătorilor la locuințe adecvate, în cazul în care aceștia sunt cazați în locuințe oferite de întreprindere, precum și accesul lucrătorilor la hrană, îmbrăcăminte, apă și salubritate adecvate la locul de muncă, interpretată în conformitate cu articolul 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale;
9. [...]
10. Interdicția de a angaja copii care nu au împlinit vârsta la care se încheie școlarizarea obligatorie și, în orice caz, care au vârsta mai mică de 15 ani, cu excepția cazului în care legea locului de muncă prevede acest lucru în conformitate cu articolul 2 alineatul (4) din Convenția (nr. 138) a Organizației Internaționale a Muncii privind vârsta minimă de încadrare în muncă din 1973, interpretată în conformitate cu articolele 4-8 din Convenția (nr. 138) a Organizației Internaționale a Muncii privind vârsta minimă de încadrare în muncă din 1973;
11. Interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor (persoane cu vârsta sub 18 ani), interpretată în conformitate cu articolul 3 din Convenția (nr. 182) a Organizației Internaționale a Muncii privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor din 1999. Printre acestea se numără:
 - (a) toate formele de sclavie sau de practici similare sclaviei, cum ar fi vânzarea și traficul de copii, servitutea pentru datorii și șerbă, precum și munca forțată sau obligatorie, inclusiv recrutarea forțată sau obligatorie a copiilor pentru utilizarea în conflicte armate;
 - (b) utilizarea, procurarea sau oferirea unui copil pentru prostituție, producerea de pornografie sau pentru spectacole pornografice;

- (c) utilizarea, procurarea sau oferirea unui copil pentru activități ilicite, în special pentru producerea sau traficul de droguri și
 - (d) muncile care pot afecta, prin natura lor sau în virtutea condițiilor în care sunt desfășurate, sănătatea, siguranța sau principiile morale ale copiilor.
- (12) Interzicerea muncii forțate sau obligatorii, care înseamnă orice muncă sau serviciu pretins unei persoane sub amenințarea unei pedepse și pentru care acea persoană nu s-a oferit de bunăvoie, interpretată în conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din Convenția (nr. 29) a Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie din 1930. Sunt excluse din această noțiune muncile sau serviciile care respectă articolul 2 alineatul (2) din Convenția (nr. 29) a Organizației Internaționale a Muncii privind munca forțată sau obligatorie din 1930 sau articolul 8 alineatul (3) literele (b) și (c) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
- (13) Interzicerea tuturor formelor de sclavie și comerț cu sclavi, inclusiv a practicilor similare sclaviei, a șerbiei sau a altor forme de dominație sau opresiune la locul de muncă, cum ar fi exploatarea economică sau sexuală extremă și umilirea, și a traficului de persoane, interpretată în conformitate cu articolul 8 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;

- (14) [...]
- (15) Dreptul la libertatea de asociere și de întrunire și drepturile de organizare și de negociere colectivă, interpretate în conformitate cu articolele 21 și 22 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, cu articolul 8 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, cu Convenția (nr. 87) a Organizației Internaționale a Muncii privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical din 1948 și cu Convenția (nr. 98) a Organizației Internaționale a Muncii privind dreptul de organizare și negociere colectivă din 1949. Sunt incluse aici următoarele drepturi:
- (a) lucrătorii sunt liberi să se organizeze sau să se înscrie în sindicate;
 - (b) organizarea de sindicate sau aderarea și apartenența la un sindicat nu trebuie să fie utilizate ca motiv de discriminare nejustificată sau represalii;
 - (c) sindicatele sunt libere să funcționeze în concordanță cu statutul și normele care le sunt aplicabile, fără imixtiuni din partea autorităților și
 - (d) dreptul la grevă și dreptul la negociere colectivă;
- (16) Interzicerea tratamentului inegal în ceea ce privește încadrarea în muncă, cu excepția cazului în care acest lucru este justificat de cerințele privind încadrarea în muncă, interpretată în conformitate cu articolele 2 și 3 din Convenția (nr. 100) a Organizației Internaționale a Muncii privind egalitatea de remunerare din 1951, cu articolele 1 și 2 din Convenția (nr. 111) a Organizației Internaționale a Muncii privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și al exercitării profesiei din 1958 și cu articolul 7 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale. Inegalitatea de tratament include, în special:
- (a) plata unei remunerații inegale pentru o muncă de aceeași valoare și
 - (b) discriminarea pe criterii de origine națională sau socială, rasă, culoare, sex, religie, opinii politice;

- (17) [...]
- (18) Interdicția de a provoca schimbări dăunătoare ale solului, poluarea apei sau a aerului, emisii nocive, un consum excesiv de apă sau orice alt impact asupra resurselor naturale, cum ar fi defrișările, care:
- (a) afectează în mod substanțial bazele naturale pentru conservare și producția de alimente;
 - (b) blochează accesul unei persoane la apă potabilă sigură și curată;
 - (c) îngreunează accesul unei persoane la instalații sanitare sau distruge astfel de instalații;
 - (d) dăunează sănătății unei persoane,
- interpretată în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice și cu articolele 11 și 12 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale;
- (19) Interdicția de a lua ilegal în posesie terenuri, păduri și ape sau de a evacua în mod ilegal persoane de pe acestea cu ocazia achiziționării, dezvoltării sau utilizării în alt mod a unor terenuri, păduri și ape, inclusiv prin defrișări, dacă utilizarea acestora asigură subzistența unei persoane, interpretată în conformitate cu articolul 11 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale.
- (20) [...]
- (21) [...]

(2) INSTRUMENTE PRIVIND DREPTURILE OMULUI ȘI LIBERTĂȚILE FUNDAMENTALE

- ☐ Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice;
- ☐ Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale;
- ☐ Convențiile principale/fundamentale ale Organizației Internaționale a Muncii:
 - ☐ Convenția (nr. 87) privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical, 1948;
 - ☐ Convenția (nr. 98) privind dreptul de organizare și negociere colectivă, 1949;
 - ☐ Convenția (nr. 29) privind munca forțată sau obligatorie, 1930, și Protocolul din 2014 la aceasta;
 - ☐ Convenția (nr. 105) privind abolirea muncii forțate, 1957;
 - ☐ Convenția (nr. 138) privind vârsta minimă de încadrare în muncă, 1973;
 - ☐ Convenția (nr. 182) privind interzicerea celor mai grave forme ale muncii copiilor, 1999;
 - ☐ Convenția (nr. 100) privind egalitatea de remunerare, 1951;
 - ☐ Convenția (nr. 111) privind discriminarea în domeniul ocupării forței de muncă și al exercitării profesiei, 1958.

PARTEA II

INTERDICȚII ȘI OBLIGAȚII LEGATE DE PROTECȚIA MEDIULUI, ASTFEL CUM SE MENȚIONEAZĂ LA ARTICOLUL 3 LITERA (B)

- (1) Obligația de a evita sau de a reduce la minimum efectele negative asupra diversității biologice, interpretată în conformitate cu articolul 10 litera (b) din Convenția privind diversitatea biologică din 1992 și cu legislația aplicabilă în jurisdicția în cauză, inclusiv obligațiile incluse în Protocolul de la Cartagena privind dezvoltarea, manipularea, transportul, utilizarea, transferul și eliberarea organismelor vii modificate și în Protocolul de la Nagoya referitor la accesul la resursele genetice și distribuirea corectă și echitabilă a beneficiilor care rezultă din utilizarea acestora la Convenția privind diversitatea biologică din 12 octombrie 2014;
- (2) Interdicția de a importa, exporta, reexporta sau introduce din mare, fără permis, orice exemplar inclus în appendicele I-III la Convenția privind comerțul internațional cu specii ale faunei și florei sălbatice pe cale de dispariție (CITES) din 3 martie 1973, interpretată în conformitate cu articolele III, IV și V din convenție;
- (3) Interdicția de a fabrica, importa și exporta produsele cu adaos de mercur enumerate în anexa A partea I la Convenția de la Minamata privind mercurul din 10 octombrie 2013 (Convenția de la Minamata), interpretată în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din convenție;
- (4) Interdicția de a utiliza mercurul sau compușii mercurului în procesele de fabricație enumerate în anexa B partea I la Convenția de la Minamata după data de eliminare treptată specificată în convenție pentru procesele individuale, interpretată în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) din convenție;

- (5) Interdicția de a trata ilegal deșeuri de mercur, interpretată în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din Convenția de la Minamata și cu articolul 13 din Regulamentul (UE) 2017/852 al Parlamentului European și al Consiliului⁷⁶;
- (6) Interdicția de a produce și utiliza produsele chimice enumerate în anexa A la Convenția de la Stockholm din 22 mai 2001 privind poluanții organici persistenți (Convenția privind POP), interpretată în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) punctul (i) din convenție și cu Regulamentul (UE) 2019/1021 al Parlamentului European și al Consiliului⁷⁷;
- (7) Interdicția de a manipula, colecta, depozita și elimina deșeurile în mod ilegal, interpretată în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (d) punctele (i) și (ii) din Convenția privind POP și cu articolul 7 din Regulamentul (UE) 2019/1021;
- (8) Interdicția de a importa sau exporta un produs chimic care figurează în anexa III la Convenția de la Rotterdam privind procedura de consimțământ prealabil în cunoștință de cauză aplicabilă anumitor produse chimice și pesticide periculoase care fac obiectul comerțului internațional (UNEP/FAO) din 10 septembrie 1998, interpretată în conformitate cu articolul 10 alineatul (1), articolul 11 alineatul (1) litera (b) și articolul 11 alineatul (2) din convenție și indicată de partea la convenție importatoare sau exportatoare, în conformitate cu procedura de consimțământ prealabil în cunoștință de cauză (PIC);

⁷⁶ Regulamentul (UE) 2017/852 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 mai 2017 privind mercurul și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1102/2008 (JO L 137, 24.5.2017, p. 1).

⁷⁷ Regulamentul (UE) 2019/1021 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 iunie 2019 privind poluanții organici persistenți (JO L 169, 25.6.2019, p. 45).

- (9) Interdicția de a importa și exporta în mod ilegal substanțele reglementate care figurează în anexele A, B, C și E la Protocolul de la Montreal privind substanțele care epuizează stratul de ozon la Convenția de la Viena privind protecția stratului de ozon, interpretată în conformitate cu articolul 4b din Protocolul de la Montreal și cu dispozițiile privind licențele prevăzute în legislația aplicabilă în jurisdicția în cauză;
- (10) Interdicția de a exporta deșeuri periculoase sau alte deșeuri, interpretată în conformitate cu articolul 1 alineatele (1) și (2) din Convenția de la Basel privind controlul transportului peste frontiere al deșeurilor periculoase și al eliminării acestora din 22 martie 1989 (Convenția de la Basel) și cu Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului⁷⁸, către:
- (a) o parte la convenție care a interzis importul de astfel de deșeuri periculoase și alte deșeuri, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Convenția de la Basel;
 - (b) un stat importator care nu își dă consimțământul în scris în legătură cu importul respectiv, în cazul în care statul importator nu a interzis importul unor astfel de deșeuri periculoase, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) litera (c) din Convenția de la Basel;
 - (c) o țară care nu este parte la Convenția de la Basel, în conformitate cu articolul 4 alineatul (5) din Convenția de la Basel;

⁷⁸ Regulamentul (CE) nr. 1013/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 iunie 2006 privind transferurile de deșeuri (JO L 190, 12.7.2006, p. 1).

- (d) un stat importator, în cazul în care astfel de deșeuri periculoase sau alte deșeuri nu sunt gestionate într-un mod rațional din punct de vedere ecologic în statul respectiv sau în altă parte, în conformitate cu articolul 4 alineatul (8) prima teză din Convenția de la Basel;
- (11) Interdicția de a exporta deșeuri periculoase din țările enumerate în anexa VII la Convenția de la Basel către țări care nu sunt enumerate în anexa VII, în cazul operațiunilor enumerate în anexa IV la Convenția de la Basel, interpretată în conformitate cu articolul 4a din Convenția de la Basel și cu articolele 34 și 36 din Regulamentul (CE) nr. 1013/2006;
- (12) Interdicția de a importa deșeuri periculoase și alte deșeuri dintr-o țară care nu a ratificat Convenția de la Basel, interpretată în conformitate cu articolul 4 alineatul (5) din Convenția de la Basel;
- (13) Obligația de a evita sau de a reduce la minimum impacturile negative asupra proprietăților delimitate drept patrimoniu natural, astfel cum este definit la articolul 2 din Convenția privind protecția patrimoniului mondial cultural și natural din 16 noiembrie 1972 (Convenția privind patrimoniul mondial), interpretată în conformitate cu articolul 5 litera (d) din Convenția privind patrimoniul mondial și cu legislația aplicabilă în jurisdicția în cauză;
- (14) Obligația de a evita sau de a reduce la minimum impacturile negative asupra zonelor umede, astfel cum sunt definite la articolul 1 din Convenția asupra zonelor umede de importanță internațională, în special ca habitat al păsărilor acvatice din 2 februarie 1971 (Convenția Ramsar), interpretată în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Convenția Ramsar și cu legislația aplicabilă în jurisdicția în cauză;

- (15) Obligația de a preveni poluarea de către nave, interpretată în conformitate cu Convenția internațională pentru prevenirea poluării de către nave din 2 noiembrie 1973, astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 1978 (MARPOL 73/78). Aceasta include:
- (a) interdicția de a deversa în mare:
 - (i) hidrocarburi sau amestecuri de hidrocarburi, astfel cum sunt definite în regula 1 din anexa I la MARPOL 73/78, interpretată în conformitate cu regulile 9-11 din anexa I la MARPOL 73/78;
 - (ii) substanțe lichide nocive, astfel cum sunt definite în regula 1 alineatul (6) din anexa II la MARPOL 73/78, interpretată în conformitate cu regulile 5 și 6 din anexa II la MARPOL 73/78 și
 - (iii) ape uzate, astfel cum sunt definite în regula 1 alineatul (3) din anexa IV la MARPOL 73/78, interpretată în conformitate cu regulile 8 și 9 din anexa IV la MARPOL 73/78;
 - (b) interzicerea poluării ilegale cu substanțe dăunătoare transportate pe mare sub formă ambalată, astfel cum sunt definite în regula 1 din anexa III la MARPOL 73/78, interpretată în conformitate cu regulile 1-7 din anexa III la MARPOL 73/78 și
 - (c) interzicerea poluării ilegale cu gunoi de la nave, astfel cum este definit în regula 1 din anexa V la MARPOL 73/78, interpretată în conformitate cu regulile 3-6 din anexa V la MARPOL 73/78;
- (16) Interzicerea poluării ilegale a mediului marin prin imersiune, astfel cum este definită la articolul 1 punctul 1 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării din 10 decembrie 1982 (UNCLOS), interpretată în conformitate cu articolul 210 din UNCLOS și cu legislația aplicabilă în jurisdicția în cauză.

LISTA SECTOARELOR CORESPUNZĂTOARE NOMENCLATORULUI STATISTIC AL ACTIVITĂȚILOR ECONOMICE PREVĂZUT ÎN ANEXA IV LA REGULAMENTUL (CE) 1893/2006, MENȚIONATĂ LA ARTICOLUL 2 ALINEATUL (1) LITERA (b)

Articol	Sector	Codul NACE corespunzător
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (i)	Fabricarea produselor textile, a articolelor din piele și a produselor conexe (inclusiv a încălțăminte)	Secțiunea C, diviziunile 13-15
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (i)	Vânzări cu ridicata de textile, îmbrăcăminte și încălțăminte	Secțiunea G, diviziunea 46, grupa 46.4, clasele 46.41-46.42
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (ii)	Agricultură, silvicultură, pescuit (inclusiv acvacultură)	Secțiunea A
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (ii)	Fabricarea produselor alimentare și a băuturilor	Secțiunea C, diviziunile 10-11

Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (ii)	Vânzări cu ridicata de materii prime agricole, animale vii, lemn, produse alimentare și băuturi	Secțiunea G, diviziunea 46, grupa 46.1, clasele 46.11-46.13 și 46.16-46.17
		Secțiunea G, diviziunea 46, grupa 46.2
		Secțiunea G, diviziunea 46, grupa 46.3
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iii)	Extracția resurselor minerale, indiferent de locul din care sunt extrase (inclusiv țițeiul, gazele naturale, cărbunele, lignitul, metalele și minereurile metalifere, precum și toate celelalte minerale nemetalice și produse de carieră)	Secțiunea B
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iii)	Fabricarea produselor metalice de bază, a altor produse din minerale nemetalice și a produselor metalice prelucrate (cu excepția mașinilor și echipamentelor)	Secțiunea C, diviziunile 23-25
Articolul 2 alineatul (1) litera (b) punctul (iii)	Vânzări cu ridicata de resurse minerale, produse minerale de bază și intermediare (inclusiv metale și minereuri metalifere, materiale de construcție, combustibili, produse chimice și alte produse intermediare)	Secțiunea G, diviziunea 46, grupa 46.7, clasele 46.71-73 și 46.75-76